

Ölüm Orucu Direnişisi 219. Gününde!

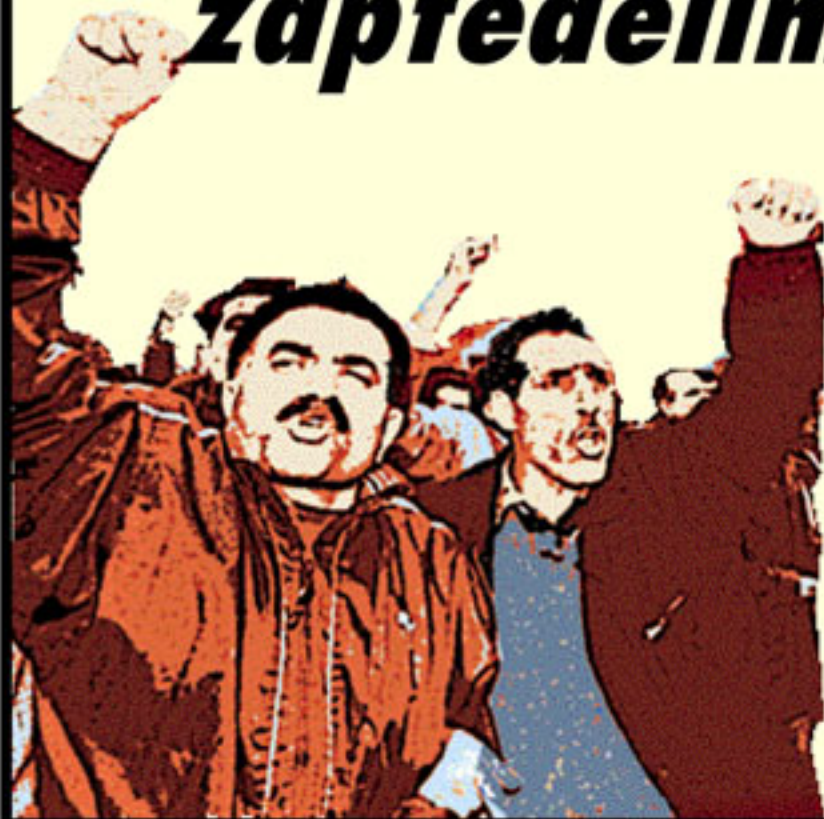
SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/10 • 26 Mayıs 2001 • 150.000 TL

**4 Mart'ın izinde
alanları
zaptedelim!**

İÇİNDEKİLER

Sınıf hareketi ve sendikal ihanet çetesi . . . 3
Türk-İş'in başındaki hain çete işçileri her zamanki gibi sattı! 4
TÜSİAD oligarkları yine "demokrasi" istedi 5
Kamu emekçileri hareketi. 6-7
Mücadele bayrağı cam işçisinin elinde. 8-9
İzmir Sümerbank'ta özelleştirme saldırısına karşı direniş!. 10-11
Ölüme, zulme, işkenceye karşın sürüyor direniş! 12
Faşist devlet terörüne boyun eğmeyelim! 13
Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/5 (orta sayfa) 14-15
Herkesi sorumlu davranmaya çağırıyoruz! 16
Düzenin zindan politikaları ve devrimci direniş. 17
Direnin yeni safhası ve görevler 18
Filistin halkının direnişi sürüyor 19
Dünyadan kısa kısa... 20
Mamia Abu-Jamal'in davası yeni bir aşamaya girdi 21
Gençlik hareketi 22-24
Paris Komünü:
Toplumsal devrimin şafağı 25
"Gestapo devleti" 26
Mücadele postası 27

Kızıl Bayrak'tan

Gazetemizin hazırlıkları sürdürdü sırada, kamu emekçilerinin Ankara'ya doğru başlatmış oldukları yürüyüş kolu Bursa'ya varmıştı. Sermayenin faşist devleti, daha birgün önce Yalova'da kolluk güçlerini üzerlerine salmıştı. Ama bu saldırı büyük bir direngenlikle karşılanarak boşa çıkarıldı. Bu saldırıyla aynı saatlerde ise Ankara Emniyet Müdürü'nün açıklaması geldi. Açıklama, açıktan bir gözdağını içeriyordu. Eylemin yasadışı olduğu, müdahale edileceği türünden tehditlerle kamu emekçileri yıldırılmaya çalışılıyordu. Ancak, kamu emekçileri bu türden baskı ve yıldırma çabalarına pirim vermediler. Yürüyüş kolu aynı kararlılıkla yoluna devam etti.

Sermaye devletinin, kamu emekçilerine dönük uyguladığı saldırganlığın arkasında, onun devletin sosyal yıkım programını parçalayacak potansiyelleri içerisinde barındırması yatıyor. Çünkü bugün, sermaye devletinin sosyal yıkım programına karşı işçi ve emekçiler cephesinden uzun bir sessizlik döneminden sonra ilk ciddi çıkış kamu emekçileri tarafından gerçekleştirilmektedir. Tüm mücadele isteğine karşın işçi sınıfı, örgütsüzlüğünden dolayı sendika ağalarının kurduğu barikatı aşamamaktadır. Son olarak Kamu TİS'leri bu ağaların büyük bir pervasızlığıyla satılmıştır. Kamu emekçilerinin sahte sendika yasasına karşı açmış olduğu direniş bayrağı, başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun şu an inin inin inletilen diğer kesimleri birleştirebilecek bir niteliğe sahiptir. Sermaye devletini bu kadar saldırganlaştıran temel neden işte budur.

Kamu emekçileri Cumartesi günü Ankara'da olacaklar. Bir kez daha Kızılay Meydanı'nı özgürleştirecekler. Bunu kamu emekçilerinin mevcut kararlılık düzeyine güvenerek söylüyoruz. Kamu emekçilerinin Ankara çıkarmasının hedefe ulaşmada ne derece rol oynayacağı ise, öncelikle sendika içi liberal platformların aşılabilmesine bağlıdır. Eğer, sahte sendika yasası çöpe atılacak, uzun yılların mücadele birikiminin tasfiyesi durdurulacaksa bu ancak direnişin sonuç alıcı bir düzeye ulaştırılabilmesiyle mümkün olacaktır. Kamu

emekçi hareketinin tarihi bu açıdan oldukça açıklayıcıdır. Kazanmak, yeni 17-18 Haziran ve 4 Martlar'ı yaratabilmekten geçiyor. Bu düzeydeki bir mücadele ise yine aynı deneyimleri ileriye doğru aşmayı gerektiriyor. Ama artık, gerçek anlamıyla gemiler yakılmalı, zafere kadar alanlar zaptedilmelidir.

Direnin kazanana kadar nasıl sürdürüleceğinin bugün en güzel örneği devrimci tutsakların direnişidir. Bu anlamıyla büyük zindan direnişi kamu emekçilerine izlenmesi gereken yolu göstermektedir. Ama sadece bu kadar da değil. Bu direniş aynı zamanda, kamu emekçilerinin sürdürdükleri mücadelenin bir parçası haline getirilmeli, sahte sendika yasası, hücre saldırısıyla birlikte çöpe atılmalıdır. Bu, gerçek kurtuluş ve özgürlüğün yolunu açacaktır.

46. sayı çıktı!...

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/10 • 26 Mayıs 2001
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Sınıf hareketi ve sendikal ihanet çetesi

“Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı her günkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir. Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır. TKİP, sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi sınıfı hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine karşı sistematik bir mücadele yürütür. Sendikaları devrimcileştirmeyi işçi sınıfını devrimcileştirme sürecinin temel bir boyutu olarak ele alır.”
(TKİP Programı, VIII. Bölüm/Stratejik ve Taktik İlkeler)

Burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki ajanları

Parti Programı'nın sendikalara ayrılmış maddesinin büyük ölçüde sendika bürokrasisine, burjuvazinin bir parçası olan bu ayrıcalıklı kast tarafından sendikaların felç edilmiş olması olgusuna ayrılması elbette bir rastlantı değildir. Bu olgu sendikaların ve sendikal hareketin en temel gerçeğidir ve stratejik değerdedir. Bu nedenle ki Parti Programı, her konuda olduğu gibi bu konuda da en temel olguyu hareket noktası olarak almış, devrimci hedef ve görevleri de buna göre saptamıştır.

Türkiye'de işçi sendikalarının tepesini tutan yönetici tabaka sosyal açıdan burjuvazinin bir parçasıdır. Burada sözkonusu olan hiç de onları işçi sınıfı kitlelerinden belli ölçülerde farklılaştıran basit ayrıcalıklar değildir. Aldıkları yüksek maaşlar, işçilerin sırtından yararlandıkları çok yönlü olanaklar, keyiflerince kullandıkları şişkin sendika kasaları, kapitalistlerden ve devletten aldıkları doğrudan ya da dolaylı rüşvetler, bu yönetici kasti yaşam biçimi ve düzeyi yönünden burjuvazinin bir parçası haline getirmiştir. Bu maddi yaşam olanakları ve ayrıcalıkları üzerinden onlar yalnızca yaşam biçimleriyle değil, ideolojik düşünce, politik eğilim, pratik korku ve kaygılar yönünden de burjuva sınıfının bir parçasıdır.

Yaşam biçimi, düzeyi ve ayrıcalıklarıyla burjuvaziye mensup olan bu ihanet kasti, işçi sendikalarının tepesine çöreklenerek, bu sınıf örgütlerini ve bunlar üzerinden de sınıf hareketini felç edebilmektedir. Bu, bu bürokratik kastın en temel misyonudur.

Tam da sınıf hareketi içerisinde burjuvazinin ajanı olma misyonunu yerine getirdikleri içindir ki, onlar mevcut burjuva yaşam düzeyine ve olanaklarına kavuşabilmişlerdir. Ve bu konuma kavuşabildikleri ölçüde ise, sınıf hareketine ihanet misyonunu daha bir bilinçli, daha bir gönüllü biçimde yerine getirmişlerdir ve getirmektedirler.

Gönüllü ve hesaplı satış

Türk-İş'in tepesindeki satılmış çetenin yarım milyona yaklaşan kamu işçisinin sözleşmesini, onların istemlerini, eğilimlerini ve ihtiyaçlarını hiçe sayarak satmasına da buradan bakmak gerekir. Bu satış tümüyle bilinçli, gönüllü ve hesaplı olmuştur. Haftalardır çirkin bir oyun halinde sahnelenen görüşme trafiğinde sergilenen roller de tümüyle sahtedir ve sonucu merakla ve endişeyle izleyen yüzbinlerce işçiyi oyalayıp aldatmanın bir gereği olarak yaşanmıştır.

Sonucun böyle olacağı daha en baştan belliydi. İşçilerin sırtından bu düzenin nimetlerinden cömertçe yararlananların kaygıları ve tercihleri, hükümet adına pazarlık masasının karşı tarafında oturanlardan farklı değildi gerçekte. Kriz batağında debelenen onların kendi öz düzenleriydi ve ona bir parça nefes aldirabilmek için faturanın her zamanki gibi işçilere ve emekçilere çıkarılması, İMF dayatmalarının olduğu gibi benimsenmesi, onların da tutum ve tercihiydi.

Bu hain misyonu onlar güçsüzlükten ya da çaresizlikten değil, fakat her zaman tümüyle bilinçli ve gönüllü olarak yerine getiriyorlar. Çünkü bu düzen onların düzeni. Çünkü onlar da burjuva yaşam biçimlerini ve ayrıcalıklarını tam da bu düzen ayakta kaldığı, işleyiş çarkını iyi kötü döndürebildiği ölçüde ve sürece koruyup sürdürebilirler.

Bunun böyle olduğunu sıradan işçilerin geniş kesimleri bile kendi deneyimleriyle iyi kötü bildikleri halde, reformist solun bunu bilmezlikten gelerek “alternatif emek programı” aldatmacasına borazanlık yapması sorunun ibret verici bir başka yönüdür. EMEP'in kuyrukçu liberal takımı satış sözleşmesinin ardından bir kez daha “ihanet, ihanet!” diye bağırıyor. Ama kuşkusuz bu ihanetlerin bu denli kolay ve sorunsuz olarak gerçekleşmesinde kendi katkılarını geçiştirerek yapıyorlar bunu. Daha yalnızca birbuçuk ay önce, eksenini bugün işçileri bir kez daha masada satan Türki-İş çetesinin oluşturduğu Emek Platformu'nu ve onun sözde “alternatif programı”nı yeni bir “tarihi dönem”in başlangıcı ilan eden ve bu aldatmacaya hararetle alkış tutan da bu aynı kuyrukçu liberal takımıydı.

Tabandaki edilgenliğin anlamı

Geçmiş dönemlerden farklı olarak sözleşme kapsamındaki kamu işçilerinin bu sözleşme dönemini neredeyse tam bir eylemsizlik içinde geçirmeleri dikkat çekici olgulardan biridir kuşkusuz. Üstelik bu, ağır bir kriz döneminin ardından ve krizin işçilerin yaşam koşullarında yarattığı yeni yıkıma rağmen, böyle olabilmıştır. Karamsar bir bakışla bu olgu, işçi hareketinin

düşürüldüğü güçsüzlük, çaresizlik ve eylemsizlik durumunun bir göstergesi olarak ele alınabilir.

Bu ele alış belli bakımlardan doğru olmakla birlikte, gerçekte yüzeysel ve yanıltıcıdır. '90'lı yıllara toplu olarak baktığımızda; sözleşme dönemlerinde ya da kazanılmış haklara saldırı durumlarında, sendika bürokratlarının işçileri salt hava boşaltma işlevi taşıyan bir dizi eylemliliğe planlı ve hesaplı bir biçimde sürdüklerini görmekteyiz. Bu başlangıç yıllarında daha çok işçi tabanının basıncı altında gerçekleştiği halde, sonraki dönemlerde sendika bürokrasisi bunu işçiler üzerindeki denetimini korumanın bir yöntemi haline getirmesini bilmiştir.

Son yıllarda işçiler sendika ağaları tarafından defalarca büyük iddialarla Ankara'ya taşındıkları halde bundan herhangi bir sonuç çıkmadı. İşçiler de zamanla bunun tek işlevinin tabanda oluşan basıncı boşa çıkarmak olduğunu kendi özdeneyimleri üzerinden görüp anladılar. Bundan dolayıdır ki, hain bürokratların “sokağa inme” palavralarını artık eskisi kadar inandırıcı bulmamakta, istek ve heyecanla karşılamamaktadırlar. Krizin ağır etkisine ve EP'in “alternatif program” iddiasına rağmen 14 Nisan eylemlerinin işçi katılımı yönünden güçsüz geçmesi bu deneyimlerden ayrı düşünülemez.

Mevcut durum şöyle özetlenebilir: Sendika bürokrasisinin “hak alma” eylemi iddiaları, buna ilişkin manevraları, gelinen yerde işçiler için inandırıcılığını önemli ölçüde yitirmiştir. Bu nedenle işçiler artık sendikaların inisiyatifindeki bu tür eylemlere fazla bir istek duymamakta ve bu doğrultuda sendika yönetimlerini harekete geçirmek için de kendi cephelerinden ciddi bir basınç ortaya koymamaktadırlar.

Kuşkusuz bu bir umutsuzluk, çaresizlik ve edilgenlik durumudur. Fakat buradaki umutsuzluğun aynı zamanda sendika bürokrasisinden umut kesmek anlamına geldiğini de unutmamak gerekir. Bu umut kesme bugün için kendi gücüyle ortaya çıkmak ya da inandırıcı bir alternatife bağlanmakla birleşmediği için, sonuç şimdilik çaresizlik ve edilgenlik olabilmektedir. Ama kesin bir biçimde söyleyebiliriz ki, bu yalnızca geçici bir durumdur. Ağırlaşan sorunların ve sürmekte olan yıkımın da etkisiyle, işçi sınıfının bağrında büyük bir mücadele enerjisi birikmektedir. Devrimci çalışma ve çabaların da etkisiyle bu enerji kendine bir çıkış yolu arayacak, zamanla bu yolu bulacaktır da.

İşçi sınıfı toplumun öncüsü ve gerçek umududur

İşçi sınıfı toplumumuzda ezilenlerin ve ilerici güçlerin gerçek umududur. Açıkça dile getirilsin ya da getirilmesin bu böyledir. Büyük toplumsal hareketlilik

ve çatışmalara sahne olan son 40 yıl içerisinde burjuvazinin en büyük korkusu, ilerici toplumsal muhalefetin en büyük umudu hep işçi sınıfı olmuştur. İlerici devrimci hareket ile toplumsal muhalefetin bugünkü zayıflığının gerisinde tam da işçi sınıfı hareketinin bugünkü zayıflığı vardır. İşçi sınıfı hareketinin kuşatıldığı, güçsüzlüğe ve edilgenliğe sürüklendiği bir dönem, apaçık ortadadır ki, toplumsal muhalefetin de güçsüzlüğün acısını çektiği bir dönem olabilmektedir. Sınıf hareketinin zayıflığı ilerici-devrimci hareketi zayıflatmakta, tersinden de, ilerici-devrimci hareketin zayıflığı sınıf hareketinin kendi zayıflığını aşmasını zorlaştırmaktadır.

Buradaki bağlantı ve bütünlüğün üzerine daha derinlemesine düşünmek ve bundan gerekli sonuçları çıkartmak, bugünün kuşatılmışlığı ortamında özellikle gereklidir. Burjuvazinin sosyal ve siyasal saldırılarında pervasızlaşması ve acımasızlaşması, işçi sınıfı hareketinin güçsüzlüğü ölçüsünde kolaylaşmaktadır. Bir toplumsal uyanışı önemi olan son 40 yılın en temel derslerinden biridir bu.

Ve sınıf hareketinin bugünkü duruma düşürülmesinde, sendika bürokrasisinin hain rolü belirleyici düzeydedir. Burjuvazi tam da sendika bürokrasisi aracılığıyla sınıf kitlelerini denetim altına almakta ve etkisizleştirmektedir. Bunu, sendikaların bugün için sınıfın biricik kitlesele örgütlülüğü olduğu gerçeği ile birlikte düşünürsek eğer, durumu daha da iyi anlamış oluruz. Parti programımız, “Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı hergünkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir”, diyor. Ama hemen ardından, “Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır.” diye de ekliyor.

İşin sırrı işte buradadır. Kuşku yok ki, geleceğin devrimci sınıf mücadeleleri içinde, işçi sınıfı sendikal örgütlenmeleri aşan çok daha ileri ve etkin devrimci sınıf örgütleri yaratacaktır. Fakat bugünkü durumda sendikaların oynayabileceği rolden en etkin bir şekilde yararlanmaksızın, sınıf hareketinin sürecin bu gelecek aşamalarına sıçramasını kolaylaştırmak da pek olanaklı olamayacaktır. Sınıf kitleleri gündelik mücadeleler içerisinde birleştirilip, örgütlenip, disipline edilmedikçe, bu çerçevede sendikal örgütlenmeden etkin biçimde yararlanmadıkça, mücadelenin gelecekteki daha ileri örgütsel düzey ve biçimlerine ulaşmak kolay olmayacaktır.

Sendika bürokrasisinin işçi sınıfı hareketinin ileriye dönük gelişmesini felce uğratan yıkıcı misyonuna buradan hareketle bakabilmek ve bundan gerekli sonuçları çıkarabilmek durumundayız.

SY Kızıl Bayrak

Türk-İş'in başındaki hain çete işçileri her zamanki gibi yine sattı...

Sendikal ihanet çetelerini sırtımızdan atmazsak sonuç hep aynı olacaktır!

Haftalardır süren kamu kesimi TİS'leri sendikal ihanet şebekesinin satış sözleşmelerine imza atmasıyla sonuçlandı. Böylece sermaye, yıkım programlarını hayata geçirmede, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmede kolay bir başarı daha kazanmış oldu. Bayram Meral'in başını çektiği sendikal ihanet çetesinin gerçekte kimin çıkarlarını savunduğu, sermayeye hizmette nasıl sınır tanımadığı bu vesileyle bir kez daha somut olarak görüldü.

Satış sözleşmesi kamu işçisine tam bir yıkım getiriyor

İmzalanan satış sözleşmesinde kamu işçisine 2001 yılının ilk altı ayı için yüzde 15 ücret artışı öngörülmektedir. İşçi ve emekçilerin kriz nedeniyle neredeyse yüzde 70'ler düzeyinde yoksullaştığı bu dönem için yüzde 15 ücret artışı tam bir arsızlık ve utanmazlık örneğidir. İşçilerle dalga geçmektir. Ancak dahası da var. Anlaşmaya göre, bu yüzde 15'lik artıştan doğan fark hemen ücretlere yansıtılmayacak, gelecek yılın Şubat ayında ödenecektir. Dolayısıyla işçiler Temmuz 2001'e kadar tek kuruş ücret artışı alamayacaklardır. Sonuçta hükümetle sendika bürokratlarının görüşmelerinden kamu işçilerinin payına sıfır zam düşmüştür.

Sendikacıların ihaneti sıfır zamlarla da sınırlı değildir. Ne ücret artışlarında, ne de diğer maddelerde kamu işçisinin çıkarlarını korumaya dönük hiçbir şey yoktur. Her konuda hükümetin İMF'ye verdiği sözler ve uygulanmak istenen saldırı programının hükümleri esas alınmıştır. Bu da kamu işçisi için gerçek bir yıkım sürecinin başlaması demektir.

Satış sözleşmesinin sonuçları bir hayli ağır olacaktır. Sadece krizin faturasının ödetilmesiyle, ücret ve sosyal hakların budanmasıyla yetinilmeyeceği açıktır. Buradaki kolay başarıdan cesaret alan sermaye şimdi diğer saldırılarını hayata geçirmede çok daha kararlı ve pervasız bir tutum sergileyecektir. Bunun kapsamının ne kadar da geniş olduğu çok geçmeden daha somut olarak görülecektir.

Sınıf hareketinde sessizlik

Kamu TİS'i son yıllarda ilk kez bu ölçüde sendikacıların eline terk edilmiştir. Geçmiş dönemlerinde kamu işçisi yetersiz de olsa sözleşmesine sahip çıkmaya çalışırdı. Çeşitli eylemler gerçekleştirilir, sendikacılar üzerinde baskı oluşturmak için çaba sarfedilirdi. Sendikacılar sermayeye satış sözleşmeleri imzalamak için bir parça da olsa minareyi kılıfına uydurma ihtiyacı duyarlar, bazı dönemler ise tabanın tepki ve baskı nedeniyle hava boşaltma eylemleri, hatta grevler gündeme gelirdi. Nitekim 1995 dönemi TİS'leri uzun ve yaygın bir grev sürecinden sonra ancak imzalanabilmişti.

Fakat bu dönem bunların hiçbirisi sözkonusu olmadı. Kamu işçileri sözleşme sürecini büyük bir sessizlik içerisinde izlediler. Son günlerde yapılan üç beş yerel eylem bu sessizliği bozmaya yetmedi. 1

Mayıs alanlarında dahi bu konu sınırlı bir şekilde gündeme geldi.

Çünkü kamu işçisi sendikacılara zerre kadar güvenmiyordu. Satış sözleşmesine imza atılacağından emindi. Sendikacılara bu güvensizliğin başka nedenlerle birleşmesi, sözleşmeyi sahiplenmeyi değil ama çaresizlik içinde beklemeyi getirdi.

Sendikal ihanette pervasızlık

Sendikal ihanet şebekesinin geçmişten bu yana

burjuvazinin hizmetinde olduğu biliniyor. Hatta sermayenin sınıfı denetim altında tutmada kullandığı etkili aracın bu sendikal korucular çetesi olduğunu söylemek mümkün. Bundan önceki İMF-TÜSİAD programına da sınıfı hareketsizliğe mahkum ederek en değerli desteği onlar sunmuşlardı.

Bu çetenin başını çekenler yaşanan son krizin ardından "Emek Programı" adı altında sözde bir alternatif programla ortaya çıktılar. Bunu iki nedenden dolayı yaptılar. Birincisi krizin yolaçtığı yıkımın emekçilerde yolaçtığı öfke ve tepkinin denetimleri dışına çıkması olasılığı onlar için böyle bir manevrayı zorunlu hale getirmişti. İkincisi kitleler nezdinde

kaybettikleri güveni bir parça olsun yeniden kazanabilmelerinin tek koşulu yoğunlaştığı gözlenen mücadele isteğine sahip çıkmaktı. Fakat bu aynı zamanda bir hayli de riskli bir manevraydı. Mücadele damarının hızla gelişmesi onların maskesini çok kısa bir zamanda indirebilirdi. Bu riski göze aldılar.

Fakat sınıf içerisinde gelişen tepkinin örgütlü ve bilinçli bir ifade kazanmasının önemli güçlükleri olduğunu onlar anlamaz da bu tutumlarından çarketmeye başladılar. Büyük iddialarla ortaya sürdükleri Emek Programı'nı sadece bir iki hafta sonra EMEP'in kapısına bırakıp gittiler. Emek Platformu'nun eylem programını ise hiçbir biçimde sahiplenmediler ve zayıf geçmesinin yolunu döşediler. Bu eylemlere dönük sergiledikleri tavır sendika

"Niyet mektubu"na uygun sözleşme!..

Satış sözleşmesinin tamamlandığını Başbakan Ecevit, Bayram Meral, Mehmet Keçeciler ve Kemal Derviş birlikte açıkladılar. Açıklama bittikten sonra özelleştirmeden dolayı işten çıkarılanlarla ilgili bir soruyu Mehmet Keçeciler "Evet o konularla ilgili iyi niyet beyanımızı ifade ediyoruz. Hükümetimiz iş güvencesi yasasının çıkartılması ve işçiler için elinden geleni yapacaktır." yanıtını verdi.

Hemen arkasından Derviş'e yöneltilen sözleşmenin İMF'ye verilen niyet mektubuna uygun olup olmadığı yönündeki soruya yanıt yine Keçeciler'den geldi. Keçeciler, "Uygundur. Sayın Derviş her kademe hazır bulundu zaten" dedi.

Aslında Keçeciler'in verdiği yanıtlar herşeyi gösteriyor. Bu sözlerden hükümetin ve sendika bürokratlarının ikiyüzlülüğü tüm açıklığıyla ortaya çıkıyor.

Çünkü bunların ikisinin birden doğru olması mümkün değil. Bir şey hem İMF'ye verilen niyet mektubuna, hem de işçilerin çıkarlarına uygun olamaz. Açıkça yalan söylüyorlar. Dahası, işçi sınıfıyla alay ediyorlar.

Hükümet, gerçek "niyet"inin ne olduğunu İMF'ye verdiği niyet mektubunda açıkça beyan etmiştir. Bu beyanda işçi ve emekçilerin yararına olabilecek hiçbir şey yoktur. Tam tersine hükümetin niyet mektubundan onların payına düşen baştan aşağı yıkımdır. Baştan aşağı yoksulluktur, işsizliktir, açlıktır. Özelleştirmelerle onbinlerce kişinin işsiz kalmasıdır. Hükümetin gerçek "niyet"i işte budur. Ve bunun önüne ancak işçi ve emekçilerin birleşik, militan mücadelesiyle geçilebilir.

bürokratlarının işçi düşmanı yüzünü yeniden gösterdi. Satışla noktalanmış kamu TİS sürecinde yaşananlar ise bunun açık bir biçimde tescili oldu.

Daha bir iki hafta önce kamera ve mikrofonlar karşısında Bayram Meral İMF programını kabul etmelerinin söz konusu olmadığını söylüyordu. Meydanlara inmekten, ortalığı karıştırmaktan söz ediyordu. Bütün bunların göz boyamaktan ibaret olduğu çok geçmeden ortaya çıktı.

Bayram Meral haini bu sözleri söylediği günlerde, daha 9 Mayıs'ta, hükümetle anlaşmış ve bir protokol imzalamıştı. Bu protokol tam 8 gün işçilerden ve kamuoyundan gizlendi.

Fakat istediği sonucu umduğundan çok daha kolay bir biçimde elde eden hükümetin bu gizli protokoldeki anlaşmayla yetinmek gibi bir niyeti yoktu. İMF'ye verilen niyet mektubu bahane edilerek sendikal ihanet çetesine yeniden baskı yapıldı. Sergilediği uşaklığı daha da derinleştirmesi, satışı daha da boyutlandırması istendi. Bu yeni durum karşısında bir iki göstermelik çıkış daha yapan Meral, sermaye temsilcilerini çok da fazla uğraştırmadan, ağır koşulların altına imza atmaktan çekinmedi.

Satış tamamlandıktan sonra mikrofonların karşısına geçen Meral bu kez ağız değiştirmişti. İMF programına ilişkin söylediklerini bir anda yaladı yuttu. "Elbette ki bugünkü sorunları, sıkıntıları gideremeyecek, ama ülkenin geleceği bakımından bir rahatlık sağlayacağını düşünüyoruz" diyerek sözleşmeyi savundu. Bunun karşılığında da hem başbakanı, hem de diğer bakanlardan bol bol övgü aldı.

İhaneti aşma sorumluluğu

Satış sözleşmesinin kolayından kotarılması sermayenin bir yeni kolay başarı kazanması anlamına gelmektedir. Fakat daha da önemli olan şudur. Giderek yoğunlaşan sermaye saldırılarına, bunun yarattığı ağır yıkıma rağmen sınıf cephesinden kayda değer bir tepkinin ortaya çıkmaması, satış sözleşmesinden daha ağır darbelere güçlü bir zemin sunmaktadır.

Elbette ki bunun nedenlerinin ne olduğu bir sır değildir. Sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyinin zayıflığı, her alanda yakıcı bir önderlik problemiyle karşı karşıya olması, orta yerdeki önderlik ihtiyacının devrimci bir alternatifle doldurulamamış olması, sınıf hareketinde şu anda yaşanan açmazın en temel nedenidir.

"Düzen alternatiflerinin tükendiği ve ortada güven veren devrimci bir alternatifin de bulunmadığı koşullarda, yığınları bekleyen akıbet, çaresizlik içerisinde edilgenleşmekten, umutsuzluk içinde tükenmekten ve çürümekten başka bir şey olamaz. Ta ki toplumsal birikim kendiliğinden patlamalar halinde kendine bir yol açmaya çalışana kadar." (Ekim, sayı: 222, Nisan 2001)

Önümüzdeki dönemde, sınıfın sermayenin saldırılarından kaynaklı kayıplarının artmaması, yıkımla paralel derinleşecek çaresizlik ve çürümenin önüne geçilmesi, tümüyle bu tablonun değiştirilmesine bağlıdır. Bunun için hiç de bir kurtarıcı beklemeye gerek yoktur. Saldırıya karşı birleşik, militan bir mücadele örülmesi doğrultusunda atılacak ilk ciddi adımlar, sınıf hareketinin sahip olduğu potansiyel olanakları harekete geçirmeye yetecektir. Kamu işçilerinin yaşadıkları açık ihanete ve özelleştirme saldırısına karşı alacakları direniş tutumu bu noktada kendini fazlasıyla aşan bir işlev görebilir. Sınıf hareketinin önünü açmada rol oynayabilir. Saldırıların püskürtülmesi de, sendikal ihanet şebekesinin elinden sendikaların kurtarılması da kitlelerin dışı dış bir mücadeleye kazanılmasıyla mümkündür.

Bu ise görev ve sorumluluklara her alanda çok daha güçlü bir şekilde yüklenilmesiyle olanaklıdır.

TÜSİAD oligarkları yine "demokrasi" istedi!

TÜSİAD bunu hep yapıyor. Özellikle de sistemin baskı ve teröre başvurma ihtiyacı arttığında, mutlaka patronlardan bir demokrasi talepleri paketi çıkıyor. İnsan haklarından işkencenin önlenmesine, anadilde eğitimden düşünce özgürlüğüne kadar, özde demokratikleşmenin olmazsa olmaz koşullarından olan bir dizi madde alt alta sıralanıp bir Prof.'a da imzalatılarak, TÜSİAD'ın "demokrasi raporu" adı altında piyasaya sürülüyor.

Peki, kimden istiyor patronlar bu demokratikleşme adımlarını? Bir dediklerini iki etmeyen (eli mecbur edemeyen) siyasi iktidarlarının yürütücüsü hizmetkarlarından değil mi? TÜSİAD, İMF programı kararlılıkla uygulanmalıdır dediğinde kararlılıktan milim taviz verilmiyor da, demokrasi talepleri neden duymazdan, görmezden geliniyor, nasıl gelinebiliyor? Bu ülkede TÜSİAD'ın desteklemediği, onay vermediği hiçbir gelişme olmazken, nasıl oluyor da, örneğin TÜSİAD'a rağmen düşünce suçlularını işkencelerden geçirmeye devam ediyor. Bırakın anadilde eğitimi, nasıl oluyor da hala Kürtçe müzik yasakları sürebiliyor? Bu soruların yanıtı, TÜSİAD'ın sözkonusu "demokrasi paketleri"ne neden ihtiyaç duyduğunda gizlidir. Önce İMF'ye gönderilen yeni "niyet mektubu" yayınlandı. Ardından, hep olageldiği gibi, TÜSİAD'ın "bu son şansımız, bu program kararlılıkla uygulanmalıdır" açıklamaları... Onun ardından da aynı patronların yeni "demokrasi paketi"...

Patronların kararlılıkla uygulanmasını istedikleri program, kamu işçisine sıfır zam dayatıyor. Emekçisine %5 zam vaadediyor. Sadece iletişim ve enerjideki özelleştirmelerle onbinlerce işçiyi işsizliğe ve açlığa mahkum ediyor. Tarımı, küçük üreticiyi yıkıma sürüklüyor, ülkeyi emperyalist tekellerin yağmasına açıyor... İyi ama, TÜSİAD oligarkları bilmiyorlar mı ki, bu yaptırımlar azgın bir baskı ve terör uygulaması olmaksızın gerçekleştirilemez? Bilmezler mi ki, demokrasi grev ve gösteri özgürlüğü demektir, söz ve basın özgürlüğü demektir, örgütlenme ve hak arama özgürlüğü demektir... Elbet bilirler. Ve tam da bildikleri için böyle dönemlerde piyasaya sürüyorlar demokrasi paketlerini. Çünkü onlar için aslolan düzenin iktisadi temellerinin korunmasıdır. Bunun için, İMF ile elele vererek ülkeye dayattıkları yıkım programlarının siyasi faturasını hükümetteki uşaklarına kesmeleri gerekir. Yıkıma uğratılan kitlelerin öfkesi yıpranmış bir takım liderlere ve partilere daraltılmalı, gerçek sorumlular,

düzenin sahibi patronlar ve patronların devleti hedef olmaktan çıkarılmalıdır.

Kapitalist patronların sahnelediği demokrasi komedisine bunun dışında anlamlar atfetmeye kalkanlar, işçi ve emekçi kitlelere en büyük düşmanlığı yaptıklarını bilmelidirler. Onların İMF ile birlikte dayattıkları yıkım programları yüzünden, onbinlerce işçi ve emekçi -aileleriyle birlikte yüzbinlerce- işten atılmıştır. Yıkımın yarattığı buhran intihar, cinnet ve cinayetleri alabildiğince artırmıştır. Kendi yarattıkları yıkımın sonuçlarını ortaya sermek işlerine gelmediğinden, konuya ilişkin araştırma ve istatistiki veriler yok ortada, ancak açıktır ki bu sefalet ortamı yüzlerce çocuğun ölümüyle sonuçlanmaktadır. Vahşi doğanın "doğal seleksiyonu" gibi, vahşi kapitalizmin eleme mekanizması da önce en güçsüzleri yutar. Ama işçi ve emekçi kitleleri, bu vahşete ikna yöntemiyle boyun eğdirmenin imkanı yoktur. Bu yüzden de, programın iktisadi yıkım yasalara siyasal baskı yasaları eşlik etmektedir.

İMF programındaki "kamu emekçisine %5 zam" maddesini hayata geçirebilmek için, sahte sendika yasasını acilen çıkarma ihtiyacı duymaktadırlar örneğin. Aynı program kapsamında hazırlanan yeni basın yasasında getirilen fahiş para cezaları, düşüncenin ifadesini önlemeyi değilse neyi hedefleyebilir ki? Bugüne dek bu tür cezalar esasta düzene "muhalif" düşünceleri bastırmaya yönelik uygulanagelmıştır, bundan böyle de aynı şey geçerlidir. TÜSİAD oligarklarının çıkarlarını "kraldan çok kralcı" biçimde savunan medya kaleşörlerinin basın özgürlüğü sınırsızdır ve sınırsız kalmaya devam edecektir. Ama işçi ve emekçilerin sömürüsüne karşı çıkan, ülkenin bağımsızlığını savunan, emperyalist yağma programını teşhir eden devrimci, demokratik basın-yayın organları, halihazırda uygulanmakta olan baskı tedbirlerine ek olarak, bu yasayla daha bir kısaca alınacaktır. Gözaltı, işkence ve hapis cezalarıyla sindirilemeyen devrimci basın, en güçsüz halkasından, parasal yönden çökertilmeye çalışılacaktır, vb... Böyle yasalara örnekler çoğaltılabilir.

Sonuçta ortaya çıkan siyasal düzenin adı da "demokrasi"dir. Dünya jandarması ABD tarafından dayatılan sopalı demokrasi. Aslında emperyalist tekellerin "global" demokrasisi, ki globalizmin yerel savunucu ve uygulayıcısı TÜSİAD oligarklarının istediği asıl demokrasi de budur. Gerisi, alçakça bir ikiyüzlülükten, bir demagojiden başka bir şey değildir.

Sahte sendika yasası ancak 4 Mart ruhu ile püskürtülebilir

4-5 Mart 1998'de Kızılay direnişiyle püskürtülen sahte sendika yasası, bir kez daha kamu emekçi hareketinin önüne dikilmeye çalışılıyor. Ve kamu emekçileri bir kez daha yasayı püskürtme bilinciyle sokaklara çıktılar. Yasanın görüşülmeye başlandığı haberlerinin akabinde, saldırı ülke çapında protesto edildi. Hemen ardından da Ankara mitingi kararı alındı. Sendika yöneticilerinin yaklaşık bir hafta sürecek yürüyüşünün ardından, 26 Mayıs Cumartesi günü kamu emekçileri Ankara'da buluşacaklar.

Ama öncelikle, yasanın neden şimdi tekrar gündeme getirildiğine bakmak gerekiyor.

Oldukça ciddi bir krizle boğuştuğu bir sırada ve Ölüm Oruçları gibi ek sorunlar da yaşıyorken, siyasal iktidarın daha akılcı davranması, ek sorunlardan olabildiğince kaçınması beklenir. Oysa sahte sendika yasasında, kamu işçilerine sıfır zam dayatmasında vb. görüldüğü gibi, tam tersi bir tutum içindedir. Burjuvazi bu tür saldırıların sorunlarını artıracaklarını göremeyecek kadar bilinçsiz olmadığına göre, hak gasplarının "ciddi bir sorun"la karşılaşmadan gerçekleştirilebileceği hesabında olmalıdır. Bu konuda belli "güvenceler"e sahip olmalıdır. Kamu işçisi için Türk-İş üzerinden böyle bir ihanetin yaşandığı ortadadır ve kamu işçisi de büyük oranda bunun farkındadır. Zaten işbirliği ve ihanet bu sendikanın kuruluş biçimi ve amacında bulunmaktadır, sınıf tarafından da tescil edilmiştir. Türk-İş CIA'nın kurdurduğu ve beslediği paravan bir örgüt, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki Truva atıdır.

Kamu emekçi sendikaları ise, sermaye iktidarı ile dişe diş bir mücadele içinde kurulmuş, bu mücadelenin fiili kazanımları olarak hayat bulmuş öz örgütlülüklerdir. Yaşadığı gerileme ne olursa olsun, Türk-İş ile kıyaslanabilir bir açık ihanet kalesi olduğu söylenemez. Ancak sistem buna rağmen ve kendisi için böylesine kritik bir süreçte kamu emekçilerine saldırıyı göze alabiliyorsa, yine de "güvendiği" bir şeyler olmalıdır. Sisteme güven verenin, kamu emekçi sendikalarının reformist yönetimleri olduğunu belirtmekten kaçınmamak gerekiyor. Reformizmin KESK üzerindeki hakimiyetinin yeni olmadığı, dolayısıyla bunun, saldırının bugün gündeme getiriliyor olmasına yeterli gerekçe yaratmayacağı düşünülebilir. Ama böyle bir düşünce reformizmin bu süreçte geçirdiği evrimi gözardı etmek olacaktır.

İMF-TÜSİAD yıkım programlarını uygulamakla görevlendirilmiş olan 57. hükümetin iki yıllık icraatına bu açıdan bir gözatalım. İşçi ve emekçileri tam bir yıkıma, ülkeyi tam bir emperyalist boyunduruk ve sömürüye mahkum etme amaçlı bir programın sorunsuz uygulanabilmesi için, bir direnişe önyak olabilecek güçlerin tasfiyesinin zorunlu olduğu açıktır. Bu açıklık üzerinden sistem, iktisadi yıkım programını siyasal bir kıyım programıyla paralel uygulamaya geçmiştir.

Siyasal kıyım programının özünü azgın bir devlet terörü oluşturmakla birlikte, bu saldırı, hedeflediği siyasal oluşumlara bağlı olarak, esasta iki ayrı koldan yürütüldü, halen de yürütülmektedir. Birincisi, devrimci hareketin "imha" yöntemiyle tasfiyesi ve teslim alınmasıdır. İkincisi, devrimci harekete yönelik

bu imha saldırısıyla basınç altına alınan reformist hareketin daha fazla düzene entegre edilmesidir. Süreç, devrimciler konusunda olmasa da, reformizm üzerinde büyük oranda amacına ulaşmış durumdadır. Özellikle de zindan katliamlarıyla büyük mesafe kaydetmiş bulunuyor.

KESK yönetimine hakim ÖDP reformizminin 19 Aralık katliamı sürecinde, örgütlerine gönderdiği "tutsak yakınlarına kapıların kapatılması" genelgesi bile, tek başına, sistemin aldığı mesafeyi açıklamaya yetecektir. Sahte sendika yasası konusunda düzene cesaret veren, tam da katettiği bu mesafedir. Teslim alınmış bir siyasal akım tarafından yönetilen sendikaları tasfiye etmenin pek de zor olmayacağını hesaplıyorlar. Ancak bu hesapta, başka bazı etkenler de bulunuyor ve bunlar da gözardı edilemeyecek önemdedir.

Hesaba katılan etkenlerden biri, devrimci hareketin büyük oranda Ölüm Oruçları'nda kilitlendiği, dolayısıyla, kamu emekçilerinin saldırıya karşı direnişini örgütleme ihtiyacına yanıt veremeyeceği tespitidir. İkincisi, kamu işçisine yönelik sıfır zam saldırısının ihanet kolaylığıyla (ama tabandan bu ihanete ve bu saldırıya karşı ciddi bir tepki de almadan) hayata geçirebilmesinin yarattığı güven ve cesarettir. İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden, kamu işçisinin sıfır zamma kolay kolay boyun eğmeyeceği umudu ve beklentisi vardı. Dolayısıyla, kamudaki "çatışmadan teslim olma" tutumu ciddi bir hayal kırıklığı yarattı. Düzene "güven aşıl原因" her gelişme, sınıfın özgüvenini zedeler. Kamu işçileri cephesinden bir karşı koyuş, kamu emekçisinin sahte sendika yasasına karşı mücadelesine, bir eylem birliğiyle maddi katkı sağlamasa bile, moral güç verecekti. Şimdi kamu emekçileri sadece böyle bir moral destekten yoksun kalmış olmuyor, kamu işçisi üzerinden yaşanan utanç verici teslimiyetin moral bozukluğunun etkisi altında çıkıyor sokağa.

Düzen cephesinin bu avantajlarına karşın, kamu emekçileri cephesinden bunlara ek başka dezavantajlar da var ve hiç de küçümsenir şeyler değil.

1 Aralık'a damgasını vuran kamu

emekçi hareketi, daha sonraki süreçte hızlı bir düşüş yaşadı. Sonrasındaki tüm genel eylemlere katılım son derece sınırlı kaldı. Bu düşüşte, 1 Aralık eylemine yönelik soruşturma ve cezalandırmalar kadar, bu saldırılara yanıt verilememesi de etkili oldu. KESK bu süreçteki ataletiyile, sadece kendisine olan güveni değil, kitlelerin özgüvenini de parçalamış oldu. Örgütüne güvenmeyen emekçi kitlelerin, sistemin son derece acımasız saldırıları karşısında geri çekilmesinde anlaşılabilir bir yan bulunmasa gerek.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen, varlık-yokluk sorununu dayatan sistemin bugünkü saldırısı karşısında, kamu emekçi hareketinin bir kez daha direniş kararı verdiği görülüyor. Yasaya karşı ilk tepkilerin ortaya konulduğu basın açıklaması eylemlerinde, 4-5 Mart direnişini hatırlatan

sloganların öne çıkarılması, en azından bu cephede kolayından bir teslimiyetin kabul edilmeyeceğinin işaretlerini veriyor.

Sınıf ve kitle hareketinin içinde bulunduğu durgunluk koşullarında, kamu emekçilerinden gelen bu saldırıya karşı direnme kararının, her zamankinden daha büyük bir önem taşıdığı görülmesi ve bu halkaya tüm güçlerle yüklenilmesi gerektiği açıktır. Gerçek bir direniş yaşanacaksa eğer, bunun, devrimci kamu emekçilerinin en ön saflarda çatışmasıyla mümkün olabileceği bilinmeli, bu sorumlulukla davranılmalıdır. Hareketin bugün düzene hatırlatmak suretiyle "boyun eğmeyeceği"nin kanıtı olarak gösterdiği 4 Mart '98 direnişinin, 5 Mart'ta KESK reformizminin marifetiyle bitirildiği, bürokratların kitleyi alanda terk edip kaçtığı, bu yetmiyormuş gibi, illerde Ankara'ya direnişe katılmak üzere gitmek için gece vakti toplanmış kitleleri dağıttığı asla unutulmamalıdır. Bir hareket kendi tarihinden öğrenmeyi başardığı oranda kazanmayı da başarabilir.

KESK'in Ankara yürüyüşü başladı...

"Sahte yasayı püskürteceğiz!"

Kamu emekçileri sahte sendika yasasına karşı Ankara yürüyüşünü başlattılar. Yürüyüş 21 Mayıs Pazartesi günü Kadıköy'den başladı. Yürüyüşün ilk durağı Kartal oldu. Pazartesi saat 18:00 civarında yürüyüşte olan 400 kamu emekçisi, Eğitim-Sen üyeleri ve çeşitli DKÖ'ler tarafından karşılandı. Gece Kartal'da kalındı.

22 Mayıs günü Kartal Meydanı'nda yapılan basın açıklamasıyla yürüyüş devam etti. KESK Başkanı Sami Evren yaptığı konuşmada, sahte sendika yasasını geri çektireceklerini, bu yasaya karşı mücadelelerini sonuna kadar kararlılıkla sürdüreceklerini söyledi.

Konuşmanın ardından Kartal Köprüsü'ne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüşe yaklaşık 500 kamu emekçisiyle birlikte çeşitli sendika ve demokratik kitle örgütü temsilcisi de katıldı. E-5 karayoluna kadar fabrikaların bulunduğu sokaklardan yüründü. E-5'e varıldıktan sonra otobüslere binilerek Kaynarca'ya hareket edildi.

Kaynarca'da arabalardan inilerek kısa bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş boyunca "Sahte sendika yasasına hayır!", "Sahte yasayı püskürteceğiz!", "Parasız sağlık, parasız eğitim", "Silaha değil eğitime bütçe!" vb. sloganları atıldı. Ardından otobüslere binilerek Gebze'ye hareket edildi.

SY Kızıl Bayrak/ Kartal

Enerji-Yapı Yol Sen:**Sahte sendika yasasına direneceğiz!****Kamu emekçileri;**

Siyasi iktidarın yeni bir saldırısıyla karşı karşıyayız. Emperyalizmin istekleri doğrultusunda ülkemizi sermaye sınıfı için dikensiz gül bahçesine çeviren siyasi iktidar, toplumsal muhalefeti susturacak yasal düzenlemeleri ve uygulamaları peşpeşe sürdürüyor. Bunun son örneği TBMM'ye sunulan "Kamu Görevlileri Sendika Yasa Tasarısı"dır. Bu tasarı uluslararası normlara ve mücadelemizle kazandıklarımıza aykırı, içeriğiyle anti-sendikal bir yasadır. Haziran ayı öncesindeki ILO genel kuruluna yetiştirilmek üzere TBMM'de tasarımı yasalastırmayı planlayan hükümet, bugüne kadar kamu emekçilerinin haklı tepkilerini duymazlıktan geldi. Çünkü devlet güdümlü sendikal anlayış, bir payanda olarak iktidara destek veriyor, yasanın bir an önce çıkması için iktidar ortağı bir partinin de desteğiyle çalışma yürütüyor.

Aslında şu anda yürürlükte olan ve parlamentoda onaylanmış bulunan 87, 98 ve 151 sayılı ILO Sözleşmeleri gereği kamu çalışanlarının grev ve TİS haklarının var olmasına rağmen, siyasi iktidar uzun yıllardan beri yarattığı kriz ortamının da yardımıyla çalışanların bilincini karartmakta, ANAYASAL gerekçeleri ileri sürerek bu hakkın kullanılmasını engellemektedir. Oysa ANAYASA grevli-toplusözleşmeli, özgürlükçü bir yasal düzenlemenin önünde engel değildir. **Eğer öyle olmasaydı, Plan ve Bütçe Komisyonunun Meclis Başkanlığına diye sunduğu raporun 3. Paragrafında ILO'nun 87, 98, 151 sayılı sözleşmelerine atıfta bulunularak, örgütlenme ve toplu pazarlık haklarını kullanmak amacıyla sendikalarını kurdular itirafında bulunulmazdı. Yine tasarının geçici 4. Maddesinde Tüm Bel Sen'in Toplu Sözleşmelerine atıfta bulunularak "... Kanununun yayımı tarihine kadar memur temsilcileri ile toplu sözleşme imzalayan kamu görevlileri hakkında idari, mali veya adli takibat yapılamaz, başlatılanlar işleminden kaldırılır" denilmezdi.**

Yeni yasaklar yaratmak için yasaları kullanmayı iyi

bilenler, bu son yasa taslağı içine sinsice yerleştirdikleri maddeler ile varolan haklarımızın kullanılmasını da engellemek istiyorlar. Bunu gerçekleştirirken en büyük desteği de geçmişte "memurlar sendika kuramaz" deyip bizleri idareye ve yargıya ihbar edenlerden, siyasi iktidarın koltuğuna girip çalışanların haklı ve meşru mücadelesini bölmeye çalışanlardan alıyorlar. **Yani KAMU-SEN'den.** Ancak gerçekler gün gibi ortada: EMEK PLATFORMU toplantılarında TİS ve GREV hakkı olmadan Sendika olmaz demek zorunda kalanlar, şimdi bu yasa tasarısının meclisten geçme sürecinde güçlerini olabildiğince tasarının bu haliyle geçmesi için kullanıyorlar.

Bir kez daha haykırıyoruz:

GREVSİZ TOPLU SÖZLEŞMESİZ YASAKÇI BU YASAYI KABUL ETMEYECEĞİZ. SENDİKALARIMIZI YOK ETTİRMEYECEĞİZ.

Konfederasyonumuz KESK ve sendikamız ENERJİ-YAPI YOL SEN son 10 yıldır KAMU ÇALIŞANLARININ mücadele sürecine damgasını vurmaktadır. Dün 24 Aralık, 17-18 Haziran Kızılay eylemlerini yaratan örgütlerimiz, 4 Mart 98'de KIZILAY direnişimizde olduğu gibi her türlü fiili ve meşru mücadele yöntemini kullanarak bu tasarımı ve saldırıyı püskürtmeye kararlıdır. Örgütlü mücadeleye inananlar icazetli-hükümet destekli sendikacılık yerine siyasi partilerden ve devletten bağımsız, özgür ve demokratik sendikacılığı hedefleyenler, kendi öz gücüne güvenip haklar mücadele ile alınır diyenler bugün alanları doldurmalı ve taleplerini yüksek sesle haykırmalıdır:

SAHTE SENDİKA YASASINA HAYIR! HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

Siyasi iktidar özellikle son iki ay içinde kendi yarattığı krizlerin faturasını başta kamu çalışanları olmak üzere işçilere, köylülere, emeklilere, esnafa, küçük üreticilere, yani emeği ile geçinmekte olanlara yüklüyor. Ayrıca Meclisten geçirdiği son yasalar ile başta özelleştirmeler olmak üzere ekonomiyi uluslararası sermaye çevrelerinin isteklerine göre

yeniden şekillendiriyor. Bunu yaparken seslerini çıkarmak isteyenlere karşı da şiddet uyguluyor, yalanlar savuruyor, tehdit ediyor.

KAMU ÇALIŞANLARI yıllardır dişleri ve tırnakları ile yarattıkları sendikaları hükümete teslim etmeyecektir. Örgütlü mücadelemiz sendikalarımız Toplu Sözleşme Hakkımızı kullanıncaya kadar, GREV hakkını alıncaya kadar işyerlerinde, alanlarda devam edecektir. 21 Mayıs 2001 günü İstanbul'dan yürüyüşe başlayan Kamu Emekçileri ile birlikte 26 Mayıs 2001 günü Kamu Emekçilerinin mücadele azmini iktidara ANKARA KIZILAY'da göstereceğiz. Yasanın meclis genel kuruluna geldiği gün, meşru savunma hakkımızı sonuna kadar kullanacağız.

YASA TASARISINDA NELER VAR?

KESK/ENERJİ-YAPI YOL SEN NELER İSTİYOR?

1- Toplu Görüşme düzeni öngörülüyor. Devlet şimdi olduğu gibi çalışma koşullarını belirlemede tek yetkili.

1- Toplu Sözleşme hakkımız vazgeçilemez.

İşverenin tek yanlı belirleyiciliğine son verilmelidir.

2- Grev hakkı yok.

2- Grev hakkı üyelerin ekonomik ve toplumsal çıkarlarını korumak için temel sendikal haklardan biridir.

3- 420.000 kamu çalışanın sendikalaşma hakkı yasaklanıyor. Ceza infaz kurumları, Milli Savunma Bakanlığı ve askeri işyerleri, emniyet çalışanları (resmî-sivil), merkezi denetim elemanları vb. pek çok kesim sendikal haklardan yararlanamıyor. Asim-Sen, Tüm Yargı-Sen kapatılıyor.

3- Türkiye'nin imzaladığı 87, 98 ve 151 sayılı sözleşmelerde örgütlenme ve toplu sözleşme hakkı her kamu çalışanına tanınıyor. Herkese koşulsuz sendika hakkı en temel insan hakkıdır

4- İşyeri temsilcilerinin seçim hakkı sınırlanıyor. 20 kişiden az işyerleri işyeri temsilcisi seçemiyor. İşyerinde temsilci seçmek için çalışanların %51'ini üye yapmak gerekiyor.

4- Büyük kentler dışında birçok iş yerlerimizde 20'den az çalışan bulunmaktadır. Buralarda temsilci seçememek sendikal çalışma yapamamak demektir.

5- Üyelik ödentisi alabilmek için işkolunda %5'den fazla üyeye sahip olmak.

5- Her sendika üyesinden koşulsuz olarak aidat alabilmelidir.

6- Sendika merkez ve konfederasyon yöneticileri aylıksız izinli sayılarak zorunlu profesyonellik getiriliyor.

6- Bu durum maddi sıkıntı içinde olan sendikalarda aidat gelirlerinin ya tamamının yöneticileri finanse etmesinde kullanılmasını yada sendikaların yönetici bulamamasına neden olacak. Profesyonellik sendikaların iç işleyiş olarak ele alınmalıdır.

7- Sendikaların, işkollarının belirlenmesi tamamen siyasi iktidarın isteğine bırakılıyor.

7- İşkollarının belirlenmesi sendikaların iradesine bırakılmalıdır.

8- Sendikalar verimlilik araştırması yapan, spor sahası kitaplık kuran yardımlaşma birliklerine dönüştürülüyor.

8- Sendikalar çalışanların ekonomik, demokratik ve siyasal haklarını geliştirmeyi hedefleyen örgütlerdir.

9- Sendikaların her türlü faaliyeti işverenin iznine tabi kılınıyor, devlet güdümlü bürokratik yapılar oluşturuluyor.

9- Devlet güdümlü sendikacılık yerine, özgür demokratik katılımcı sendikal yapılar olmalıdır.

10- Örgütlenme alanı olarak 9 Hizmet Kolu tanımlanmış. Enerji-Yapı Yol Sen en az 3'e bölünüyor.

10- Çalışanlar istedikleri sektörde örgütlenmelidir.

11- Yönetim Denetim, Disiplin Kurulu üye sayıları sırasıyla en az 3 en çok 7; en az 3 en çok belirsiz; en az 3 en çok 5 ile sınırlandırıyor.

11- Sendika üyelerinin sayısını çalışanlar genel kurullarında özgürce belirleyebilmelidir.

12- Sendika şubeleri en az 500 kişi ile kurulabiliyor.

12- Pek çok sektörde illerde 500 kamu çalışanı bile yok. Dolayısıyla sendikamız dahil illerin çoğunda şube bile açılmıyor. Sayıya bakılmaksızın çalışanlar örgütlenebilmeli.

HER TÜR DEMOKRATİK DİRENME MEŞRUDUR!

Yine 4 Mart, yeniden 4 Mart!

KESK/Enerji-Yapı Yol Sen

KESK'in Ankara yürüyüşü sürüyor...**Barikatları aşı aşı Kızılay'ı zaptedeceğiz!**

KESK'in sahte sendika yasasına karşı başlattığı yürüyüş korteji, perşembe günü Bursa'ya ulaştı. Yürüyüşçüler 2 bin kişilik kitle tarafından coşkuyla karşılandı. Kortejde Gebze ve Yalova'daki barikatları yıkmanın verdiği militan hava, coşku ve güven vardı. Gebze'de iki polis arabasıyla kurulan küçük barikatı kolayca aşan emekçiler, Yalova'da bekledikleri barikatı militan bir şekilde parçaladı. Polis çatışmada gaz bombası kullandı, fakat kamu emekçileri buna rağmen barikatı yarmayı başardı. Tüm bu engelleme çabalarından sonra Bursa'da daha büyük bir barikat bekleyen emekçiler, burada büyük bir ilgiyle karşılaştı.

Kamu emekçileri Bursa'ya girişte, DİSK'e üye oldukları için işten atılan ve bu yüzden 17 gündür fabrika önünde direnen 180 Üç Yıldız işçisi tarafından coşkuyla karşılandı. Onlarla birlikte stadyum önüne gelen kortej buradaki kitleyle birleşti. Yürüyüş basın açıklamasının yapılacağı parka kadar coşkulu bir tarzda sürdü. Yürüyüşe gençliğin katılımı da kitlesel oldu.

Polis yoğun güvenlik önlemi almıştı. Basın açıklamasından sonra topluca bir düğün salonuna gidildi. Konaklama işi halledildikten sonra ertesi gün buluşmak üzere kitle dağıldı. 25 Mayıs sabahı Orhangazi Parkı'nda yapılacak basın açıklamasından sonra, yürüyüşçüler, tekel işçilerini ziyaret etti. Ankara yolundaki 14. Karayolları'nın önünden uğurlanan emekçiler Kestel ve İnegöl'de de yürüyüş yapacak. Daha sonra yürüyüş Eskişehir'e doğru devam edecek.

SY Kızıl Bayrak okuru/Bursa

Şişe-Cam işyerlerinde 6 bin işçi greve çıktı...

Mücadele bayrağı cam işçisinin elinde!

Şişe-Cam işyerlerinde toplam 6 bin işçi 24 Mayıs'ta greve çıktı.

Kristal-İş Sendikası ile işveren arasında 6 aydan bu yana sürdürülen TİS görüşmeleri, işverenin uzlaşmaz tutumu nedeniyle imzalanamadı. Bunun üzerine Trakya Cam, Paşabahçe Cam, Anadolu Cam, Çayırova Cam ve Cam Elyaf'a bağlı işyerlerinde grev pankartları asıldı.

Greve çıkan işçilerin, işveren tarafından kabul edilmeyen üç temel talebi bulunuyor.

1- Cam işletmelerinde taşeron ve müteahhit uygulamasına son verilerek, bu statüdeki tüm işçilerin kadroya alınması ve sendikal yapılması.

2- İşverenin kapsam dışı personel uygulamasına son vermesi. Bu durumda çalışanların da gene sendikal haklardan yararlandırılması. Şişe-Cam işyerlerinde sendikal örgütlülüğü zayıflatmak isteyen işveren kapsam dışı personel uygulamasına büyük önem veriyor. Şu anda işyerlerinde çalışanların neredeyse üçte biri kapsam dışı personel statüsünde.

3- Üçüncü talep ise ücretlerle ilgilidir.

Şişe-Cam işçisinin grevi bugün iki nedenden dolayı önem taşımaktadır.

Birincisi, mevcut durgunluk ve sessizlik ortamında sınıf hareketine bir parça da olsa soluk aldıracağı için. Yüzbinlerce kamu işçisinin tersine cam işçisi sözleşme sürecini belli bir duyarlılıkla takip etmiş ve sendikası üzerinde bu konuda zorlayıcı olmuştur. O yüzden de kamu TİS'leri sendikal ihanet çeteleri tarafından satılırken, cam grup sözleşmesinde yaşanan uzlaşmazlık greve çıkılmasıyla sonuçlanmıştır.

Cam işçisi, sermayenin saldırılarına karşı tutulacak yolun çaresizlik ve teslimiyet değil hak alma bilinci ve haklar için mücadele olduğunu göstermektedir tüm sınıfa.

Cam işçisinin grevini önemli kılan bir diğer nokta, yükselttiği taleplerdir. Kastettiğimiz ücrete ilişkin talepler değildir. Elbette ki yüzbinlerce kamu işçisinin üç kuruş karşılığında satıldığı bir ortamda ücretle ilgili taleplerde diretilmesi de önemlidir. Ama asıl anlamlısı taşeronlaştırmaya, müteahhit uygulamasına ve kapsam dışı personel çalıştırmaya karşı dile getirilen taleplerdir. Taşeronlaştırma ve kapsam dışı personel istihdamı sermayenin sistemli saldırı politikalarından biridir. Bununla işçi sınıfının örgütlülüğünün tasfiyesi, bunun yerine "esnek çalışma"nın geçirilmesi amaçlanmaktadır. Özellikle son on yıldır işverenler bu konuda, hem cam işyerlerinde hem de diğer sektörlerde bir hayli mesafe almışlardır.

Dolayısıyla taşeronlaştırmanın ve kapsam dışı personel istihdamının kabul edilmemesi, sermayenin temel bir politikasının reddi ve sendikal örgütlenmenin savunulması anlamına gelmektedir. Bu, sınıfın temel önemde bir talebidir.

Cam işçisi, zengin bir militan mücadele deneyimine sahiptir. Sendika cephesinden bir zayıflık ve kırılma yaşanmazsa eğer, talepleri için kararlılıkla mücadele etmesini ve kazanmasını bilecektir. 1991'de yaşanan

grev, hemen peşinden tensikatlarla karşı yürütülen ve zaferle sonuçlandırılan büyük direniş, cam işçisinin mücadele kapasitesini göstermeye yetmektedir.

Fakat direnişin zaferle sonuçlanması, cam işçisinin diğer sınıf kardeşleri tarafından yalnız bırakılmamasıyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bütün sektörlerden ve işyerlerinden işçi ve emekçiler grev süresince cam işçisine aktif destek sunmak sorumluluğuyla yüzyüzedir. Unutulmamalıdır ki, cam işçisinin zaferi sınıf hareketinin zaferi olacaktır. Özellikle içinde bulunduğumuz dönemde sınıf dayanışmasını ve mücadele birliğini güçlendirmeye her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır.

Kristal-İş'in Şişe-Cam grevine ilişkin açıklamasından...

Şişe-Cam'da grev başlıyor

(...) Sendikamız uyuşmazlığın masada çözümü için ekonomik fedakarlık dahil her çabayı harcamıştır. Ancak işverenin toplu sözleşme gelenekleriyle bağdaşmayan bir biçimde eski teklifinden daha düşük tekliflerle masaya gelmesi uzlaşma zeminini ortadan kaldırmıştır. İşverenin son gün değişen yaklaşımı ve teklifleri sendikamıza grevden başka bir seçenek bırakmamıştır. Oysa sendikamız ülkemizin bu zor koşullarında reel ücretleri de aşağıya çeken önemli yaklaşımlar sergilemiştir.

İşveren Şişe-Cam genelinde ücretlere ortalama birinci ay 6 ay yüzde 9, ikinci 6 ay yüzde 11 zam önermektedir. Oysa geçmiş 6 aylık enflasyon yüzde 18, beklenen 6 aylık enflasyon ise yüzde 35'tir. Bir yıllık yüzde 59 oranında beklenen enflasyona karşın işveren toplam yıllık yüzde 21 zam önermektedir.

Sendikamız sorumlu bir yaklaşımın gereği ekonomik sıkıntısı olan işletmelerde enflasyonun altında, reel ücretleri de aşağı çeken bir teklif vermiş ve bazı işletmelerde iki yıl mevcut ücretlerle çalışmayı (zamsız) kabul etmiştir.

Sendikamız işletmelerde **taşeron ve müteahhit uygulamasına son verilmesini** ve bu işçilerin sendika kapsamına alınmasını istemektedir

Sendikamız Şişe-Cam işyerlerinde **kapsam dışı uygulamasına son verilmesini** ve bu çalışanların sendikal haklardan yararlanmasını istemektedir. Halen Şişe-Cam bünyesindeki işyerlerinde yüzde 25-30 oranında kapsam dışı personel (sendikal haklardan yararlanamayan çalışan) bulunmaktadır. Sendikamız işletmelerde çalışanların hiçbir ayırım olmaksızın Anayasanın ve yasaların sağladığı sendikal haklardan yararlanmasını istemektedir.

Sendikamız, üyelerinin işinin, aşının ve işletmelerin geleceğinin korunmasını esas alan sorumlu bir sendikacılık yaklaşımı içindedir. Bundan böyle vebal, bu sorumlu ve fedakar tutumuzu gözardı edenlere ait olacaktır.

**Mustafa Bağçeci
Genel Başkan**

'91 Şişe-Cam grevi deneyimi

(...)

14 Mayıs 1991'de Şişe-Cam işyerlerinde greve çıkıldı. Coşkulu ve eylemli bir grev süreci yaşandı. 21 Haziran'da anlaşma sağlandı ve greve son verildi.

Grevin ardından Şişe-Cam'a bağlı çeşitli fabrikalarda yeni iş organizasyon yapılacağı ve el üretimine (goble) dayalı birimlerin kapatılacağı öne sürülerek yaygın işten çıkarmalara başlandı.

Paşabahçe Cam Fabrikası'nda 25 Temmuz'da 584 işçinin işine son verildi. İşveren, Körfez Krizi'nin, 39 gün süren grevin ve teknoloji eskimesinin işten çıkarmaları kaçınılmaz hale getirdiğini söylüyordu.

Sinop Şişe-Cam Fabrikası'nda 32 işçinin daha işten çıkarılması üzerine yaklaşık 500 sendikal işçi sabah toplu viziteye çıktı. Kristal-İş Sendikası ise işten çıkarmalara karşı yaygın protestolara başlanacağını duyurdu.

İşten çıkarılanların sayısının 1.500'e ulaşması üzerine Paşabahçe Cam Fabrikası'nda çalışan yaklaşık 3.000 işçi 25 Temmuz'da işyerini terk etmeye eylemine başladı. İşçiler geceleri de fabrikada kaldılar. Üretimi tümüyle durdurarak oturma eylemi yapan

işçilerin eş ve çocukları ile yöre halkı da fabrika çevresinde toplanarak protesto eylemine katıldı. Eylemler Trakya ve Kırklareli Cam Fabrikaları'nda 184 işçinin işten çıkarılmasıyla daha da genişledi. İşçiler bu fabrikalarda da üretimi tamamen durdurarak oturma eylemine başladılar.

Paşabahçe Cam Fabrikası'nda süren eyleme yöre esnafı da destek verdi. Yeni işten çıkarmaların beklenmesi nedeniyle işçiler iş bırakma eylemine devam ederken, 29 Temmuz'da esnaf kepenk kapatarak direnişe destek verdi. Aynı gün semt pazarı da protesto amacıyla açılmadı. İşyerini terk etmeme eylemini sürdüren cam işçilerinin aileleri de günlerce fabrika önünden hiç ayrılmadılar. Kapıda bekleyen işçi çocukları "Babam çalışmak istiyor, ama Şişe-Cam onu işten attı" pankartları taşırken, fabrika duvarlarına, üzerinde "Tek bir vücut, tek bir yürek, geri alınmak için ölmek gerek" yazılı pankartlar asıldı. Eylem devam ederken fabrika önünde zaman zaman yapılan toplantılar nedeniyle yol trafiğe kapanırken, çevre işyerlerinde çalışan Beykoz Sümerbank Deri Kundura işçileri öğle tatillerinde Paşabahçe Cam Fabrikası

işçilerini ziyaret ederek "Yaşasın işçilerin birliği!", "İşçiler el ele genel greve!" sloganlarıyla sınıf dayanışmalarını gösterdiler.

Şişe-Cam Holding'e bağlı Anadolu Cam Sanayii'nde 442 işçinin işten çıkarılması üzerine Kristal- İş'in şube yönetimi ve bazı işçiler, işten çıkarmalara "sendika merkezinin uzlaşmacı tavrının neden olduğunu" öne sürdüler.

Paşabahçe'de süren eylem, ailelerin fabrika karşısındaki parka oturmaya başlamasıyla kitleselleşti. Geceleri de parkta beklemeyi sürdüren işçi aileleri bunaltıcı sığağa rağmen destekten vazgeçemediler. Büyük bir propaganda çalışması yürüten işçi aileleri zaman zaman yoldan geçen arabalara seslenerek, "Korna çal, işçiyi destekle" sloganları atarak, kamuoyu yaratmaya çalıştı.

Sinop Şişe-Cam Fabrikası'ndaki oturma eyleminin 10. gününde eyleme katılan işçilerden 30'unun tazminatsız olarak işten çıkarılması tepkilere neden oldu.

Cam işçilerinin kararlı direnişi Paşabahçe Şişe-Cam Genel Müdürü'nün istifa etmesine yolaçtı.

1 Ağustos'ta çeşitli sendika ve kuruluş temsilcileri Paşabahçe Cam Sanayii işçilerini ziyaret ettiler. Bu ziyaretçiler arasında Karayolları, Kartal, Ümraniye, Üsküdar, Beykoz belediye işçileri, Tekel Likör Fabrikası işçileri ve DISK temsilcileri de bulunuyordu. Aynı gün motosiklet, taksi ve kamyonlarla anayol üzerinde büyük bir destek eylemi yapıldı.

Şişe-Cam Holding Genel Müdürü Adnan Çağlayan işten çıkarılanların sayısının 2.278'e ulaşmasının ardından yaptığı açıklamada Paşabahçe ve Sinop'ta yapılan eylemleri yasadışı olarak nitelendirerek, atılanların kesinlikle geri alınmayacağını bildirdi.

Sinop'ta 14 gün süren eylem, 5 Ağustos'ta sona erdi. Sabah saatlerinde her şeye karşın eyleme devam kararı alınmasının ardından her vardiyadan 60'şar işçinin tazminatsız işten atılma listelerinin hazırlandığının duyulması üzerine işçiler çalışma kararı aldılar.

Sinop'taki işbaşı yapma kararının ardından yeniden durum değerlendirmesi yapan Paşabahçe işçileri, 8 saatlik çalışma yerine 6 saatlik çalışma yapılması ve 4 vardiyaya geçilmesi üzerine anlaşmaya varıldığı halde, işverenin kötü niyetli davranarak 3 vardiyaya döndüğünü ve işten çıkarmaların devam edeceğini söyleyerek eyleme devam kararı aldılar.

İşveren 31 Temmuz ve 7-8 Ağustos'ta gazete ilanlarıyla işçilere işbaşı çağrısı yaptı. Vardiya halinde isim listelerini içeren ilanlarda işbaşı yapmayanların tazminatsız olarak işten çıkarılacağı bildirilmekteydi. Bu ilanlardan sonra işyerinde gerginlik arttı. 8 Ağustos günü akşam saatlerinde işçi aileleri bir süre 7 fabrika yöneticisini alıkoydu. Yöneticiler daha sonra polis müdahalesiyle binadan çıkarıldı. Fabrika önünde toplanan ve sayıları 10.000'e ulaşan kalabalık, ellerinde yöneticilerin maketini taşıdı.

İşverenin verdiği süre sonunda işbaşı yapılmaması üzerine 9 Ağustos'ta aralarında Kristal-İş'in 8 şube yöneticisi ile 8 işyeri temsilcisinin bulunduğu 47 işçinin iş akitleri yasadışı grev yaptıkları gerekçesiyle tazminatsız olarak feshedildi. Bu gelişmeler üzerine "17 sökmedi, sökemecek", "Yaşasın halkımızın birliği"

sloganları atan binlerce kişi gece Paşabahçe-Beykoz arasında yürüyerek protesto eylemleri yaptı.

Aynı gün Paşabahçe Fabrikası'na gelen Şişe-Cam Holding üst düzey yetkilileri işçilerin idare binasını ablukaya alması nedeniyle çevik kuvvet yardımıyla fabrikadan ayrılabilirler.

Daha önce kaymakamlık ve savcılık aracılığıyla eylemin durdurulması için girişimlerde bulunan işveren 9 Ağustos tarihinde iş mahkemesine başvurarak eylemin yasadışı grev olduğunu ve bu nedenle ihtiyati tedbir kararı alınmasını istedi.

Şişe-Cam'ın açtığı dava İstanbul 2. İş Mahkemesi'nde 12 Ağustos 1991 tarihinde reddedildi. Mahkemenin bu kararı sorunun çözülmesinde büyük rol oynadı.

20 gündür eylemlerini sürdüren işçiler, işçi aileleri ve Beykozlular 13 Ağustos Salı günü Şişe-Cam Genel Müdürlüğü'ne yürüme kararı aldılar. Sabahın erken saatlerinde 2 şehir hatları vapuruyla Paşabahçe iskelesinden hareket eden binlerce kişi Beşiktaş iskelesine geldi. Beşiktaş iskelesinde bir süre polis tarafından durdurulan topluluk daha sonra Yıldız Yokuşu'ndan Esentepe'deki Şişe-Cam Genel Müdürlüğü'ne yürüdü. Bu gelişme üzerine Şişe-Cam Holding yönetimi Kristal-İş yetkililerine sorunun çözümü için ertesi gün görüşme önerdi. 14 Ağustos 1991 günü sendika ile işveren

arasında yapılan görüşme sonucunda atılan bütün işçilerin geri alınması kabul edildi. Bunun üzerine 21 gündür eylemlerini sürdüren işçiler işbaşı yapmaya karar verdiler. 14 Ağustos 1991 Çarşamba akşamı Paşabahçe'de büyük bir kutlama gösterisi yapıldı. (Türkiye Sendikacılık Ansiklopedisi, Cilt: 2, s.299-301)

Komsa deneyimi ışığında güncel görevler...

“Sermaye sınıfının yaratmak istediği örgütsüzlüğü ve dağınıklığı kırmalıyız!”

Bundan birkaç ay önce sendikal örgütlenmeyi başaran Ümraniye Komsa işçileri, şu anda neredeyse sendikanın tam olarak tasfiye edilmesi sürecini yaşıyorlar. Yakın zamanda 37'si sendikalı olmak üzere toplam 63 işçi atıldı. Bir süredir bölgede hemen hemen tek hareketli fabrika olmasının da etkisiyle bölge işçilerinin gözü Komsa'daydı. Ve işçiler Komsa'nın şu anki durumuna bakarak sendikalaşmanın zor olduğunu ve sendika bürokratlarına güven olmadığını söylüyorlar. Bunlar sendikasız işçiler. Bu tablo bir taraftan örgütlülüğe duyulan ihtiyaca işaret ederken, diğer taraftan da sendika bürokratlarına karşı duyulan hoşnutsuzluğun bir göstergesidir. Çoğu işçi sendikaların durumunu göstererek sendikalaşmak yetmiyor, demektir.

Sistemin yapısal krizinin faturası, bildiğimiz gibi toplumun ezilen ve sömürülen kesimlerine, yani biz işçi ve emekçilere çıkartıldı. Krizi fırsat bilen sermaye sınıfı, bu fırsatı kendi lehine öyle bir kullandı ki, yine büyük kârlar sağlayarak krizden çıkıyor. Birçok fabrikada ve işyerinde sendikalı veya sendikasız işçiler işten çıkarılıyor. Kimisi ücretsiz izne ayrılıyor. Kimileri ise zamsız çalıştırılıyor. Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu bir çok fabrikada da tablo böyle. Aslında bu genel bir durumu ifade ediyor. İşsizlikle, açlıkla tehdit edilen bir işçi, işini kaybetmemek için hoşnutsuzluğunu gizleyip işine dört elle sarılır. Çünkü Türkiye'de

ortalama bir işçinin iş bulabilme süresi 5-6 ay bulabilmektedir. Doğal olarak bu sendikalara karşı bir hoşnutsuzluğu ve uzak durmayı da beraberinde getiriyor.

Sendikalar adeta bir yok olma süreciyle karşı karşıyalar. Sendika bürokratları da bunu çok iyi bilmekte. Tamamen işçi sınıfından ve onun yaşamından kopmuş, yozlaşmışlardır. Aldıkları dolgun maaşlarla işçi sınıfının değil sermaye sınıfının hizmetindedirler.

Bizlerin bunu bilmesi fakat tepki göstermemesi, işin daha da acı olan yanısırdır. Bu bürokratları eleştirmekle sorunu çözemeyiz. Sendikalar üzerinde denetim kurmalı, taban inisiyatifimizi göstermeliyiz. Yıllardır sendikalı olan ama sendikanın bile nerede olduğunu bilmeyen o kadar çok işçi var ki...

Ümraniye'de Komsa ve öncesi Mayer, bu açıdan olumsuz örneklerdir. Her iki fabrikada da sendika bürokratlarının iki dudağının arasından çıkan sözlerle işler yürümüşü ve yürüyor. Artık bu deneyimlerden başka arkadaşların yararlanması için sonuçlar çıkarmamız gerekiyor. Sermaye sınıfının yaratmak istediği örgütsüzlüğü ve dağınıklığı kırmalıyız.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kurtuluş yok tek başına ya hep berber ya hiç birimiz!

Komsa'dan bir işçi

Komsa işçisi bir okurdan mektup...

Birlik ve beraberliğimizi kurarak mücadele etmeliyiz

Saygıdeğer Kızıl Bayrak çalışanları ve okurları...

Arkadaşlar, sizlere sevgi ve selamlarımı sunuyorum.

Gazetemize daha önce Komsa'dan atılan işçi arkadaşlarımızın olduğunu yazmıştım. Biz Komsa'da İsrail ve Tektas Alcatel ile çalışıyoruz. Komsa'nın Alcatel ile bir anlaşmazlığı oldu. Anlaşmazlık sonucu mahkemelik olundu. Komsa küçülmeye gidince de işçi çıkarmalar gündeme geldi. Bu ayın 12'sinde yeni işten atılmaya başlandı. Atılan işçilerin 37'si sendikalı, 26'sı biz grevdeyken işe alınan grev kırıcılar. 15'e yakın arkadaşımız ise ihbarlı çalışıyor.

Bizim içeride kalan sendikasız arkadaşları üye yapma girişimimiz oldu. Bir kaçını üye yaptık. Bazı arkadaşlar 200 milyon maaşla anlaşmışlar. Bunların maaşı zamanla 150 milyona ve nihayet 120 milyona kadar düştü. Ellerindeki diğer hakların da gideceğini anlayınca, çareyi sendikaya üye olmakta buldular.

Komsa'daki durum bu. Bir de, daha önce fabrika vardiyalı olarak çalışıyordu. İşten atılmaların ardından tek vardiya çalışılıyor. Şu anda çalışma saatleri sabah 8:00, akşam 17:30. İşten atılanlara tazminatı çekle veriliyor.

Yaşananları karşısında sendikanın pek bir şey yaptığı yok. Sadece ayın 18'inde sendika şube başkanı Doğan Kaya geldi. Etrafı izledi, ama bize bir açıklama yapmadı. Bu durum arkadaşların sendikaya olan güvenini olumsuz yönde etkiledi.

Bundan sonra nasıl olur bilemem ama, bizim yapacağımız iş Komsa'da birlik ve beraberliği sağlayıp daha güzel bir gelecek için mücadele etmek olacaktır.

Sağlıkla kalın...

Kızıl Bayrak okuru bir Komsa işçisi

İzmir Sümerbank'ta özelleştirme saldırısına karşı direniş

Sümer Holding AŞ'ye bağlı olan İzmir Basma İşletmesi, Türkiye'nin en köklü ve eski işletmelerinden biri olma özelliğine sahip. Yıllardır özelleştirilmesi gündemde olan Sümerbank'a yaklaşık 1986 yılından beri işçi alınmamakta. Türk-İş'e bağlı TEKSİF Sendikası'nda örgütlü olan Sümerbank işçilerinin sayısı bu

uygulamayla birlikte bugüne kadar sürekli azaldı. Bir zamanlar 3 binin üzerinde işçinin çalıştığı fabrikada bugün işçi sayısı yalnızca 625'tir.

Özelleştirme saldırısının pervasızlaştığı en kârlı işletmelerin özelleştirildiği-özelleştirilmeye çalışıldığı (Telekom, İsdemir, Erdemir, Emlakbank vb.) bugünlerde Sümerbank'ın da özelleştirilmesine de hız verildi. Fabrikalarının özelleştirileceğini, üretimin durdurulup kendilerinin süresiz izne çıkarılacağını haber alan işçiler, iki haftayı aşkın bir süredir yaptıkları çeşitli eylemlerle tepkilerini dile getirmekteler. İlk başlarda öğlen paydosları ve iş çıkışlarında basın açıklamaları ve oturma eylemi başlatan işçiler, yaklaşık bir haftadır eylemlerini fabrikayı terketmeme direnişi olarak sürdürüyorlar.

Yıllardır işçi alımının olmamasından kaynaklı olarak, fabrikada çalışan işçilerin yaş ortalaması oldukça yüksek. İşçilerin bir kısmının emeklilik yaşı dolmuşken, büyük bölümünün ise emekliliklerine birkaç yıl var. İşten atıldıkları durumda bu yaştan sonra başka bir işe girmelerinin oldukça zor olması işçileri mücadeleye zorlayan başka bir etkidir.

İşletme, Ekonomi Üniversitesi kurulacağı gerekçesiyle, İzmir Ticaret Odası'na peşkeş çekilmeye çalışılıyor. Bunun yanısıra işçiler burasının SİT alanına girdiğini, buraya üniversite inşaa edilemeyeceğini, imar durumunda ise buranın ticaret merkezi olacağını ifade ediyorlar. Öte yandan, üniversite kurulsu bile (ki bu özel bir üniversite olacak), buralarda kendi çocuklarının değil binlerce dolar karşılığında yalnızca zengin çocuklarının okuyabileceğini söylüyorlar.

Harb-İş'ten eylem ve Sümerbank işçilerine destek

21 Mayıs Pazartesi günü Ankara'da Türk-İş adına Bayram Meral'in hükümet temsilcileriyle görüştüğü gün, Harb-İş üyesi yaklaşık 600 işçi, Alsancak'taki Türk-İş binası önünde saat 17:00'de bir eylem gerçekleştirdi. Basın açıklamasını okuyan Türk Harb-İş Ege Bölge Şubesi Başkanı Ahmet Kalfa, sürmekte olan TİS görüşmelerine yönelik açıklamalar yaparak, Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral'i "Hükümet önünde başı dik" durmaya çağırdı. Harb-İş üyesi işçiler, "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Hükümet istifa!", "Vur vur inlesin hükümet dinlesin!", "Geliyor geliyor Harb-İş'liler geliyor!" vb. sloganlar atıldılar.

Ayrıca devam etmekte olan Sümerbank işçilerinin direnişine destek çağrısı yapıldı. Toplu halde Sümerbank işçilerinin bulunduğu İzmir Basma Sanayi'ye doğru sloganlarla yola çıkıldı. Fabrika önünde bir açıklama yapan Ahmet Kalfa, Harb-İş üyesi işçileri direnişe maddi destekte bulunmaya çağırdı. Sümerbank fabrika önünde, "Sümerbank işçisi yalnız değildir!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Direne direne kazanacağız!", "Sümerbank işçisi direnişin simgesi!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" vb sloganları atılarak direniş selamlandı.

Sümerbank işçilerinin fabrikayı terketmeme direnişiyile dayanışma ve kitlesel destek ziyaretleri devam ediyor. Tek Gıda-İş'te örgütlü olan ve özelleştirme kapmasındaki Tekel işçileri, Tümtis üyesi işçiler ve İzmir Özelleştirme Karşıtı Platformu da kitlesel ziyaretlerde bulundular.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İşletme genel müdürü, doldurulması için dağıttığı formla, işçilerin önüne üç seçenek koymakta ve herkesin bunlardan birini tercih etmesini istemekte. Seçeneklerden birincisi, emeklilik yaşı dolanların emekli olabileceği, ikincisi çıkışını isteyenlerin tazminatlarıyla birlikte ayrılabilmesi, üçüncüsü ise isteyenlerin diğer illerdeki (Nazilli, Antalya gibi) işletmelerde çalışabileceği şeklindedir. Böylelikle işçileri kendi içlerinde bölüp özelleştirme saldırısının hızlandırılması hedeflenmektedir.

Üretimin durdurulup, işçilerin süresiz izne ayrılması üzerine artan eylemlilikler, yaklaşık bir haftadır fabrikayı terketmeme eylemi biçiminde sürmekte. İşçiler günlerdir aileleriyle birlikte fabrikayı terketmemekte, fabrika bahçesinde yatıp kalmaktalar.

Direnişin bu boyutlara ulaşması İzmir'de belli bir ilgi toplamakta. Sendikalardan DKÖ'lere, üniversite öğrencilerine kadar birçok kesim sürekli destek ziyaretleri gerçekleştirmekteler. Ayrıca fabrikanın ana yol üzerinde bulunması, ses düzeninin iyi olması, yoldan geçenlerin büyük ilgisini toplamakta. Günde yüzlerce araç, özellikle işçi servisleri ilgi göstererek, kornalarla ya da el sallayarak, direnişi selamlamaktalar.

Direnişin diğer fabrikalara yayılması, işçi-emekçilerin gündemine sokulması ve sınıf dayanışmasının örülebilmesi yakıcı bir görev olarak durmaktadır önümüzde.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Direnişteki Sümerbank işçileriyle konuştuk:

“Kazanana kadar buradayız!”

- Direnişi anlatır mısınız?

1. işçi: Gördüğünüz gibi biz burada 625 işçi ekmeğimizin peşindeyiz. İşlerimiz durdurulmuş durumda. Genel müdürlüğün hepimizi ücretli izne ayırması sonucunda üretim durduruldu. Şu anda bizler ücretli izindeyiz, fakat fabrikamızı terketmeyeceğiz. Bu bizim kesin kararımız. Burası İTO'ya hibe edilmeye, peşkeş çekilmeye çalışılıyor. Sümer Holding devletin, milletin malıdır. Ama malesef burası Ekonomi Üniversitesi adı altında peşkeş çekiliyor. Buraya ekonomi üniversitesi değil de gökdelenler dikilecek. Burası imar durumunda ticaret merkezi olacak. Sesimizi heryere duyuracağız ve mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Gelen desteklerden son derece mutlu oluyoruz. Bizi daha çok güçlendiriyor.

2. işçi: Burada çalışan 625 işçi Cuma gününden itibaren ücretli izne ayrılıyor. Ayın 5'ine kadar süre tanındı. İsteyenleri göndereceğim diyor, genel müdür. Ne kadar doğru söylüyor bilemiyorum. Emeklisi dolanı emekli yapacak. Biz de burada direniyoruz, çıkmak istemiyoruz. 3 gündür buradayız. Ailelerimizle birlikte burada kalıyoruz. Burada yatıp kalkıyoruz.

3. işçi: Bu süreç seneler önce başlamıştı. Planlanarak bu seviyeye kadar getirildi. Biz bunu aslında geç farkettilik. En azından diğer fabrikamız kapatılırken destek vermemiz gerekiyordu. Ama geç kalmış sayılmayız. Yine de direneceğiz. Diğer fabrikalarımızdan da destek geliyor. Bugün Nazilli Sümerbank'tan arkadaşlarımız geldi. Geçen hafta İstanbul Sümerbank'tan geldiler. Bölge bölge hepsi gelmeye başladılar.

4. işçi: '86'dan beri buraya işçi alınmıyor. Burası özelleştirme kapsamına alındı. O günden bugüne fabrikadaki işçi sayısı emeklisiyle vs. azala azala bugünlere kadar geldi. İşçi alımı o zamandan beri yok. Şimdi genel müdürlük üretimimizi durdurdu. Şu an fabrikamızda iş yok. Herkes ücretli izne çıkartıldı.

- Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

2. işçi: Bundan sonrası için gece-gündüz burada bekleyip eylemimize devam edeceğiz. Sivil toplum örgütlerinden ve her yerden destek bekliyoruz.

3. işçi: Bundan sonra isteklerimizi alana kadar eylemlerimiz devam edilecek. Burayı kesinlikle terketmeyeceğiz.

4. işçi: Bizler fabrikamızı terketmeyeceğiz. Gece-gündüz burada nöbet tutuyoruz. Fabrikamızı onlara bırakmayacağız.

- Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?

1. işçi: Buraya en son giren işçilerden biri benim. 1985 yılının 11. ayında işe başladım. Yaklaşık 15-16 yıldır buradayım. Bizden sonra işçi alımı durduruldu. Biz burada 3 bin kişiydik. Şu anda 625 kişi kaldık. Burası 3 bin kişiyken de kâr getiriyordu.

- Genel müdürlük size herhangi bir açıklama yaptı mı, bir teklif getirdi mi?

1. işçi: Ayın 25'inde bize form verdiler. Bu formlar doldurulacak. Buna göre isteyen emekli olabilecek, isteyen tazminatını alıp çıkış yapabilecek, isteyen de diğer illerdeki Sümerbanklar'da çalıştırılacak. Bunların amaçları nedir? Biz kazanana kadar buradayız.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Direnişçi Sümerbank işçileriyle dayanışmayı yükseltelim:

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Kriz... Kriz... Kriz...

Aylardır günümüz gecemiz kriz. Sermaye her defasında olduğu gibi yaşadığı krizin faturasını yine biz işçi-emekçilere çıkartmak istiyor. Bu doğrultuda İMF-Dünya Bankası imzalı saldırı programını pervasızca hayata geçirmeye çalışıyor. Öyle ya efendiler buyuruyor! Yapmamak olmaz! Efendilere karşı çıkmak yakışık almaz!

İşte krizin yaşamımızdaki ilk yansımaları;

- Tüpe, şekere, ekmeğe, benzine, kısaca iğneden ipliğe herşeye defalarca zam yapıldı...

- Onbinlerce işçi kapı dışarı edildi...

- İşsizlerin sayısı 12 milyonu aştı...

- En kârlı kuruluşlar bir bir özelleştirildi ve özelleştirilmeye devam ediyor...

- Ülkenin her karış toprağı emperyalistlere peşkeş çekilmeye çalışılıyor...

- 7-12 yaş arasında çalışmak zorunda olan çocuklarımızın sayısı milyonları buldu, vb., vb...

Biz sessiz kaldıkça, sustukça, emeğimize sahip çıkmadıkça, bu faturanın çok daha ağır olacağı açıktır. Zaten sustuğumuz için bu hallere gelmedik mi?

(...)

*Ve bu dünyada, bu zulüm
senin sayende*

*ve açsak, yorgunsak, al kan içindeyse eğer
ve hala şarabımızı vermek için üzüm gibi*

eziliyorsak

kabahat senin

-demeyede dilim varmıyor ama-

*kabahatın çoğu senin
canım kardeşim.*

Evet, kabahatın çoğu sende, bende, onda, hepimizde... Bugünün, yarının ve geleceğin karartılıyorsa bu, senin sessizliğin sayesinde. Peki çocuklarımıza bir gelecek bırakamamanın hesabını nasıl vereceğiz? Nasıl vereceğiz, burjuvazinin çocukları özel okullara gidip, kuştüyü yataklarda yatarken, işçi-emekçi çocuklarının yağlı, kirli tezgahlara hapsolmesinin hesabını! Açlığa, yoksulluğa, sefalete artık yeter demenin zamanı geldi de geçiyor. Sesimizi çıkarmak

için sıranın bize gelmesini beklemeyelim, reddedelim.

İşte, Sümerbank işçileri tüm bunlar için direniyorlar. Özel Ekonomi Üniversitesi yapılması adı altında, Sümerbank özelleştirilmeye çalışılıyor. Süresiz izne çıkarılan işçiler gündür aileleriyle birlikte kadınlı-çocuklu, yaşlı-genç fabrikayı terketmeme eylemi yapıyorlar. Özelleştirmeye, işsizliğe, yoksulluğa hayır diyorlar. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek diyorlar. Geleceğimizi kazanma mücadelemizde ilk adımı atabilmek için iyi bir fırsat olan bu direnişe sahip çıkalım, mücadelemizi ortaklaştıralım. Onurlu mücadelelerinde Sümerbank işçilerini yalnız bırakmayalım. Birliğe, beraberliğe, dayanışmaya her zamankinden daha fazla ihtiyacımız olduğu bu günlerde Sümerbank işçileriyle sınıf dayanışmasını örelim.

Susma sustukça sıra sana gelecek!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Sınıftan

kısa kısa...

Emlak Bankası çalışanları eylemlerini sürdürüyor

Ekonomik program çerçevesinde kapatılması tasarlanan Emlak Bankası çalışanları, genel müdürlük önünde bu kararı protesto etti. Eylem sırasında sık sık "Emlak Bankası kapatılmaz!", "Bankamı istiyorum!" sloganları atıldı. Konuşma yapan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, "Bu ülkeyi bu hale getirenler bedel ödemiyor. Bedeli çalışanlara ödetiyorlar. Buna izin vermeyeceğiz. 10 bin çalışanı, aileleri ile 40 bin kişiyi ilgilendiren bir karar bir günde alınmaz" dedi.

Üç Yıldız işçileri gözaltına alındı

Bursa'da sendikalaştıkları için işten atılan Üç Yıldız işçileri direniş yerinde jandarma tarafından gözaltına alındılar. 120 işçi ve Petrol-İş Şube Başkanı Nuri Han, 22 saatlik gözaltı sonrasında savcılıktan serbest bırakıldı. Gözaltına alınan direnişçilere destek için gelen Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı sendika şube başkanları ve yöneticilerinden oluşan kitle tarafından, "Üç Yıldız işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı. Petrol-İş Şube Başkanı yaptığı açıklama, "Jandarma tarafından gözaltına alınmamız bizim anayasal hakkımız olan sendikal hakkımızı kullanmak isteşimizizi engelleyemeyecektir. Biz haklıyız, haklılığımızı sonuna kadar savunacağız. Bunda da kararlıyız" dedi.

İzmir Sümerbank direnişine destek eylemi

İzmir Basma Sanayii işçilerine destek amacıyla, Sümerbank Bakırköy Fabrikası işçileri, 24 Mayıs günü Özgürlük Meydanı'nda bir eylem gerçekleştirdiler. Sık sık "Hükümet istifa, Derviş Amerika'ya!", "Bu ülke, bu halk satılık değil!", "Geliyor, geliyor genel grev geliyor!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganları atıldı. İşçiler, fabrika önünden Bakırköy Özgürlük Meydanı'na yürüdüler. Zaman zaman "Satılmış Türk-İş istemiyoruz!", "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganlarıyla kamu kesimi toplu sözleşme görüşmelerindeki Türk-İş'in tutumunu protesto ettiler.

TEKSİF Sendikası Bakırköy Şube Başkanı yaptığı konuşmada, "İMF'nin uşaklığını yapan siyasilere, yetkisindeki kuruluşları siyasi yandaşlarına peşkeş çeken bakanlara, köşklerinde yağdanlık yaparak 10 binlerce dolar kazanan medya baronlarına, emeğimize ve ekmeğimize uzanan her türlü yaptırıma karşı sonuna kadar direneceğiz" dedi.

Konuşmaların ardından işçiler, bordrolarını Başbakanlık ve diğer bakanlıklara faksladılar.

Ankara Tüm Yargı-Sen: Mücadele sürecektir!

Tüm Yargı-Sen üyeleri 23 Mayıs 2001 tarihinde Ankara Adliyesi önünde basın açıklaması yaptılar. Eylemde "Sahte sendika yasasına hayır!", "Ceza infaz kurumu sendikasız olur mu?", "Baskılar, sürgünler bizi yıldırılmaz!" sloganları atıldı.

Yargı-Sen Ankara Şube Başkanı yaptığı açıklamada, sendikalarının meclis eliyle kapatılmaya çalışıldığı belirtildi. KESK'in Cumartesi günü Ankara'da yapacağı büyük mitinge çağrı yaparak, sahte sendika yasası geri püskürtülünceye kadar mücadelenin süreceğini belirtti.

Ölüme, zulme, işkenceye karşın sürüyor direniş!..**Zorla müdahale sonucu sakat bırakılan tutsaklardan bazıları****Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi**

Haydar Baran: Zorla müdahale sonucu hafızasını kaybetti. Korsakoff tanısı konuldu. Halen durumunda bir ilerleme yok.

Ramazan Çiçek: Zorla müdahale sonucu hafızasını kaybetti. Bilinci halen kapalı.

Yaşar Demircan: Zorla müdahale sonucu hafızasını kaybetti. Halen durumunda bir ilerleme yok.

Ankara Numune Hastanesi

Ayşe Baştımur: Zorla müdahale sonucu hafızasını kaybetti.

Atilla Selçuk: Zorla müdahale sonucu hafızasını kaybetti. Korsakoff tanısı konuldu.

Atılcan Saday: Zorlam müdahale sonucu hafızasını kaybetti. Korsakoff tanısı konuldu. Acilde tutuluyor.

Barış Kaya: Zorla müdahale sonucu hafızasını kaybetti. Korsakoff tanısı konuldu. 9 yaşından sonrasını hatırlamıyor.

Başak Oflu: Zorla müdahale sonucu hafızasını kaybetti. Bilinci gidip geliyor.

Fatime Akalın: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybı var. Ancak bazı şeyleri hatırlayabiliyor. Bilinci açıldıktan sonra tedaviyi reddedip ölüm orucuna devam ettiği için Ulucanlar Cezaevi'ne gönderildi

Mehmet Şahin: Zorla müdahale sonucu hafızasını kaybetti. Bilinci kapalı. Korsakoff tanısı konuldu.

Mahmut Mete: Zorla müdahale sonucu hafızasını kaybetti. Korsakoff tanısı konuldu. Gözleri görmüyor.

Sinan Gül: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Korsakoff tanısı konuldu. Bilinci gidip geliyor.

Savaş Kör: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. El ve ayaklarından yatağa kelepçeli olarak tutuluyor. bilinci kayıp, durumu ağır.

Yılmaz Karakaş: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Korsakoff tanısı konuldu.

Yeliz Türkmen: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Bilinci gidip geliyor.

Hatice Yazgan: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Durumu ağır, hiçbir şey hatırlamıyor.

Eylem Yeşilbaş: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. En son yedi yaşında olduğunu hatırlıyor.

Hasan Çepe: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı.

Bayrampaşa Devlet Hastanesi

Erdal Doğan: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı.

Edirne Devlet Hastanesi

Nihat Göktaş: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Bilinci gidip geliyor.

İsmet Sınağ: El ve ayaklarından kelepçelenerek zorla müdahale edildi. hafızasını kaybetti. Korsakoff tanısı kondu. (Tekrar cezaevine götürüldü.)

Edirne Tıp Fakültesi

Erkan Erdem: Zorla müdahale sonucu hafızasını yitirdi. Son iki yılını hatırlamıyor.

Erdal Gökoğlu: Zorla müdahale sonucu hafızasını yitirdi. Bilinci kapalı. Davranışları çocukça, kimseyi tanımıyor.

Gebze SSK Hastanesi

Ayfer Açıl: Zorla müdahale edildi, bilinci halen kapalı.

Bedia Ergün: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Bilinci kapalı, korsakoff tanısı konuldu.

Gönül Karagöz: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Bilinci kapalı. Son beş yılı hatırlamıyor.

Hamit Vayıcı: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Korsakoff tanısı konuldu. Son on yılını hatırlamıyor.

Kocaeli Devlet Hastanesi

Orhan Budak: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Genel durumu ağır.

İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi

Tamer Çadırcı: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Algılamada yetenek kaybına uğradı.

Ahmet Candemir Özdemir: TAYAD'lı Ölüm Orucu'nda olan aile. Zorla müdahale sonucu sakat bırakıldı. (Taburcu edildi.)

Kandıra F tipi Cezaevi

Mehmet Zincir: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Durumu düzelmediği halde cezaevine geri götürüldü.

Serkan Aydoğan: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Durumu düzelmediği halde cezaevine geri götürüldü. Ailesini dahi tanımıyor.

Eyüp Kendir: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Durumu düzelmediği halde cezaevine geri götürüldü.

Ferhat Ertürk: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Durumu düzelmediği halde cezaevine geri götürüldü.

Celal Gezer: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Durumu düzelmediği halde cezaevine geri götürüldü.

Edirne F Tipi Cezaevi

Murat Acar: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Durumu düzelmediği halde cezaevine geri götürüldü.

Sincan F tipi Cezaevi

Barış Kaya: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı ve felç oldu. Durumu düzelmediği halde cezaevine geri götürüldü.

Sendika ve kitle örgütlerinin Ankara yürüyüşü...**Tutsaklarla görüşülsün, talepler kabul edilsin!**

Ölüm Oruçları'nın geldiği evrede, tutsakların taleplerinin derhal kabul edilmesi ve aylardır süren işkenceli katliamın sonlanması için eylemler sürüyor.

23 Mayıs'ta aralarında İHD, ÇHD, TUYAB, ÖDP, HADEP, Halkevleri, Belediye-İş, Aydın-Sanatçılar ve kurum temsilcilerinin de bulunduğu bir heyet Ankara'ya uğurlandı.

Taksim-TÜYAP Kitap Fuarı önünde yapılan uğurlamaya 500 kişi katıldı. Saat: 21:00'de fuar önünde buluşan kitle "İçerde-dışarda hücreleri parçala!", "Tutsakların talepleri kabul edilsin!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganlarını gür bir şekilde haykırdı. İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin bir açıklama yaptı. Mum yakılarak yapılan açıklamada Yaşar Kemal'in "Zor bir iş için gidiyorsunuz, sizleri destekliyorum. Yolunuz açık olsun" mesajı coşkuyla karşılandı.

Keskin, her türlü engellemeye karşı Ankara'da Adalet Bakanı ve ilgili yerlerle görüşüleceğini, tutsakların bir an önce muhatap alınarak görüşme yapılması gerektiğini belirtti. Açıklamanın ardından "Katil devlet hesap verecek!", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" "İçerde-dışarda hücreleri parçala!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları atılarak yürüyüşe geçildi ve temsilciler otobüslere binerken alkış ve sloganlarla uğurlandı.

Devletin her türlü baskı ve gözaltı terörüne rağmen uzun süren suskunluk sonrası devrimci ve demokrat kitle örgütlerinin ortak bir eylemde buluşabilmesi, bundan sonrası için yol açıktır. Devrimciler, bu gücü de arkalarına almak ve şanlı direnişin zafere ulaşması için alanlara çıkışın önünü açmak durumundadırlar.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

17-31 Mayıs Kayıplar Haftası'nda katillerden hesap soralım!

Gözaltında kayıplar Türkiye'de '80 sonrası süreçte önemli bir artış gösterdi. Bugüne kadar 573 kişi kaybedildi. Gözaltında kayıpların en yoğun yaşandığı dönem 1990-96 dönemidir. Kaybetme politikası Türkiye gibi ülkelerde sindirme ve susturma amacıyla kullanılıyor. 1990-96 arası süreçte kardeş Kürt halkına uygulanan kirli savaşla beraber toplu kayıplar Kürdistan'da olağan bir durumdu. 12 Mart'ta Gazi halkının direnişinden sonra Hasan Ocak gözaltına alınıp kaybedildi. Ailesinin ve arkadaşlarının günlerce aramasının ardından cesedi 17 Mayıs'ta Kimsesizler Mezarlığı'nda bulundu. Sonraki günlerde kaybedilen insanların ailelerinden oluşan bir grup 27 Mayıs'ta başlamak üzere her Cumartesi günü Galatasaray Lisesi'nin önünde kaybedilenleri andılar ve katilleri aradılar. Böylece 200 hafta sürecek olan Cumartesi Anneleri'nin oturma eylemi başlamış oldu.

Kayıplara karşı mücadele Hasan Ocak'ın cesedinin bulunduğu 17 Mayıs tarihinden bir yıl sonra yapılan Kayıplar

Kurultayı'yla uluslararası bir boyut kazandı. Kurultayla 17-31 Mayıs Kayıplar Haftası ilan edildi ve Gözaltında Kayıplara Karşı Komite'nin (ICAD) kurulması kararlaştırıldı. Kaybetme politikası dünyanın pek çok yerinde uygulandı, uygulanıyor. Özellikle Latin Amerika ülkelerinde faşist askeri rejim dönemlerinde toplu kaybetmeler yaşandı. Arjantin'de Plaza De Mayo Anaları hala eylemleriyle hatırlanıyor. 27 Mayıs '95'te başlayan Galatasaray Lisesi önündeki Cumartesi eylemi mücadele tarihimize Cumartesi Anneleri

eylemi olarak geçti. 200 hafta boyunca, yoğun olarak son 7 aylık süreçte, devletin sürekli tehdit, baskı ve gözaltı uygulamalarıyla yüzyüze kalan Cumartesi Anneleri devrimci kamuoyunun yoğun bir desteğini kazandı.

Kayıp olayları sermaye devletinin bütün kirli ve kanlı faşist politikaları gibi, toplumsal muhalefeti, devrimcileri, işçi-emekçileri sindirme ve susturma yöntemi olarak kullanılıyor. Bugün dayatılan F tipi hücreler de aynı hesabın ürünüdür.

Dünya Kayıplar Haftası'nda devrimci tutsakların gösterdiği kararlılıkla faşist katillerden hesap soralım.

Kayıpları unutmayalım ve unutturmayalım!

Faşist rejim saldırganlıkta sınır tanımıyor Türk Tabipler Birliği'ne de dava açıldı

Sistemin devrimci tutsaklara yönelik vahşetine, Ölüm Oruçları karşısındaki katlihına karşı çıkan tüm kurum, kişi ve çevreler gibi, Türk Tabipler Birliği de devletin tehdit ve şantajına maruz kaldı. Birlik yönetimi hakkında "görevden alma" tehditi içeren bir dava açıldı. Bazı birlik üyesi hekimler hakkında da ayrıca kovuşturmalar söz konusu.

Böyle bir saldırganlığın ilk hedeflerinden biri Tüm Yargı-Sen yönetici ve üyeleri olmuştur. Sürgün, gözaltı, tutuklamalar yeterli görülmemiş olmalı ki, şimdi bu sendikayı tümüyle tasfiye etmeye çalışıyorlar. Kamu çalışanları için hazırlanan sahte sendika yasası yargı emekçilerinin sendika hakkını ortadan kaldırıyor.

Türk Tabipler Birliği baştan itibaren Ölüm Oruçları karşısında tutumunu ortaya koydu. Devletin tüm saldırılarına rağmen, meslek onurunu zedeletmeyecek bir tutum içinde olmaya çaba gösterdi. "Hekim eliyle işkence" anlamına gelen zorla tedavi dayatmasına boyun eğmedi. Bu konudaki görüşlerini açıklamaktan da kaçınmadı. Sistemin düşmanlığını kazanmak, hissmını üzerine çekmek için bu kadarı bile yeterliydi. Dahası TTB'nin kimi il yönetimleri meslek etiği dışındaki konularla da ilgilendiler. Devrimci tutsakların taleplerini sahipsizdiler. Devletin cezaevlerinde giriştiği katliama karşı çıktılar.

Kısacası, TTB şahsında hekimler devletle bütünleşmeyi kabul etmediler, suskun kalarak onaylama tutumuna yanaşmadılar, karşısına geçtiler ve bunu kamuoyuna açıkladılar. Devlet açısından en affedilmezi de bu oldu.

Tabiplere, avukatlara, yargı çalışanlarına yönelik bu saldırılar, devletin, sadece içerideki devrimci tutsakları değil, dışarıdaki devrimci-demokratik muhalefet odaklarını da "bitirme" çabasının ifadesi. Türk Tabipler Birliği, sistemin yargılama terörü karşısında yalnız bırakılmamalı, dayanışmanın her yol ve aracıyla desteklenmelidir.

Zindanlardan kısa kısa...

IHD İstanbul Şubesi İstiklal Caddesi'nde bildiri dağıttı

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi F tipi cezaevlerindeki yaşanan insanlık dışı uygulamaları oturma eylemi yaparak protesto etti. 22 Mayıs Çarşamba günü İstiklal Caddesi'nde "Ölümleri görün, çılgınlıkları duyun, susmayın!" başlıklı özel sayı dağıtarak, Ölüm Oruçları'nda 215. güne girildiğini belirttiler. Açıklamada "Yeni ölümler istemiyoruz. F tipi cezaevlerini kapatın" denildi.

Adem Kepeneklioğlu'na 3 yıl hücre cezası

Minerva Hukuk Bürosu tarafından yapılan yazılı açıklamada, Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde bulunan müvekkilleri Adem Kepeneklioğlu'nun 1988 yılında firar ve 1993 yılında da firara teşebbüs ettiği gerekçesiyle 3 yıl kesintisiz hücre cezasına çarptırıldığı belirtildi. Ve bu zaman zarfı içinde Kepeneklioğlu'nun havalandırmaya çıkartılmayacağı ve ailesiyle 15 günde bir sadece 1 saat görüşürüleceği, mektuplarının da aynı aralıkla verileceği bildirildi.

"İzmir Hücre Karşıtı Platform"un eylemleri

18 Mayıs Cuma: İzmir Hücre Karşıtı Platform'u, 18 Mayıs Cuma günü, Ölüm Orucu direnişçilerinin bulunduğu Yeşilyurt Devlet Hastanesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Platform temsilcileri önce Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne yeni atanan başhekimini ziyaret etti. Ölüm Orucu'ndaki direnişçilerin sağlık durumları hakkında bilgi alındı. Bu ziyaretin ardından, saat 12:30'da tutsakların bulunduğu hastanenin mahkum koğuşunun yakınında basın açıklaması yapıldı. "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!", "Zorla tedavi işkencedir!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganları atıldı. Eylemin ardından hastanedeki Ölüm Orucu direnişçileri için getirilen karanfiller tutsak ailelerine verilerek, tutsaklara iletilmesi istendi.

19 Mayıs Cumartesi: Her hafta yapılan Cumartesi eylemine bu hafta 100'ü aşkın kişi katıldı. Konak Sümerbank önünde yarım saat süren eylem saygı duruşuyla başladı. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Şehit namırın!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Gün gelecek, devran dönecek, katiller halka hesap verecek!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" vb. sloganlar atıldı. Basın metnini Limter-İş Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Barındık okudu ve eylem sloganlarla bitirildi.

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/5

Sendika ağalarının manevraları

“Ulusal program” aldatmacası

Reformist sol kesimler bugün düzen içi alternatifin temsilcileri olarak sahneye çıkıyorlar. “Ulusal program” iddiası, çeşitli sendikaların ve kamu çalışanları örgütlenmelerinin oluşturduğu Emek Platformu’ndan geliyor, ama buna bu kuruluşlardan çok EMEP türünden reformist akımlar sahip çıkıyor. Uygulanan programlar emekçilere karşı ağır sosyal yıkım programları olduğu için, sendikalar göstermelik biçimde de olsa buna karşı tavır almak ihtiyacı duyuyorlar. Kendi tabanları karşısında içine düştükleri zor durum onları buna itiyor.

Ama burada ciddiyet bir yana, en ufak bir samimiyet yok. Bu ülkede 14 aydır IMF programı uygulanıyor, Türk-İş’in satılmış yöneticileri buna sesini çıkarmıyor. Ardından krizin çöküntüsü yaşanıyor, bu ağır bir fatura çıkıyor, ayrıca güya düze çıkmak için yapılan bütün fedakarlıkların da boşa gittiği, yeniden ve üstelik daha ağır bir fedakarlık yapmak gerektiği gündeme getiriliyor. İşte ancak bu durumda bu adamlar işçi ve kamu çalışanları örgütleri olarak seslerini bir parça yükseltmek ihtiyacı duyuyorlar. Bu da çalışan kitleleri denetim altında tutmak çabasından öte ciddi bir anlam ve işlev taşıyor.

“Ulusal program” adı altında lafola kabilinden ileri sürdükleri görüşlerin özü-özeti ise şu: Rant ekonomisi değil üretim ekonomisine dayalı politikalar izlensin; yatırımlar yapılsın, istihdam artırılsın, dış borç yerine iç kaynaklara dayanılsın, iç ve dış borçlar ertelensin, vb., vb... Mevcut sınıf ilişkileri sistemi içerisinde, yani burjuvazinin egemen olduğu bugünkü ilişkiler içerisinde, kendi içinde bu istemler bir şey ifade etmiyor. Bir nebze olsun samimi olsalar, burjuvaziye, onun tam denetimindeki ve hizmetindeki hükümetlere üretime yönelin, istihdam geliştirin, gelir dağılımını düzeltin demek yerine, meseleyi yanlış ekonomik politika karşısında doğru ekonomik politika ihtiyacı olarak koymak yerine, dosdoğru işçi sınıfı ve emekçilerin hayati ihtiyaçlarını dile getirirler; buna ilişkin istemleri formüle ederek emekçileri bu temelde harekete geçirmeye bakarlar. Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi derler. Ülkede milyonlarca işsiz varken neden işçilerin büyük bölümü günde 8-9 saat, haftada 6 gün çalışıyor derler ve buna karşı 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası istemini yükseltirler. Bu kadar işsiz varken neden mesai uygulanıyor, her türlü mesai yasaklansın, fazla mesainin gerektirdiği çalışma ihtiyacı işsiz kitlelere yeni iş olanağı olarak sunulsun derler. Tüm çalışanlar için genel sigorta isterler. Eğitim ve sağlığın paralı hale getirilmesine karşı herkese parasız eğitim ve sağlık istemini ileri sürerler.

Bu liste uzatılabilir, kitlelerin en hayati çıkarları bunlar. Bu ve benzeri istemleri formüle ederek bunlar için kitleleri mücadeleye çağırın, sizin yaşamsal çıkarınız bunu gerektiriyor deyin. Burjuvazinin çıkarı size işsizliği dayatıyor, düşük ücreti dayatıyor, sosyal hakların gaspını dayatıyor; bunun karşısında sizin acil yaşamsal çıkarlarınız bunlar, bunlar için birleşerseniz, bunlar için örgütlenirseniz, bunlar için sermayenin bu acımasız programlarına karşı direnirseniz, mesafe alırsınız, saldırıları püskürtür yeni mevziler kazanırsınız deyin.

Böyle demiyorlar ama, böyle demek işlerine

gelmiyor. Böyle demek ve davranmak bir yana, tam da böyle tutumların önünü kesmek için uğraşıyorlar, giriştikleri manevralar bundan öte bir anlam taşıyor.

Hükümet yanlış bir politika uyguluyor, IMF ile DB’nin programlarına körü körüne uyuyor, bu IMF ve DB programları bugüne kadar 80 ülkede uygulanmış, hiçbirinde hiçbir derde çare olamamış, dolayısıyla bu yanlış yoldan dönülsün, diyorlar. Ama mesele hiç de yanlış bir yol meselesi değildir ki, burjuvazi nasıl bir yol izlediğini herkesten iyi biliyor. Evet, dünyanın hiçbir yerinde gerçekten hiçbir başarı sağlamadığı halde, bütün işbirlikçi rejimler yine de bu politikaları uyguluyorlar. Demek ki, sorun tümüyle başka. Demek ki, o ülkelere egemen olan sınıfın çıkarları tam da bu politikaları uygulamayı gerektiriyor. Bu ülkelerdeki bağımlı kapitalizmin çarkı demek ki ancak böyle dönebiliyor. Dolayısıyla doğru-yanlış tartışmasının burada bir yeri yok. Gerçek tartışma, uygulanan politikaların kimin çıkarına, kime karşı ve kimin lehine olduğu tartışması.

Siz işçi sınıfı ve emekçilerin en acil ve yaşamsal istemlerini devrimci bir tarzda formüle edip emekçileri dinamik bir mücadelenin içine çekmiyorsunuz. Ne yapıyorsunuz? Hükümetin uyguladığı politika yanlış diyorsunuz ve onu suçluyorsunuz. Böylece düzeni gözlerden gizliyor, aklıyorsunuz, emekçilerin öfkelerini düzene yönelteceğinize hükümetlere yöneltiyorsunuz. Ya da IMF’yi kendi içinde suçluyor, “Kahrolsun IMF!” demekle yetiniyorsunuz. Ama bunu salt bu sınırlarda tuttuğunuz için de, böylece Türkiye’nin mevcut kapitalist düzenini, onun egemeni olan sınıfı, dolayısıyla ülkeyi IMF’ye köle eden işbirlikçi sermaye sınıfını aklamak durumunda kalıyorsunuz. Bu arada sermayenin ve burjuva muhalefetinin bazı kesimleri aynı işi yapıp IMF karşıtı laflar ediyorlar ve siz burjuvaziyle birlikte IMF’yi şeytan taşlar gibi taşlayıp, bütün bunları ülkenin başına saran Türk burjuvazisini bir kez daha aklamış oluyorsunuz.

“Ulusal politika” temennisi değil devrimci mücadele çizgisi

IMF programı karşısında “ulusal program” iddiası taşıyanlar, sosyalist olmak iddiasındaki solun bir kesimi, yani bizim reformist sol dediğimiz kesim. Perinçekçi İP, EMEP vb... “Ulusal bir programa doğru” başlığı altında şu günlerde dizi röportajlar yayınlıyor *Evensel* gazetesi. Solcu akademisyenler konuşuyorlar; mevcut politikalarla sermaye daha çok faize ve ranta gidiyor, halbuki şu politikalar uygulansa üretime gider, istihdam ve milli gelir artar, bu nedenle öyle değil de böyle yapılmalı ekseninde “ulusal çözüm”ler öneriyorlar.

Burjuvazi adına ülkeyi yönetenlerin öyle değil de böyle yapmaları bir bilinçsizlikten gelmiyor kuşkusuz. Düzenin egemeni olarak burjuvazinin ve onu arkalayan emperyalizmin çıkarları, bu çıkarlara dayalı tercihler öyle gerektiriyor ki, öyle yapıyor. Demek ki aşırı kârlar ancak böyle sağlanabiliyor, büyük vurgunlar ancak böyle vurulabiliyor, yağma ve talan ancak böyle olanaklı olabiliyor, ve en önemlisi, dış borçlar ancak böyle ödenebiliyor. O dış borç batağı ve döngüsü içinde mevcut kapitalist ekonominin çarkı ancak böyle dönebiliyor. Eğer böyle yapılırsa Türkiye’ye “sıcak para” geliyor, bunun için böyle yapıyor. “Sıcak para” girişi olmayınca ekonomi tıkanıyor, tık nefes oluyor.

Sıcak para dedikleri, menkul kıymetler borsasında oynamaya gelen uluslararası spekülasyon sermaye... Onun gelebilmesi için de bütün bu politikaların böyle uygulanması gerekiyor.

Bu ise tabii ki Türkiye üzerindeki borç köleliğini ağırlaştırıyor, tabii ki Türkiye’yi daha ağır koşullarda emperyalizmin kölesi haline getiriyor, tabii ki emekçiler için daha ağır bir yıkım anlamına geliyor. Bütün bunlar apaçık gerçekler. Ama bütün bunlar işte tam da bu nedenlerle, bu işleyişin dayandığı temel ilişkilere müdahale etmeyi gerektiriyor. Dolayısıyla emekçileri bu ilişkilerin karşısına devrimci bir tarzda çıkarmayı gerektiriyor. Emekçilere buna uygun bir program ve mücadele taktiği sunmayı, onları buna dayalı bir mücadele hattına çekmeyi gerektiriyor.

Milliyetçi reformist sol ne yapıyor, ne diyor peki? Hayır oraya değil de buraya yatırım, ranta değil de üretime, istihdama yatırım. Yani Türkiye kapitalizmi kapitalizm olmaktan çıksın, kendi öz yapısı ve mantığından kopsun demek gibi bir şey bu. Bunalımın açığa çıkardığı çarpıcı gerçeklerden hareketle mevcut egemenlik ve bağımlılık ilişkileri temelden sorgulanacağına, aynı temelin korunmasına dayalı farklı politikalar öneriliyor. Emekçilere, iflâsı açığa çıkmış politikalar değil de şu politikalar uygulansa herşey değişir deniliyor. Herşeyin böylece değişeceğini söyleyenler, topluma egemen temel ilişkiler değişmeksizin bunun nasıl olanaklı olabileceğini sessizce geçiştiriyorlar. Bu ise, emekçileri aldatmak, ulusal liberal hayallerle sersemletmek anlamına geliyor.

Kamu emekçileri sendikalarından birinin başkanı, şu günlerde yayınlanan bir yazısında, mevcut politikaları ve IMF programını doğal olarak suçluyor; yaklaşık 70 ülkede uygulanmış, ancak bu politikalar sonucunda ekonomisi düzelmiş, esenliğe çıkmış tek bir ülke yoktur, diyor. Ardından Türkiye bu politikaya mahkum değil, bizim alternatif politika önerilerimiz var diyor ve bir dizi madde halinde bunları sıralıyor. Kayıtdışı ekonominin daraltılması; rant ekonomisi yerine üretim ekonomisi; vergi adaletinin sağlanması; yaygın ve kaliteli kamu hizmeti; düşük değil insanca yaşanacak ücret politikaları; iç ve dış borçlarda moratoryuma gidilmesi; tarımda üretken sektörlerin desteklenmesi, vb., vb...

Bunlar emekçilerin yaşamında kısmi düzelmeler yaratacak istemler kuşkusuz. Ama aynı istemleri savunmak yetmiyor, bu istemleri hangi mantıkla savunacaksınız ve kitlelere onları nasıl götüreceksiniz? Siz kitlelere, aslında bunlar uygulansa Türkiye bugün esenliğe çıkar dersiniz, bunu alternatif bir hükümet programı olarak sunarsanız, yığınları aldatmış olursunuz. Siz böyle yapmakla, bu düzen hiç de bunları böyle yapmak zorunda değil, örnek olsun, bu düzen düşük değil insanca yaşamaya yeten asgari ücret verebilir, böyle bir politika uygulayabilir, bu düzen yaygın ve kaliteli kamu hizmeti verebilir, demiş olur ve kitleleri yanıltmış olursunuz.

Sorunu böyle koymamalısınız. Siz bunları, mevcut hükümet politikasına alternatif bir “ulusal hükümet” politikası olarak değil, fakat kitlelerin uğruna mücadele edecekleri istemler olarak formüle ederseniz ancak kitlelere doğru bir bilinç vermiş ve onları kurulu düzene karşı bir mücadeleye çekmeyi kolaylaştırmış olursunuz. Taleplerinizi kitlelere geniş biçimde maletmek ve kitleleri bu düzene karşı dinamik bir

arı ve reformist solun hayalleri

H. Fırat

(24 Mart '01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır..)

biçimde harekete geçirmek istiyorsanız, bu istemleri hayal yaratmadan formüle etmek zorundasınız. Bu istemleri vermezler, bu istemler mücadele ile alınır demelisiniz. Bu istemler tabii ki bu düzenin çıkarlarına aykırı, ama eğer işçi sınıfı, emekçiler birleşirse, örgütlenirse, direnirse, bu istemleri şu veya bu ölçüde elde edebilirler ve bu istemleri elde etme mücadelesinde başarı kazandıkları ölçüde bu düzenin üstesinden de gelebilirler bilincini vermek zorundasınız kitlelere.

'30'lu yılların halk düşmanı politikalarına "halkçılık" payesi

Perinçekçiler şu günlerde, işçisinden sanayicisine "tekmil milleti" '30'lu yılların sözde denenmiş ve sınanmış "Halkçı-devletçi ekonomi programı etrafında" birleştirmekten söz ediyorlar. Yakın tarihe yönelik bu iddia tümüyle bir safsatadır. Uygulandığı dönemde zerre kadar halkçı bir içerik ve işlev taşımamış devletçi uygulamaların bugün böyle sunulması tarihi gerçeklerin tersyüz edilmesinden başka bir anlam taşımıyor. '30'lu yılların devletçi politikaları, halkçı değil tümüyle halk düşmanıydı; emekçilere ağır bir ekonomik ve sosyal fatura ödetilerek uygulandı. Döneme ilişkin tüm araştırmalar bunu bütün açıklığı ile ortaya koyuyor. Devletçi uygulamaların tüm yükünün emekçilerin, işçilerin ve köylülerin sırtına yüklendiği; bu politikalarla tam da burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin palazlandırıldığı, döneme ilişkin tüm araştırmaların ortak vargısı durumunda. '30'lu yılların "halkçılığı" iddiası, '60'lı yılların soluna Kadroculardan kalma bir efsaneydi, bu efsane yıkılış yılları oldu.

'30'lu yılların devletçiliği dönemi, işçi sınıfı ve emekçilerin her türlü hak ve güvenceden tümenden yoksun bırakıldıkları bir dönem oluyor aynı zamanda. Bu dönemin çalışma yasaları yoğun sömürüyü güvenceye alır ve emekçilerin her türlü örgütlenme ve hak arama yollarını tıkar. Emekçiye sendikal örgütlenme bile yasak, emekçiye politik örgütlenme zaten yasak. Faşist İtalya'dan o ünlü ceza yasalarının, ünlü 141-142. maddelerin tam da bu dönemde, yani "halkçılık" payesi ile cilalanan devletçilik döneminde alındığını söylemek bile, durumun gerçekte ne olduğunu anlamak için yeterli.

Bu tümüyle anlaşılır bir durumdur ve tam da izlenen devletçi politikalarla bağlantılıdır. Dönemin koşulları içinde zorunlu kalınarak gündeme getirilen devletçi ekonomik uygulamalar emekçilerin elini kolunu bağlamayı gerektiriyordu. Devletçi sanayi yatırımları için gerekli kaynaklar tam da emekçilerin boğazından kısılarak yaratılabildi. Bunun kolayca ve engelsizce yapılabilmesi için de işçi sınıfının ve emekçilerin elini kolunu tümenden bağlamak gerekirdi. Devletçilik döneminin sendikal örgütlenmeyi bile yasaklayan çalışma mevzuatı buna hizmet ediyordu.

Tüm bunlarla demek istiyorum ki, '30'larda uygulanan devletçi programın en ufak bir halkçı karakteri yok. Tam tersine, tamı tamına halk düşmanı, halkı perişan eden politikalar bunlar. Halkçılık söylemi burada gerici, hatta bir ölçüde faşizan bir ideolojik argümandan başka bir şey değil. Bunun böyle olduğuna aynı Perinçek'in '90'lı yılların başında yazdıklarını bile tanık olarak gösterebiliriz. Üstelik Kemalizm üzerine "30 yıllık çalışması"nın ilk kitabı üzerinden...

'30'lu yılların devletçiliği ne halkçılıktır ne de Türkiye'ye özgüdür. 1929 Büyük Bunalımının bir dizi başka bağımlı ülkede ortaya çıkardığı bir zorunluluktur. Türkiye'nin ilerici yazarları ve akademisyenleri tarafından bile yeterince incelenmiş, somut veriler üzerinden kanıtlanmış bir durumdur bu. Savaşa doğru giden bir dönem bu; dünyada ticari bloklaşmalar, içe kapanma var, devlet müdahaleciliği genel bir eğilim durumunda. Dünyanın bir dizi başka geri ve bağımlı ülkesinde, özellikle de Latin Amerika'da, ülkeye yeterli emperyalist sermayenin akmadığı bu özel koşullarda gündeme getirilmiş politikalar bunlar.

Türkiye'de gerçekleşen de bunun bir örneği, üstelik zaman olarak biraz gecikmiş. Bunun "Cumhuriyet Devrimi'nin devletçi-halkçı atılımı" türünden safsatalarla yakından uzaktan bir alakası yok. Bunalımın etkisi altında devlet iç kaynaklara dayanarak, demek oluyor ki, işçi sınıfı ve köylülüğün daha yoğun bir sömürüsüne başvurarak, bir dizi sanayi yatırımı gündeme getiriyor. Sermaye birikiminden yoksun, ama ağgözlü ve büyüme hırsı içindeki cılız Türk burjuvazisi bu devletçi müdahalelerle palazlandırılmaya çalışıyor. Açın aynı Perinçek'in "Kemalist Devrim-1" kitabını, özellikle de önsözünü ibretle okuyun. Onun da bir zamanlar, bundan yalnızca 6-7 sene önce, yakın tarihimize ilişkin bu basit ve apaçık gerçekleri dile getirmek zorunda kaldığını görürsünüz. General çizmesine endekslenmiş bir politikaya geçiş, Cumhuriyet tarihinin tepeden trnağa çarpıtılmış bir yorumuna götürdü bu sicili bozuk çevreyi. Perinçek'in "Altı Ok" kitabı bu açıdan tam bir rezalet örneği; dönemin temel gerçeklerine değil yalnızca resmi ideolojik söylemlerine dayanan, onları yaratılan kurguya göre seçip ayıklayan bir tarih yorumu var bu kitapta. Böyle olunca da general çizmesine endekslenmiş bir güncel politika ihtiyacına yanıt vermekten başka bir anlam taşımıyor. Ve Perinçek bu safsatayı ciddi ciddi "30 yıllık çalışma"nın ürünü olarak pazarlamaya kalkabiliyor.

Burjuvazinin yönetme sanatı ve reformist sol

Düzenin kendi içinde bir iç alternatifinin olmadığını özellikle vurguladım; bunu ortaya çıkan durumun beceriksiz politikacılardan ve yanlış politikacılardan doğmadığını vurgulamak için yaptım. Bunu kavramak çok büyük bir önem taşıyor. Çünkü gerçekten burjuvazi her dönem kendi ihtiyacı olan politikaları belli hükümetlere, onların dayandığı partilere uyguluyor ve sonra da o politikaların yarattığı hoşnutsuzluğu ilgili hükümetlere, partilere ya da politikacılara fatura ederek işin içinden çıkıyor, sorumluluğundan kurtuluyor.

Bunu sadece normal dönemlerde değil, askeri rejim dönemlerine girişte ya da çıkışta da yapıyor. Diyelim ki darbe yapıyor, yaygın bir biçimde politikacıları suçluyor; politikacılar, partiler, parlamento ülkeyi bu hale getirdi diyor. Ordu burada müdahale etmek zorundaydı, yoksa işler bütünüyle çıkmaza saplanacaktı, darbe yapmaktan, askeri yönetime geçmekten başka çare yoktu diyor. Böylece bir önceki dönemin bütün sorumluluğunu politikacılara yüklüyor.

Sonra askeri darbe yapılıyor, askeri darbe

koşullarında o içine düştüğü çıkmaza belli sınırlar içerisinde bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor, bu arada kitleleri eziyor, kazanılmış devrimci mevzileri dağıtıyor, uygulamak istediği politikaları savunmasız kitlelere dayatıyor. Derken birkaç yılı böyle geçiriyor, ardından güya demokrasiye, parlamenter rejime geçiyor. Bu sefer askeri rejim döneminin biriktirdiği sorunlara, işte askeri darbeler böyledir, demokrasinin kesintiye uğraması iyi değildir diyerek, bu sefer askeri darbeyi, askeri darbe dönemindeki şefleri, diyelim ki Kenan Evren kliğini kendi içinde suçlayarak, o dönemin sorumluluğunu da onlara yüklüyor. Bu böyle gidiyor.

Burjuvazi toplumu böyle yönetiyor zaten. Emekçileri böyle aldatıyor ve işleri de böyle yürütüyor. Gerçekte ama, bu yönetim tarihinin toplamı üzerinden baktığımız zaman (somutta Türkiye üzerinden konuşuyorum), net bir biçimde şunu görüyoruz; her dönemki uygulamalar, genel bir kural olarak o dönemin ihtiyaçlarına yanıt vermiştir. Her dönemki uygulamalar, burjuvazinin o dönemki ihtiyaçları nelere, çıkarları neyi gerektirmişse, ona uygun düşmüştür. Cumhuriyet dönemi Türkiye tarihinde hiçbir dönem yoktur ki, bu döneme egemen temel politika ve uygulamalar burjuvaziye rağmen, onun çıkarlarına, ihtiyaçlarına ve tercihlerine rağmen uygulanmış olsun.

Bu da çok normaldir, çünkü bu bir egemen sınıf düzeni; burjuvazinin egemen olduğu ve iktidar gücü olarak hükmettiği bir düzen. Egemen burjuva sınıfı ekonomik ve mali gücü elinde tutuyor; bu sayede de ideolojiyi elinde tutuyor, yönetim aygıtını elinde tutuyor, kışlayı elinde tutuyor, camiye elinde tutuyor... Yani bütün bu kurumlarla, iktisadi ve mali gücü elinde tutan egemen sınıf olarak, bütün bu araçları hükmediyor, onlarla toplumu kendi çıkar ve ihtiyaçlarına uygun bir biçimde yönetiyor. Kimse o egemenken, onun iradesini kaba bir biçimde çiğneyerek farklı bir politika uygulayamaz, yakın tarihimizde bunun tek bir örneği yoktur.

Emekçilerin mücadelenin gücüyle kurulu düzenden bir şeyler koparıp almasını, burjuvazi ekonomik iktidarını sürdürüyorken, onun adına siyasi olarak onu hiçe sayan başka birilerinin yönetime geçmesi olarak anlamamak gerekir. Bu ikisi farklı şeylerdir. Emekçiler mücadele ederler, zaman içerisinde egemen burjuva sınıfına şu veya bu alanda ya da sorunda geri adım attırırılar, çeşitli mevziler ve kazanımlar elde ederler, bunlar siyasal, iktisadi ya da sosyal kazanımlar olur. Mücadelenin başka bir evresinde emekçiler savunmasız kalırlar, burjuvazi fırsat bulursa bunları gerisin geri gaspeder. Ya da emekçiler bu fırsatı burjuvaziye vermez de, yüklenerek bunu başka yeni kazanımlarla birleştirirler. Ama burjuvazinin kendisi egemenken, bir başka programa dayalı bir başka hükümetle işlerin yürütülebileceğini, yani burjuvazinin çıkarlarına aykırı düşen bir programı bir hükümetin uygulayabileceğini iddia etmek, kitleleri aldatmaktan başka bir şey değil. Böyle bir şey somut olarak gerçekleşmez zaten, ama kitlelere bu hayali pompalamak kitleleri aldatmaktan başka bir anlama gelmez.

Bu, bugünün Türkiye'sinde somut olarak yaşandığı için üzerinde duruyorum. Bütün o "ulusal program" ya da "emek programı" vb. çıkışların gerisinde böyle gerici reformist bir mantık yatıyor.

Devrimci yayın organlarının ortak açıklaması:**Herkesi sorumlu davranmaya çağırıyoruz!..****Demokratik kamuoyuna...**

F Tipi zulmüne karşı başlatılan ve 19 Aralık katliamı sonrasında boyutlanarak neredeyse üç mevsime yayılan ölüm orucu her gün yeni ölümler pahasına devam etmektedir. Şu ana dek 52 devrimci tutsağın yitirildiği süreç, bugün artık en kritik noktasına ulaşmıştır ve yüzlerce tutsak ölüm sınırındadır. Bu arada 50'ye yakın devrimci tutsak dönüşü olmayacak biçimde sakatlanmıştır; kalanlar da hızla bu tehlikeli noktaya doğru gitmektedirler.

Devrimci tutsaklar, bu tarihsel ölçekteki direnişlerini geçtiğimiz günlerde aldıkları **ortak bir kararla** daha da boyutlandırmışlar ve Adalet Bakanlığı'nın "bozgun" beklentisine yeni ölüm orucu ekipleriyle yanıt vermişlerdir.

Bugün gelinen noktada, tecrit ve izolasyonun yalnızca hapishanelerle ilgili bir sorun olmadığı, dolayısıyla ölüm oruçlarının da sadece tutsakları ve onların yakınlarını değil, bu ülkede insanca yaşamak isteyen herkesi ilgilendirdiği açıkça ortaya çıkmıştır.

İşte bu gerçeğin kendisini ortaya koymasının da etkisiyle demokratik kamuoyunda oluşan duyarlılık, geçtiğimiz günlerde sonucunu vermiş ve nihayet son bir yıllık süreçte ilk kez, İstanbul'daki bütün demokratik güçler, partiler, sendikalar ve devrimci çevreler bir araya gelerek ölümleri durdurmak için birlikte davranma iradesi göstermişlerdir.

Bu duyarlılık ve birlik atmosferini dikkate alan İHD İstanbul Şubesi'nin 16 Mayıs'ta yapacağı temsili Ankara yürüyüşünü ertelemesi ve daha kitlesel bir eylem için kurumları toplantıya çağırması son derece sevindirici bir ortam yaratmıştır. Yapılan toplantılarda da bu olumlu hava korunarak geniş bileşimli, kapsayıcı ve kitlesel bir "Ankara Yürüyüşü"nü en azından ön kararı alınmış, bu eylemin bütün Türkiye'de örgütlenmesi için çalışmalar başlatılmıştır. İlk kez bu ölçekte yakalanan birlik atmosferi ve kararlılık, tutsak yakınları başta olmak üzere bütün

kesimlerde büyük heyecan yaratmış, herkes bu olumlu havanın etkisiyle hemen pratik çalışmalara girişmiştir.

Ancak İstanbul'da oluşan bu hava, çok açık ve görünür bir biçimde Ankara'da bozulmuş, emek harcanarak oluşturulmuş olan bu eylem çizgisi sakatlanmıştır. İHD Genel Merkezi ve İHD Ankara Şubesi'nde varlığını sürdüren hakim eğilim, kapı kapı dolaşıp asılsız dedikoduları, türlü türlü "felaket/provokasyon" senaryolarını yayarak ve her küçük pürüzü abartarak, süreci eylemin iptali noktasına dek götürmüştür. Devrimci güçlerle birlikte çalışmamayı adeta ilke edinmiş olan ve kitleselliğin her türünden rahatsızlık duyan bu eğilim, İstanbul'da ilk toplantılarda beliren (bu kapsamdaki her bileşimde olabilecek) bazı problemlerin hızla çözülmesinden bile tatmin olmamış, tamamen dedikodudan oluşan kaçış gerekçelerinden vazgeçmemiştir.

Oysa gelişmeleri izleyen herkes tanıktır: İstanbul'daki kurumlar, partiler ve devrimci çevreler, yaklaşık bir yıldır devam eden F Tipi sürecinin en olgun toplantılarını yaparak, bu kadar kapsamlı bir bileşimi yakalamak için gerçekten emek harcamışlardır. Bizler, hiçbir yerde hiçbir zaman hiçbir hata yapmadığımızı söyleyecek kadar burnu büyük değiliz; ama bu süreç itibarıyla gerçekten birleşik bir eylemin ortaya çıkması için bazı önerilerimizden de vazgeçerek çaba gösterdiğimiz ortadadır. En son Beyazıt-Sultanahmet eyleminde (tamamen dışımızdaki bir durum haricinde) ortaya konulan disiplin ve uyumluluk da herkesin hatırındadır. Dolayısıyla, bütün duyarlı güçler arasında bu kadar olumlu bir güven havasının sağlandığı koşullarda, Ankara'dan üretilen kuruntuların hiçbir gerçek dayanağı yoktur.

Çok açıkça önce dedikodular üretilmiş, sonra İstanbul'da çözülmüş olan sorunlar abartılarak korkunç manzaralar çizilmiş, sonra da eylemin iptali kararına varılmıştır.

Yüzlerce yeni ölüm kapımızdayken verilen bu

karar, sahiplerine ağır bir vebal yüklemektedir. Böylece aylardır bu çapta güçlü bir eylem bekleyen tutuklu yakınları ve duyarlı çevreler hayal kırıklığına uğratılmış, heyecanla hazırlandıkları bir büyük buluşmanın önü kesilmiştir. Daha sonradan İHD İstanbul Şubesi'nin aynı içerikteki önerisini dikkate bile almadan varılan "temsili yürüyüş" kararı ise, kitlesel/birleşik bir yürüyüşle aynı anlam ve zorlayıcılığa sahip değildir.

Biz devrimci çevreler olarak bugün, yeniden ve ısrarla tekrarlıyoruz;

Birleşik ve kitlesel büyük Ankara yürüyüşü, şu anda hala günceldir, gereklidir, zorunludur ve en önemlisi de mümkündür. Yakalanmış olan son derece olumlu birlik ve duyarlılık atmosferi, bunun kotarılmaması için uygun bir zemindir. Biz devrimci çevreler, yukarıdaki haklı eleştirilerimizi ortaya koymakla birlikte, dostlarımızla olan ilişkilerimizi zedelememeye, ortak davranış ruhunu bozacak söylem ve tutumlardan kaçınmaya bundan sonra da devam edeceğiz. Herkesin de böyle davranması gerektiğini düşünüyoruz. Karşılıklı saygı ve güvenimiz, tutsakların yaşamlarının başlıca garantisidir.

Bu anlamda, birleşik ve kitlesel bir Ankara yürüyüşünün kolektif olarak organize edilmesi önerisini bugün yeniden getiriyoruz. Ölüm oruçlarının olduğu noktanın herkes tarafından ciddiyetle dikkate alınmasını ve sürecin ancak böyle birleşik/zorlayıcı bir eylemle çözülebileceğinin artık anlaşılmasını bekliyoruz.

Yaşasın devrimci dayanışma!

DMP, ÖMP, Devrimci Demokrasi Gazetesi, Partizan, Özgür Barikat Dergisi, Kızıl Bayrak Gazetesi, Odak Dergisi, Hedef Dergisi, Direniş Dergisi

Not: Metnin başlığı SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur...

Hücre karşıtı muhalefet ve hümanizm...

Tarihi sınıflar yapar ya da tüm insanlık tarihi aynı zamanda sınıf mücadeleleri tarihidir. Klasik ama bir o kadar da yeni, bir o kadar da tekrar tekrar vurgulanması gereken bir tespit, hele ki "sınıf mücadelesi" kavramının yok sayılmaya çalışıldığı günümüz düşünülürse. Ve yine Marksizmin bize söylediği, tarihin doğrusal olmadığı, zikzaklar, iniş-çıkışlar biçiminde ilerlediği... Vurgulamak istediğim;

teorik olarak bilinen, kabul gören, üzerinde tartışma yürütülmeyen bu kavramların pratik alanda, kendisine marksist diyenler için çok da açık olmadığı.

Olgular ve karşılaşılan sorunlar sınıf temelli ve sınıflararası güç ilişkileri gözönünde bulundurularak ele alınmak yerine; "insan" psikolojisi, "insani" seçim, duyarlılık, evrensel değer yargıları vb.

argümanlarla açıklanıp ve buna uygun bir mücadele hattı çiziliyor. Son esnaf olaylarının değerlendirilmesi (sol basına yansıtışı), solun ara tabakaları değerlendirmekte acz içinde olduğunu; hücre karşıtı muhalefet çerçevesinde yürütülen çalışma ise, solun Marksizm ile hümanizmi aynılaştırdığını ve devlet-emperyalizm-tekelci burjuvazi arasındaki ilişkiyi kavramakta zorlandığını gösteriyor. Kuşkusuz, tek tek insanların yapıp ettikleri, seçimleri ya da psikolojileri

küçümsenemez. Kitle mücadelesi yürütürken, bireylerle ilişkiye geçmenin, mekanik olmayan çok yönlü ilişkiler yaratmanın, sadece "bireysel" diye nitelendirilen ama hiç bir zaman öyle olmayan sorunlarıyla ilgilenmenin yanlış bir yönü yok. Çalışmanın ete-kemiğe bürünmesi için bu yapılmalı/yapılıyor da. Söylemek istediğim, biraz da sınıf hareketindeki durağanlıktan kaynaklı, "tarihi insan yapar" dercesine tek tek bireyleri fazla önemsemek, yasaların belirleyiciliğini hiçe saymak.

Yasaların belirleyiciliği ile kastedilen kaba determinist bir anlayış değil kuşkusuz. Hiçbir zaman evrimsel bir dönüşümle, nasıl ki feodalizmden sonra kapitalizm gelmiş kapitalizmden sonra sosyalizm gelecek argümanı savunulamaz. Aksine "Ya kokuşmuş düzen içinde çöküş ya sosyalizm" şiarı komünistlerin tavrını çok açık bir biçimde özetliyor.

Sosyalizm kendiliğinden gelmeyecek, ancak mücadele sonucunda kazanılacak, ve eğer uğruna mücadele edilmezse insanlık barbarlık içinde yokolacak... Ancak vurgunun bireye değil de içinde yer aldığı kolektif yapıya, dahası tek devrimci sınıfa/işçi sınıfına yapılması gerekiyor. Sınıf yerine bireye yapılan/yapılacak olan vurgu, Marksizmdaki temel sapmalardan biri olan hümanist sapmaya düşülmesine ve kafa karışıklığına neden olabilir. Son süreçte yaşananlar bu sapmaya iyi birer örnek teşkil ediyor.

Yurtsever hareketin kimi açıklamalarında TÜSİAD'ı övmesi, politikalarına destek sunması, devletin karakteri hakkında Kürt halkında bilinç bulanıklığına neden olmuştur ve olmaya da devam ediyor. Gaffar Okkan'ın cenazesine sahip çıkılması ve ANAP gibi bir partiyi kimi "demokratik" söylemlerden dolayı olumlama, tahribatı göstermek açısından anlamlı.

Burada üzerinde özellikle durmak istediğim konu ise hücre karşıtı muhalefetin durumu, özellikle de 19 Aralık operasyonu sonrası. Ulucanlar katliamıyla birlikte dışarda az çok derli toplu bir hücre karşıtı muhalefet oluşturulabildi. Ortaya ilk çıktığı andan itibaren inişli-çıkışlı olsa da toplumda ağırlığını hissettiren bir çalışma da yürütülebildi.

F tipi cezaevlerinin uygulamaya konulması noktasında engelleyici olamamasının kendi zayıflıklarından kaynaklı olduğunu düşünüyorum. (Nedenler çok daha karmaşık ve derinlemesine bir analizi gerektiriyor ve bu yazıyı aşiyor.) Söylemek istediğim, operasyon sonrası hücre karşıtı muhalefetin yaptığı çalışmalar, kullandığı argümanlar, hümanizmin solun büyük bir kesimini etkisi altına aldığı gösteriyor. Sınıf hareketinin zayıflığı, devrimcilerin sınıfla olan bağlarının cılız olduğu böylesi bir dönemde geniş kesimlerin desteğini kazanmak için böylesi bir yönelime girildiği söylenebilir. Eğer böylesi bir politika duyarlı "hümanistlerimizi" harekete geçirmiş olsaydı, söyleyecek bir şey kalmazdı kuşkusuz. Ancak görülen şu ki, bolca insani söylem kullanmanın bu kesimler üzerinde yarattığı tek etki "yazık oluyor" bu çocuklara söyleminin ötesine geçmiyor. Öte yandan öne sürülen talepler, kullanılan dil, sorunun sınıfsal temelini gözardı edip devletin karakteri konusunda bilinç bulanıklığına neden olabiliyor.

Emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda F tipi cezaevlerinin uygulamaya sokulduğu gözardı ediliyor. Bundandır ki, TÜSİAD'ın yaşanan ölümlerden sonra yaptığı açıklama, tecrite karşı olduğunu, ölümlerin durdurulması gerektiğini söylemesi, kim çevrelerde ve sola yakın insanlarda yankı bulabiliyor. Ve sermaye böylelikle katliamcı yüzünü gizleyebiliyor; sanki kendisi taraf değilmişcesine, yaşanan tutuklular ile devlet arasındaki bir sorunmuşçasına...

Koşulların gerektirdiği esneklikte hareket etmeye bir şey söylenemez. Ancak eğer bu esneklik konunun muhataplarını görmezlikten geliyorsa, bilinçleri köreltiyorsa, kitleleri mücadele hedefleri konusunda yanıltıyorsa, esneklik üzerine tekrar düşünülmalıdır.

A. Yılmaz

Düzenin zindan politikaları ve devrimci direniş

Rauf Azem

Faşist rejim devrimcilere büyük bir gözü dönmüşlükle saldırıyor. Öyle ki, devlete karşı gelişen herhangi bir muhalif hareketin gerisinde bile "provokatör" devrimciler aranıyor, her şey bunların başının altından çıkıyor propagandası yapılıyor.

Bu demagojiler elbette ki yeni değil. Benzer durumları sınıflar savaşının hemen her döneminde görmek mümkün. İtaatsiz köleler ve asi köylüler tarih boyunca iktidarlar tarafından ezilip yokedilmeye çalışıldılar. Ne var ki yüzyıllardan beridir tüketilmeye çalışılan isyan geleneğini, bunun temsilcisi olan devrimcileri bitirmenin yolu bir türlü bulunamadı. Zaman zaman azalsalar da, onlar her zaman vardı.

Türkiye'de ise devrimciler düzen açısından başlı başına bir çıban başıdır. Bugünkü Cumhuriyet rejimi ta Mustafa Suphiler'in katlinden bu yana devrimcilere dönük bir süre avı yürütmektedir. Sovyetler Birliği ile ilişkilerin son derece iyi olduğu, Sovyet iktidarından sürekli yardımlar alındığı, hatta sahte de olsa bir komünist partinin kurulmasına izin verildiği bir ortamda, Mustafa Suphiler Karadeniz'de katledilmişlerdi. Katliamı yapanlar ise doğrudan Mustafa Kemal'in emrindeki adamlardı. Kemalist rejim onları gerçek bir tehlike olarak görüyordu. Çünkü onlar komünistler, iktidarı ele geçirmeyi ve hakça bir düzen kurmayı hedefliyorlardı. Bu nedenle yokedilmeleri gerekiyordu ve katledildiler.

Düzenin kendisine düşman bellediği sadece devrimciler de değil. 1965'te Zonguldak maden işçilerinin direnişi de zorbalıkla bastırılmış, toplu katliama yeltenilmiştir. Gene o dönemlerde toprak işgallerine katılan birçok köylü acımasız saldırıların hedefi olmuştur.

Devletin devrimcilere dönük politikaları hep kanlı bir katliam geleneği üzerine oturmuştur. Çürümüş ve kokuşmuş sermaye iktidarını ayakta tutmak için baskı ve terörü son derece sistematik bir tarzda kullanmıştır. Halihazırda sınıf ve kitle hareketinin gelişip serpilmesinin önündeki en büyük engellerden biri de budur. Her toplumsal hareketlilik döneminde faşist baskılar kitle hareketini dizginleyebilmek için bir dizi oyunla birlikte ustaca kullanılmaktadır.

Zorun sermayenin temel politikalarından biri olmasının son derece mantıklı nedenleri vardır. Zira bu sistem iliklerine kadar çürümüştür. Kitlelerin talep ve ihtiyaçlarını karşılamaktan uzaktır. Karşılayamadığı ölçüde ise işkence ve faşist terörü kullanmak zorunda kalmaktadır.

Buna rağmen bu ülkede devletin baskı ve zulmüne boyun eğmeyen, emekçileri bu çürümüş sisteme karşı mücadeleye çağıran bir kesim var. Devrimciler. Devrimcilerin bu düzenden zerre kadar beklentileri yoktur. Tarihsel olarak ömrünü çoktan doldurmuş bu sistemin yıkılması için çaba sarfederler ve bu mücadelede zerre kadar kişisel çıkar gözetmezler. Mücadelenin gerekleri neyse onu yerine getirmeye çalışırlar ve bu uğurda da bedel ödemekten çekinmezler. Tarihsel bir haklılıkla iktidarı hedefler.

İşte düzenin efendilerinin ve onların uşaklarının bir türlü içlerine sindiremedikleri ve kabullenemedikleri de bu gerçektir. Bu gerçek, devrimcileri devletin bir numaralı düşmanı yapmaktadır. Onlar üzerinde estirilen zulüm ve terör ve bu düşmanlık üzerine oturmaktadır. Bu tümüyle çürümüş ve kokuşmuş bulunun bir sınıfın kinidir. Düzenin sözcülerinin sıkça kullandığı deyimle, ülkede istikrarının sağlanması "terör örgütleri"nin (devrimci hareketin) ezilmesiyle mümkündür. Bu sözler, devletin devrimcilere olan kin ve nefretini anlatmaya fazlasıyla yetmektedir. Zira emekçilerin her geçen gün büyüyen öfke ve tepkisini örgütleyecek, onların gelecekleri için mücadele etmelerini sağlayacak olanlar yalnızca devrimcilerdir. Bu nedenle büyük bir çabayla devrimciler ile işçi ve emekçilerin birleşmesini engellemeye çalışılmaktadır. Bunun için her türlü oyun oynamakta, sürekli yeni saldırılar planlanmaktadır.

Devlet 12 Eylül'den bu yana zindanlardaki devrimcileri teslim almak için çok değişik yöntemler kullandı. Bu, kanlı

baskılara, katliam girişimlerine ve giderek katliamlara vardı. Ancak düzenin hesabı tutmadı, devrimci irade teslim alınamadı. İrade savaşından her zaman tutsaklar galip çıktılar. Devletin sözcüleri, tutsakları teslim alamamanın acizini katliamcı kimlikleriyle övünerek örtmeye çalışıyorlar. Tutsaklar cephesindeyse devletin gücü konusunda tam bir açıklık var. Onlar için sorun fiziki üstünlük sorunu değildir. Onlar güçlerini tarihsel haklılıklarından ve meşruluklarından alıyorlar. Devletin işte bir türlü güç yetiremediği budur.

Bugün 6 ayı geride bırakan Ölüm Orucu direnişi büyük bir iradeyle devam ediyor. Devlet direnişi kırmak için her yol ve yöntemi denedi. Ölüm Orucu yok denildi. Güya ölümleri engellemek için kanlı bir operasyon gerçekleştirildi. Ölümlerin birbirini izlemesi üzerine, şimdi de zorla müdahaleye başvuruluyor. Devrimci tutsaklar felç ediliyor, sakat bırakılıyor, yaşayan ölümler haline getiriliyor. Bu akıl almaz vahşet uygulamalarına rağmen Ölüm Orucu gene de bitirilemiyor. Yeni ekipler Ölüm Orucuna başladılar.

Devlet Ölüm Orucu Direnişi'ni katliamla ve suskunlukla boğmaya çalışmıştı. Ölümlerin birbirini izlemesi üzerine tekrar manevralara başladı. Gelişen tepkilerin zayıflığından aldığı güçle hak kırıntıları bahşetme ve oyalama taktiğine yöneldi. Yalanlarla tepkileri dizginlemek ve insanları yanıltmak istiyor. Böylelikle direnişi yalnızlaştırıp bitirmeyi hedefliyor. Devrimci tutsakların taleplerine sahip çıkan ilerici kurum ve kişileri baskı altına alıp sindirme çabası da bununla bağlantılı. Baro, İHD, ÇHD, TTB gibi kitle örgütlerini Ölüm Orucu'na yardım etmekle suçluyorlar. En ufak bir muhalif sesi dahi boğmaya çalışıyorlar. Sıradan gerekçelerle insanlar tutuklanıyor, tabutluklara dolduruluyor. Hücrelerin devrimci tutsaklar şahsında tüm toplumsal muhalefeti hedeflediği şimdi daha açık görülüyor.

Faşist Adalet Bakanı F tipi tabutluklarla ilgili hazırladığı raporları emperyalist efendilerine onaylatarak hücreleri meşrulaştırmaya çalışıyor. Oysa Amerika'daki F tipi hapisanede 2 yıl içinde 200 tutukludan sadece ikisinin sağ çıkabildiği, Almanya'da hücrelere atılan RAF militanlarının konuşmayı bile unuttukları, sonunda katledilip intihar süsü verildiği artık bir sır değil.

Dünyanın neresinde olursa olsun, zulme başkaldıran, onurunu çiğnetmeyen herkese vahşet uygulanıyor. Bu ülkede sergilenen vahşette ise her türlü sınır aşılmış bulunuyor. IMF programını uygulama konusundaki kararlılıklarını göstermek için zindanlarda açıktan toplu katliamlar yapılıyor, devrimciler evlerde, sokak ortalarında kurşunlanıyor, işkencede katlediliyor, gözaltında kaybediliyor...

Ne var ki faşist şiddet ve terörün de bir sınırı vardır. Devrimci inanç ve irade teslim alınmadığı sürece zalimler yenilmeye mahkumdur. İnançın olduğu yerde zulmün hükmü yoktur.

Sevdam ve kavgam

*Vazgeçmek mümkün mü sevdam senden
Özlemişim kavgam seni.
Zincirlerine vursalar da bedenimden
Daha bir inanç ve hırsla doluyum
Ne kadar ayrılmaya çalışsalar da seni benden
Vazgeçmem vazgeçmem senden
Aşımın ekmeğimsin
onurumsun sen her şeyimsin
Bir sen varsın bir de ben
Dönekler ve dinler korksun öfkemizden
Kararlılığımızdan ve büyük sevgimizden*

Mahmut Eski

Direnişin yeni safhası ve görevler

Zindanlarda ve işkencehanelerde devam eden Ölüm Orucu Direnişi 220'li günlere dayandı. Katliamı izleyen günlerde yapılan tespitlerde hep sürecin çok uzayacağı vurgulanıyordu. Süreç beklenenden de öteye geçti. Direnişçi devrimcilerin bedenleri eridi, 22 şehit verildi. Yüzlerce devrimci hafızasını yitirdi, bitkisel hayata girdi. Ödenen bedellerin ağırlığına rağmen direniş sürüyor. Bir irade çatışması, uzlaşmaz iki sınıfın savaşı bu. Direnişin kararlılığının ve devrimci iradenin yenilmezliğinin sırrı da burada.

Tutsaklar direnişin başından beri söyleyegeldikleri gibi, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halkların yarınları için direniyorlar. Güçlerini devrim davasına olan bağlılıklarından ve zafere olan inançlarından alıyorlar. Bizler bunu çok iyi biliyor, en az tutsaklar kadar zaferi kazanacağımıza inanıyoruz. Biz de inancımızı direnişi 220'li günlere taşıyan direnişçilerimizden alıyoruz.

Fakat faşist devlet, bugünkü bu inancı ve bu fedakarlığı hala anlayabilmiş değil. Onlarca oyuna başvurdular. Önce Ölüm Orucu yok dediler, ardından katliam yaptılar. Bıraktılar dediler, şehitler verildi. Tedaviyi kabul ettiler dediler, insanlarımız sakat kaldı. Ama direnişi bitiremediler. Direnişi bırakan birkaç unsuru kullanarak yaymaya çalıştıkları umutsuzluk havası da direniş saflarına katılan 4. Ekiple dağıtıldı. 5. Ekip de hazır, direnişe katılmayı bekliyor.

Evet, süreç daha da uzayacak, yeni ekiplerin Ölüm Orucu'na katılması bunu gösteriyor. Daha önemli olanı ise, dışarıda bunun yaratacağı imkanları değerlendirebilmektir. Direniş 4. Ekiple yeni bir safhaya girmiş bulunuyor. Direnişin insanlar üzerindeki sarsıcı etkisi daha da güçlenecektir. Katliam öncesi süreçte nasıl ki binlerce insan Ölüm Orucu'nu desteklemek için meydanlara çıktılarsa, yine çıkacaklardır. Devletin faşist saldırıları uzun bir dönem ara güçleri geriletip, kendi köşelerine çekilmelerini sağladı. Böylece direnişe verilen destek önemli ölçüde zaafiyete uğradı. Fakat destek güçlerin temelinde duran aileler ve devrimciler geri çekilmiş değiller. Suskunluğu şehitlerimizle bozduk. Yeni bir hareketlenme süreci başladı. Şimdiki sorunsu, bu hareketliliği toparlamak ve bir bütünselliğe kavuşturmadır.

Son Beyazıt eyleminin gösterdiği gibi, Ölüm Orucu'na kitle desteği tekrar genişlemiştir. Daha da genişleceği kesindir. Zira verilen şehitler ve ödenen bedeller ara güçleri tekrar direnişten yana bir tutuma itiyor. Devlet ve direnişçi devrimciler birbirine üstünlük sağlayamıyor. Fakat direnişçilerin üstünlüğü inançları ve direnişin bu ülkenin emekçilerinin geleceği için sergilenmesidir. Gerçek üstünlük de buradadır. Direnişte herhangi bir kişisel çıkarın olması bir yana, sergilenen büyük bir fedakarlık vardır. Devlet ise, sermayenin sömürü ve talanını daha rahat koşullarda gerçekleştirebilmek için devrimci kanı akıtıyor.

Önemli olan bunları bilmek, kitlelere propoganda etmek ve yüzlerini tekrar direniş cephesine çevirmelerini sağlayabilmektir. Bunun için imkanlar sınırlı gibi görünebilir ve halihazırda sınırlıdır da. Ama içinde bulunduğumuz kritik safha ve yüzlerce

devrimcinin ölümün eşliğinde olması, ne olursa olsun bu sınırlılığı aşmayı gerektiriyor. Kaldı ki, 19 Aralık zindan katliamının yarattığı bekleyiş, durgunluk ve suskunluk duvarı yıkılmıştır. 1 Mayıs'ta kitlelerin attığı temel sloganlardan biri Ölüm Oruçları ve hücrelerle ilgilidir. Bu Ölüm Orucu Direnişi'ne ilgi ve sempatiyi gösteriyor. Yığınla insanın bu duyarlılığı gösterdiği yerde imkanlar da var demektir.

Sendikalar, kitle örgütleri yazılı açıklamalarla hücrelerin karşısında durduklarını söylüyorlar. Şimdiye kadar bu sendika ve kitle örgütlerinin büyük bölümü açıklama yapmakla sınırlı kaldılar. Fakat artık açıklamalar, Adalet Bakanlığı'na faks çekmek yeterli değildir. Süreç bunun ötesine geçmeyi gerektiriyor. Bulduğumuz her alanda sendika ve kitle örgütlerini eylemli desteğe zorlamalıyız. Daha da önemlisi, sorunu işçi ve emekçilere taşıyabilmektir. Sonucun ne olacağından bağımsız olarak, sorunu bizzat emekçilere maletmek önemli olan. Biz elbetteki olumlu sonuç almak için çaba harcayacağız.

Sorunu emekçilere maledebilmenin altının defalarca çizilmesine karşın, bu alanda açık bir zaafiyet yaşandığı için bir kez daha çizmek gereği duyuyoruz. Tamam, işçi ve emekçiler kendilerinin bizzat yaşadıkları sorunlara dahi duyarlılık göstermiyorlar. Fakat kısa vadede sonuç alacağımız hedef kitle de zaten bunlar değildir. Sınıfın ve emekçilerin ileri gelen kesimleridir ilk elden ulaşmamız ve bir takım sonuçlar almamız gereken. Bu, duyarlılık göstermeyen kesimlere yönelmeyelim anlamına elbette gelmez. Sürecin kritik aşamada olması, ilk elden eylemli destek sunabileceklere yönelmeye zorluyor bizi.

Ölüm Orucu'na destek alabileceğimiz tek kesim sınıf ve emekçiler de değildir. Liseli, üniversiteli ve semt gençliği, sürecin başından beri temel dinamikler oldular. Toplamında hücre karşıtı hareketteki zayıflamanın bir halkası da buralardır. Ve bugün en kolay harekete geçirilebilecek kesimlerdir bunlar. Kendi yaşadıkları sorunlardan bağımsız olarak böyledir. Ölüm Orucu ile dayanışma platformları, birkaç istisna dışında, büyük ölçüde dağılmış bulunuyor. Geniş öğrenci gençlik bölüklerini kapsayan platform, komite vb. örgütlülüklerin tekrar kurulabilmesi gerekiyor.

Okullarda ya da kampüslerde eylemlilikler tekrar

örgütlenebilir. Buralardaki duyarlılık tekrar yükseltilebilir. Liselerde eylem örgütlemek üniversitelere göre daha zordur. Fakat yapılacak şeyler de vardır. Merkezi eylemlere kitlesel katılım sağlanabilmeli, okullarda dağıtılmak üzere bildiriler vb. araçlar kullanılabilir. Liseli gençlik aynı zamanda ve büyük oranda semt gençliğini oluşturuyor. Semtlerde de platformlar kurulabilir. Mamak Ölüm Orucu'yla Dayanışma Komitesi, Gülsuyu ÖÖ'yle Dayanışma Komitesi, geçmişte hayata geçirilebilen örnekler. Özellikle geçmiş süreçlerde siyasal hareketliliğin yaşandığı emekçi semtlerinde bunun olanakları daha fazladır. Gülsuyu, Okmeydanı, Gazi bunlara örnektir.

Semt gençliği açısından başlıca sorun, semtin dışına çıkmamak ya da çıkamamaktır. İmkanların olduğu her semtte yerel eylemlilikler örgütlenebilir. Yukarıda ismi geçen semtlerin olanakları buna uygundur. Dikkat edilmesi gereken bir husus, darlıktan kaçınmaktır. Zira, ismi geçen bu semtlerde sıkça dar kadro eylemleri yapılıyor. Belli bir kitlesellikte yapılan son derece anlamlı eylemler,

çoğu zaman dar eylemlerin yarattığı olumsuz etkinin gölgesinde kalabiliyor. Özellikle semtlerde dar eylemlerden kaçınılmalıdır. Bu eylemlerde herkesi ortaklaştırmanın yolu bulunmalı, gençliğin yanısıra semt emekçilerinin katılımı sağlanmalı ve ileri çıkanlar merkezi eylemlere çekilebilmelidir.

Son olarak reformist solun tekrar direniş cephesine çekilebilmesi sorunu var. Reformistler uzun bir sessizliğin ardından tekrar bazı girişimlerde bulunuyorlar. Burada özellikle ÖDP'nin tutumu dikkat çekicidir. Adeta zorla bir şeyler yapıyor. Tabii bunun kendi taban basıncı sonucu olduğu da çok açık.

EMEP ve SİP ise utangaç tavırlarını devam ettiriyorlar. Açıklamaların altına imza atıp eylemlere katılmıyorlar. İmza atmaları da solda tecrit olmama kaygılarından geliyor. Zira direnişin gücü, kendisine solcu, ilerici misyonu atfeden herkesi, her konumu, direnişi desteklemeye zorluyor. HADEP ise, PKK'nin SAG'a başlamasıyla sürecin içine girmiş gözüküyor! Fakat katliam öncesi süreçte aldıkları tutumu unutmamın olanağı yok. Özetle reformist solun tabanında, özellikle ÖDP ve HADEP tabanında, Ölüm Orucu Direnişi'ne karşı bir hayli ilgi vardır. Sorun bu ilgiyi eylemli bir süreçte dönüştürebilmektir.

Devlet bir dizi demagojik açıklama yapacak ve direnişi kırmak için yeni oyunlar devreye sokacaktır. Önemli olan bu oyunlara etkili yanıtlar verebilmektir. 4. Ölüm Orucu ekibinin direniş saflarına katılmasıyla birlikte devletin bir dizi oyunu boşa çıkarıldı. 4. ekip ile birlikte içine girilen bu yeni sürece tüm güçlerle yüklenilmesi gerekiyor. Rüzgarı kendimizden tarafa estirmek için süreç yeni başlamış gibi davranmak ve buna uygun çalışma yürütmek durumundayız. Ödenecek bedelleri azaltmak, dışarıda örgütlenecek desteğin gücüne bağlı olacaktır.

R. Azem

İsrail siyonizminin vahşeti boyutlanıyor...**Filistin halkının direnifli sürüyor**

İsrail'in imha saldırılarına karşın Filistin intifadası bastırılmıyor. Sekiz aydır ağır bedellerin ödendiği direniş kitleselleşerek sürüyor. Filistin özerk yönetimi bir yandan İsrail ile görüşürken öte yandan intifadaya sahip çıkmak zorunda kalıyor.

İslamcı Hamas'ın eylemleri Siyonizm'i sıkıntıya sokuyor ve daha da saldırganlaştırıyor. Hamas'ın son intihar eyleminden sonra İsrail F-16 savaş uçaklarıyla saldırıya geçti. Batı Şeria'daki Nablus, Ramallah ve Tulkerim kentleri yoğun bir şekilde bombalandı. Bu son saldırıyla beraber öldürülen Filistinli sayısı 500'e yaklaştı. Siyonizm'in vahşeti yeni bir boyut kazandı. Taşlarla direnen Filistin halkına karşı tank, top ve füzelere sonra savaş uçakları da kullanılmaya başlandı. İkiyüzlü barış görüşmeleriyle Filistin halkına köleliği dayatan İsrail, bu arada Yahudiler'in yerleştirilmesine de devam ediyor. Bu, işgal edilen Filistin topraklarına her gün yenilerinin eklenmesi anlamına geliyor. İşgalin yayılması ise direnişi büyütüyor. Acz içine düşen siyonizm artık F 16 savaş uçaklarını da devreye sokmuş bulunuyor.

Emperyalistlerin ikiyüzlü tavırları

Halkları sözde diktatörlerden kurtarmak için (Yugoslavya, Irak vs.), askeri seferler düzenleyen emperyalist güçler İsrail'in katliamlarına karşı tepki göstermek bir yana, destekler nitelikte tavır alıyorlar. İntihar saldırılarını mahkum eden bu haydutlar, İsrail savaş uçaklarının Filistin halkı üzerine bomba yağdırmasından dolayı sadece kaygı duyuyorlar.

ABD emperyalizminin F 16'ların kullanılmasına karşı çıkması sahtekarca bir manevradan başka bir anlama gelmiyor. İsrail her adımını ABD'nin bilgisi dahilinde atıyor. ABD'nin barıştan anladığı, özgürlüğü için direnen halkın teslim alınmasıdır. Teslim olmadığı sürece, en acımasız şiddetin uygulanmasına doğrudan ya da dolaylı desteğini esirgemez.

Türk devletinin İsrail siyonizminin saldırılarına karşı göstermelik de olsa tepki göstermemesi dikkate değerdir. ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına karşı konumlanan bu iki ileri karakolu tam bir dayanışma içinde. Türkiye'nin İMF kapılarında dilencilik yaparken ABD'deki Yahudi lobisinden destek alması, bu dayanışmanın bir başka örneği.

Emperyalistlerin ikiyüzlü tutumu İsrail'in saldırganlığını kolaylaştırıyor. Beyrut Kasabı Şaron'un sözcüsü, bombardımandan sonra yaptığı açıklamada, F 16 savaş uçaklarının kullanılmasının ne ilk ne de son olduğunu vurgulayarak, tehditler savurmayı sürdürüyor.

Arap Birliği ülkelerinin utanç verici tutumu

İntifada'nın başlamasından sonra yaygınlaşan İsrail şiddeti, Filistinli işçilerin İsrail'e gidip çalışmalarını engelleyerek ekonomik bir ablukaya dönüştürüldü. Arap halklarının sokaklara taşan tepkisine rağmen, işbirlikçi-gerici Arap rejimleri saldırılara karşı tutum almadılar. İslam Konferansı Ülkeleri Örgütü'yle beraber yaptıkları çağrılarda, Filistinlilere uluslararası koruma gücü istemekten öteye geçemediler.

Mısır, Suudi Arabistan ve Ürdün gibi ABD uşağı devletlerin Arap Birliği Örgütü'ndeki etkileri göz önüne alındığında, neden İsrail'e karşı ciddi bir tepki vermedikleri anlaşılır. Bu ülkeler, ABD'ye rağmen karar alma iradesinden yoksundurlar.

Savaş uçaklarının Filistin'i bombalamasından sonra toplanan Arap Birliği ülkelerinin dış işleri bakanları nihayet İsrail ile ilişkilerin kesilmesi yönünde bir tavsiye kararı çıkardılar. Kahire'de yapılan toplantıda konuşan birlik sekreteri Amr Musa, bedeli ne olursa olsun Filistin direnişinin süreceğini bildirdi.

Böylece Arap Birliği, şimdiye kadarki en ileri kararı alarak, Arap ülkelerine İsrail ile ilişkilere son verme çağrısını yapmış bulunuyor. Bu kararın arkasında durmayacağı ise, aldığı diğer karara bakılarak anlaşılabilir. Bu, Filistinliler'in korunması için acil bir uluslararası koruma gücünün oluşturulması istemidir. Sorunun çözümü konusunda adım atmaya niyeti olmayan Arap Birliği ülkeleri, işi uluslararası koruma gücüne havale etmektedirler.

İslam Konferansı Örgütü ise yalnızca BM Güvenlik Konseyi'ni İsrail'in saldırıları karşısında harekete geçmeye çağırırdı. Müslümanlık adına oluşturulan bu örgütün de İsrail'in vahşi saldırılarına karşı harekete geçmek gibi bir niyeti yok.

***

Çatışmaların aldığı boyut, siyonistlerin yıkım ve vahşet saldırılarını daha da yoğunlaştırmasını getirecek. Ancak, daha ağır bedeller ödemek zorunda kalsa da, artık Filistin intifadasını bastırmak, Filistinli emekçileri teslim almak mümkün değildir. 8 aylık direniş süreci bunu tüm açıklığıyla ortaya koymuştur. Ortadoğu'nun emekçi halklarının Filistin halkına sunacağı destek, emperyalizme ve onun bölgedeki maşası siyonizme karşı yakılan mücadele ateşinin daha da büyütülmesi, tüm Ortadoğu halklarının özgürleşmesi yönünde atılmış önemli bir adım olacaktır.

Avrupa'da Ölüm Orucu Direnişi'yle dayanışma etkinlikleri**İsviçre/Zürih:**

19 Mayıs tarihinde İsviçre'nin Zürih kentinde faşist sermaye iktidarının uygulamakta olduğu hücre katliamını protesto amacıyla bir yürüyüş düzenledik. Yürüyüşümüz saat 14:00'de Helvecia Platz'da başladı. DETUDAK birleşenlerinin katıldığı eylem canlı bir havada geçti. Şehrin en kalabalık caddelerinden geçilerek yaklaşık 2 saatlik bir yürüyüşten sonra tekrar başlangıç yerine dönüldü. Yürüyüşe yaklaşık 350 civarında bir kitle katıldı. Katılımdaki zayıflık yürüyüş duyurusunun zamanında kitlelere yapılmamasından ileri geliyordu.

Katılımın az olması kitlenin heyecanında hiçbir kırılma yaratmadı, aksine kitle daha canlı ve kararlı bir şekilde sloganlarımızı sahiplendi. Devrim şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşundan sonra kitle başka bir eylemde buluşmak üzere dağıldı.

Katil devlet, hangi kirlili yönteme başvurursa vursun mutlaka kazanan devrim davası olacaktır. Süreçten inançlarıyla, yürekleriyle savaşan devrimciler kazançlı çıkacaklardır.

Bir-Kar/İsviçre**Almanya/Köln**

23 Mayıs Çarşamba günü Almanya'nın Köln kentinde "Türkiye'de ölümler durdurulsun" sloganı altında bir eylem düzenlendi. Eylem DETUDAK'ın çağrısı ile Dom Kilisesi önünde gerçekleşti.

Eylemde yapılan konuşmalarda; F tipi hücre zindanlarına karşı yüzlerce politik tutsağın 167 ve 217 günden beri ölüm orucunda olduğu ve faşist Türk devletinin 19 Aralık'ta cezaevlerine karşı giriştiği katliam saldırısı sonucu 28 kişinin katledildiği, süren ölüm orucunda bugüne değin 22 devrimcinin yaşamını yitirdiği, 30'un üzerinde tutsağın zorla müdahaleler sonucu sakat bırakıldığı vurgulandı. Haklı ve insani talepler için mücadelenin sürdürdüğünü, kendine insanım diyen herkesin Türk ve Alman devletlerine protesto faksları göndermesi istendi ve ölümleri durdurmak için dayanışma çağrısı yineleni.

Eyleme 100 kişi katıldı. 50 eylemci faşist Türk devletinin katliamlarına dikkati çekmek için sembolik olarak beyaz kefenler giydi ve kilisenin önündeki alanda sıra sıra yere uzandı. Katliam resimleri ayrıca yere dizilmiş ve Almanca bir pankartta yere serilmişti. Ayaktaki 50 kişi ise Almanca sloganlar atarak protestolarını sürdürdüler.

Alman halkına yönelik "Türkiye'de ölümleri durdurun!" ve "Türkiye'deki katliamdan sorumlu olmayın, Türkiye'de turizmi boykot edin!" çağrılarının yapıldığı bildirilerin de dağıtıldığı eyleme ilgi büyüktü. Özellikle Dom Kilisesi Alman ve yabancı turistleri çeken bir merkez olduğundan dolayı, eylemimiz aynı anda yüzlerce kişi tarafından izlendi ve kişilerle birebir konuşma olanağı bulunabildi.

1.5 saat süren eylemimiz devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşu ile sona erdi.

Bir-Kar/Köln**Almanya/Berlin**

Devrimci tutsakların direnişi yeni Ölüm Orucu ekipleri ile sürüyor. Yurtdışında, tarihin tanıklık ettiği bu en uzun, en zorlu direnişin sesi ve soluğu olmak amacıyla yürüttüğümüz çabaları aralıksız sürdürüyoruz. Bu çerçevede 18 Mayıs tarihinde Berlin'in en işlek meydanı olan Aleksander Platz'da DETUDAK'ın diğer birleşenleriyle birlikte büyük bir bilgilendirme çadırı açtık. Saat 12.00'de başlayan etkinliğimizi akşam saat 21.30'a kadar sürdürdük. Burada Ulucanlar, Burdur, Bergama, 19 Aralık katliamının ve Ölüm Orucu şehitlerimizin resimlerini sergiledik. Çadırda sürekli Ölüm Orucu Direnişi'ni destekleyen, devletin katliamcı yüzünü teşhir eden Almanca konuşmalar yaptık.

Türk turizmini boykota çağırarak konuşmaların yanısıra, aynı amaçlı yaygın bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Etkinliklerimizi boyutlandırarak devam ettireceğiz.

Bir-Kar/Berlin

Emperyalist sistemin barbarlık tablosu...

Servet-sefalet kutuplaşmasının korkunç boyutları

Bir süre önce Belçika'nın başkenti Brüksel'de BM'nin düzenlediği En Az Gelişmiş Ülkeler Konferansı yapıldı. Burada 49 yoksul ülkenin liderleri bir araya geldi. Talepler zengin ülkelerle eşit ticaret haklarına sahip olmak noktasında birleşti.

Emperyalist ülkeler yoksul ülkelerin ticaretini engellerken, bunun faturası yoksul ülkelere daha çok açıklık ve sefalet olarak yansımakta. Emperyalist ülkeler yoksul ülkelerin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını sınırsızca sömürürken, bu ülkelerin tarım ürünlerinin kendi ülkelerine girmemesi için yüksek gümrük vergileri uyguluyor. Bu oran Avrupa ülkelerinde yüzde 300, ABD'de ise yüzde 100 olarak karşımıza çıkıyor.

Son 30 yıllık süreçte, yoksul ülkelerin sayısı gün geçtikçe artış göstermiş. 1970'lerde 25 olan yoksul ülke sayısı, 2000'li yıllarda 49 olmuştur. Yoksulluğun arttığı ülkelerde, başta eğitim ve sağlık olmak üzere çeşitli alanlarda sıkıntılar yaşanmaktadır. Sağlıklı içme suyunun olmamasından, her geçen gün artan bulaşıcı hastalıklara ve toplu ölümlere kadar her türlü çağ dışılık hüküm sürmektedir. Yeni doğan her 6 çocuktan birinin yaşamını yitirdiği yoksul ülkelerde, yaklaşık 2.6 milyar insan hijyenik koşullardan yoksundur, banyo ve temizlik ihtiyaçlarını sağlıklı koşullarda karşılayamamaktadır. 1.5 milyar insan içecek temiz suya sahip değildir. Sağlık hizmetlerinden yararlanamayan insan sayısı 800-900 milyon civarındadır. Etnik ve dini çatışmalardan ölen ya da sakat kalanların sayısının yüksekliği, yine yoksul ülkelerin kaderidir.

Emperyalist ülkeler her yıl yoksul ülkeleri kendi politikalarına ve para fonlarına daha da bağımlı hale getirmek için yeni stratejiler geliştiriyor. Sadece İMF'den borç alan 137 ülkeden 82'sinde bu bağımlılığın daha da arttığı, verilen 1 dolara karşılık 7 dolar geri ödendiği gözönüne alınırsa, yoksul ülkelerin çalışan kesimlerinin nasıl bir borç ve faiz yüküyle karşı karşıya olduğu ortaya çıkar.

Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nın (UNDP) 1998 yılı raporuna göre, 4.4 milyar insan geri kalmış ülkelerde yaşıyor. En fakir yüzde 20'lik kesim, dünya üzerinde üretilen mal ve hizmetlerin ancak çok küçük bir bölümünden (24 trilyon doların yalnızca 1.3 trilyondan) yararlanabiliyor. Aynı biçimde bilimsel ve teknolojik gelişmelerin çoğundan yalnızca emperyalist ülkeler yararlanabiliyor. Yoksul ülkelerde yaşanan beyin göçü zengin ülkelere hizmet ediyor. Zengin ülkelerde yaşayan yüzde 20'lik kesim (800-900 milyon insan) tüm dünyada üretilen mal ve hizmetlerin yüzde 86'sını tüketiyor.

Bir taraftan insani yardım adı altında kuruluşların (UNESCO, UNICEF) kaynakları gittikçe daraltılırken, diğer yandan silah sanayiine trilyonlarca dolar harcanyor. Kendi ülkelerinden bu kuruluşlara aktardıkları pay binde 2'dir. Buna karşın bu ülkelerde borç yükü katmerlenerek artar.

Bağımlı ülkelerin tümünde İMF ve DB'nin ekonomik yaptırımları aynı sonuçları doğuruyor: Özelleştirmeler, KİT'lerin tekellere peşkeş çekilmesi, işsizlik, tarımın çökertilmesi, sosyal hakların gaspı vb. Yüksek enflasyon çalışan kesimin yoksulluğunu artırırken, Avrupa ve ABD'deki dünya tekellerini palazlandırıyor, üretim dışından gelen parayla borsalardan dolar milyarderleri türüyor. Sadece ABD'deki 2.5 milyon kişinin serveti 8.8 trilyon dolar. Avrupa'da 2.3 milyon kişinin serveti ise 7.4 trilyon dolar.

Yoksul ülkelerde sefaletin artmasına karşın bu ülkelerde sınıf mücadelesi henüz yeterince gelişmiş değil. Bazı ülkeler üzerinden (Endonezya, Bolivya) sınıf çatışmaları ortaya çıkarken, Afrika ülkelerinde kısmen ulusal bağımsızlık hareketi ve daha çok da etnik çatışmalar ön plandadır.

Dünya üzerindeki servet sefalet kutuplaşması kendini çıplak biçimde gösteriyor. Emperyalizm savaş ve barbarlıktır. Yoksul halklara ve işçi sınıfına zulümdür. Yoksul ülkelerin boyunduruk altından kurtulmasının yolu, BM koruması altında olmak değildir. Yoksul ülkelerin emekçi halkları, ancak devrimci enternasyonal birlik ve dayanışmalarını geliştirerek, emperyalizmin kölelik zincirlerinden kurtulmanın yolunu açabilirler.

Dünyadan kısa kısa...

Cezayir: Berberiler'den katliamcı yönetime karşı eylem

19 Mayıs günü eylem yapan 10 bin civarındaki Berberi, onlarca kişiyi katleden jandarma birliklerinin bölgeden çekilmesini talep etti. Başkent Cezayir'in doğusunda bulunan Becaya kentinde, üniversite binasından yürüyüş yapan Berberiler, "Katillere merhamet yok!", "Suikastçı yönetim!", "Güvenlik güçleri teröristtir!", sloganlarını attı. Yürüyüşün örgütleyicisi olan Halk Komitesi'nin sözcüsü Chaher Fateh yaptığı açıklamada, "Jandarmalar baskılardan sorumlular ve bir sömürgeci güç gibi davrandılar" dedi.

Bölgede önümüzdeki haftalarda daha kitlesel eylemler ve bir genel grev gerçekleştirilebileceği bildiriliyor. Cezayir diktatörlüğü, Nisan ayında başlayan protestolar sırasında 80'e yakın kişiyi katletmişti.

Arjantin: Binlerce emekçi hükümeti protesto etti

Arjantin'de binlerce kişi hükümetin kemer sıkma planını ve yaygın işsizliği protesto etti. Trafikçi engelleyerek taleplerini dile getiren binlerce eylemci, hükümetin ekonomi politikalarını protesto ederek, yiyecek ve sağlık hizmeti talep etti. Ayrıca açıklık ve yoksulluğa neden olarak gösterdikleri hükümet politikalarına son verilmesi talebiyle dört gündür 90 kilometre yürüyerek, başkent Buenos Aires'teki Devlet Sarayı'nın önüne kadar gelen göstericilere başkent girişinde yüzlerce kişi daha katıldı.

KKTC: Öğretmenler eylem yaptı

Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası'na üye öğretmenler, ekonomik durumlarının düzeltilmesi için eylem yaptı. Başbakanlık binasına gitmek isteyen öğretmenler polis engeliyle karşılaştı. Bina önüne gidemeyen emekçileri temsilen Sendika Başkanı Ahmet Barçın bir açıklama yaptı. Barçın, taleplerini aktarmak ve kayıplarının giderilmesini istemek için eylem yaptıklarını, ancak başbakan ve başbakan yardımcısının kendileriyle görüşmediğini belirtti.

İngiltere: Marks & Spencer'in 5 bin çalışanından eylem

Avrupa'nın en büyük mağazalar zincirlerinden biri olan Marks & Spencer'in kapatılması kararına çalışanlar eylemlerle cevap veriyor. Fransa, Belçika, Almanya, Hollanda ve birçok Avrupa ülkesinden Londra'ya gelen 5 bin civarındaki Marks & Spencer çalışanı bir yürüyüş düzenledi. İngiliz ve Fransız sendikalarının düzenlediği yürüyüş, Londra'nın Baker Street'teki merkez binası önünde başlatıldı, Hyde Park'ta da bitirildi. Eylemde çeşitli dillerde pankartlar taşındı. Hyde Park'ta bir konuşma yapan İngiltere Sendikalar Konfederasyonu (TUC) Genel Başkanı Jhon Monks, M & S'in yasadışı yollarla kapatılacağını belirterek, taleplerden geri adım atılmayacağını vurguladı.

Yunanistan: Geniş katılımlı yeni bir genel grev

Yunanistan'da 17 Mayıs Cuma günü, ülke çapında bir günlük genel grev yapılarak hayat durduruldu. Çalışanların tam katılımıyla otobüs, metro, trolleybüs, taksi ve feribot seferleri tamamen dururken, Olimpik Havayolları çok kısıtlı sayıda sefer düzenledi. Trafik sıkışıklığının yaşandığı başkent Atina neredeyse ölü kente dönüştü. Greve demiryolları çalışanları da katıldı. Özel ve devlete bağlı televizyonlar çalışmazken, sadece müzik yayını yapıldı. Ayrıca hükümet binaları, bankalar da kapanırken, hastanelerde yalnızca acil müdahaleler yapıldı.

Genel grev yeni emeklilik yasa tasarısını hedef alıyor. Tasarı, kadın ve erkeklerin emeklilik yaşının 65'e çıkartılmasını ve emekli maaşlarının 2007 yılına kadar düşürülmesini öngörüyor. Tasarıya karşı 26 Nisan'da da bir genel grev yapılmış, bunun üzerine hükümet tasarımı dondurmuş, sendikalara diyalog çağrısı yapmıştı.

Polonya: Clinton'a protesto

Avrupa'da konferans turuna çıkan ABD'nin eski Başkanı Bill Clinton, Polonya'nın başkenti Varşova'da kapitalizm karşıtları tarafından yumurta atılarak protesto edildi.

İtalya: Alitalia grevi

Alitalia hava yollarında çalışan pilotlarla hava ve yer personeli, toplu iş sözleşmeleri nedeni ile bir günlüğüne greve gittiler. Pazartesi günü planlanan uçuşların yarısı yapılamadı. Grev İtalya'daki hava trafiğini felce uğrattı.

Almanya: Uyarı grevleri

Baden Württemberg eyaletinde elektronik ve metal işkollarında uzmanlaşma eğitimi hakkının sözleşme ile güvence altına alınabilmesi için sürdürülen görüşmeler pazartesi günü üçüncü raunda girdi. Görüşmeler sürerken işçiler uyarı grevlerine başladılar. Sindelfingen kentindeki Daimler Chrysler işletmesinde 10 bin kişi uyarı grevine katıldı. Perşembe ve Cuma günleri ise 71 bin işçi kısa süreli iş bıraktılar.

20 yıldır tutsak siyah devrimci Mamia Abu-Jamal'in davası yeni bir aşamaya girdi...

"Hukuk devleti" ve kokuşmuş polis örgütü

Bir polisi öldürdüğü iddiasıyla Aralık '81'den beri tutuklu bulunan ve 16 yılını ölüm hücresinde geçiren siyah gazeteci ve ırkçılık ile militan mücadelede bayraklaşmış Mamia Abu-Jamal'in avukatları 4 Mayıs'ta bir basın açıklaması yaptılar. Bu basın toplantısında Temmuz '82'de Abu-Jamal'in suçsuz yere ölüm cezasına çarptırıldığını kanıtlayan belgeleri açıkladılar. Avukatlar yeniden şahitlerin dinlenmesine karar vermesi için, böylece yasal yolların açılması konusunda federal hakim W. York üzerinde baskı yapmak istiyorlar.

Yeni tanıklar/yeni belgeler

Basın açıklamasında, Abu-Jamal'in ilk kez yaptığı yeminli ifadesi açıklandı. Abu-Jamal iddia edilenin aksine polisi öldürmediğini, kendine savunma hakkının verilmediğini ve savunmasını yapacak avukatın mahkemece verildiğini, bunun hukuka uygun olmadığı için bugüne değin ifade vermediğini açıkladı. O gece taksi şoförü olarak çalıştığı sırada bir silah sesi duyduğunu ve kardeşini polislerin dövdüğünü görünce oraya doğru koştuğunu, ama kendisine açılan polis ateşinden sonra bir şey hatırlamadığını açıkladı.

Avukatların sundukları bir diğer belge, mesleği kiralık katil olan Beverly'nin polis memuru Faulkner'in öldürülmesi ile ilgili yeminli ifadesiydi. "Yeraltı örgütü tarafından bir başka kişi ile birlikte Faulkner'i öldürmek için kiralanmıştık. Faulkner hem yeraltı için, hem de rüşvet ve haraç toplayan polisler için sorun oluyor, illegal fuhuş kumar ve uyuşturucu ticaretinden aldıkları rüşvet paralarının akışını engelliyordu" diyor ifadesinde Beverly. Beverly ifadesinde ayrıca; Faulkner'in o sokağa geleceğinin ve çevrede birçok polisin kendilerine yardımcı olmak için bulunacağını daha önceden örgütlendiğini bildiğini; Faulkner'e diğer adamın ve kendisinin ateş ettiklerini, daha sonra Abu-Jamal'in olay yerine geldiğini gördüğünü, kendisinin ise planlandığı gibi polisin yardımı ile oradan uzaklaştığını söylüyor. FBI ajanı D. Hersing'in ifadesinin ise, Mayıs 1999'dan beri, davanın tekrar açılabilmesi durumunda mahkemeye verilmek üzere dosyada bekletildiği açıklandı.

Hersing; Mayıs '81-Kasım '82 yılları arasında, Philadelphia'da, polisin fuhuş ve yasadışı faaliyetlere göz yumarak yasa dışı yollardan para kazandığı, rüşvet ve haraç topladığı ile ilgili araştırma yapmak için FBI ajanı olarak bölgede çalıştığını açıklayarak bir dizi isim söylüyor ve olayları sıralıyor. Bu anlattıkları bir yandan kiralık katilin ifadesi ile örtüşüyor, diğer yandan ve en önemlisi ise, Amerikan polisinin rüşvetçi haraççı zorba kimliğini, bunun en üst kademelere kadar uzandığını ve bunun yönetim tarafından bilindiğini gözler önüne seriyor.

Abu-Jamal'in özgürlüğüne kavuşması şimdi federal hakim yeni şahitleri mahkemede dinleyip dinlememesine kalıyor.

Devrimci kimliğine karşı kirli komplolar

Abu-Jamal, '81 yılının Aralık ayında tutuklanana değin, Philadelphia eyaletinde yaptığı radyo yayını ile adından sıkça bahsettirmiş devrimci bir gazeteciydi. Bu yayınlarda korkunç boyutlarda süren ırkçılığı, bölge polisinin kullandığı şiddeti, rüşvetçi kimliğini ve vahşetini sık sık konu ediyordu. Bu ise devlet kademelerindeki bazıları zor durumda bırakıyor, Abu-Jamal'e karşı öfkelerini körükliyordu. Örneğin Vali Rizzo gibileri, kameraların önünde apaçık biçimde onu tehdit etmişti. Abu-Jamal tutuklanmadan önce, Siyah Panter Örgütü'nün (Blacak Panther Party) kurucusu olarak biliniyor, militan ve dili sivri gazeteciliğinden dolayı devlet düşmanı olarak tanınıyordu.

Abu-Jamal davası başlı başına bir hukuk skandalı

Mahkemede Abu-Jamal'in polislere ateş ettiğini gördüğünü anlatan fahişe White'in durumu buna bir örnek. White'in verdiği bu ifadenin karşılığı olarak kendine açılan davaların kapandığı ve mesleğini polisin koruması altında sürdürme ile mükafatlandırıldığı, 1996 yılında ortaya çıktı. Yine ilk ifadesinde olay yerinden kaçan iki kişiyi gördüğünü açıklayan bir şahit ise, polisin tehditleri sonucu ifadesinden vazgeçtiğini daha sonraki yıllarda açıklayacaktı.

Olayı araştıran savcı ilk soruşturmasında Giordano isimli bir polisin de ifadesini almıştı. Bu polis olay gecesi tesadüfen orada olduğunu ve Abu-Jamal'in yaralı iken kendisine polisi vurduğu silahı arabanın yanına attığını söylediğini anlatmış, ama bu zat mahkemeye çıkarılmamıştı. Çünkü onun Abu-Jamal hakkında kararın açıklanmasından bir gün sonra rüşvet ve haraç almaktan meslekten atıldığı

ortaya çıkacaktı. Polis memuru Giordano'nun şefi ise, özel tim şefi olarak Abu-Jamal'i Blacak Panther Party döneminden beri izliyordu. O ve yardımcısının olay gecesi orada bulduklarını söylemeleri ise ayrıca ilginç bir durumdu.

Philadelphia polisinin sicili kirli

1973 yılında bir Amerikan mahkemesi Philadelphia kentinde polis saldırılarının sistemli olarak yapıldığına karar vermişti. 1978 yılında yapılan bir araştırma sonuçlarına dayanan bir

Pensylvania milletvekili, Philadelphia'da polis saldırılarının öldürücü boyutlar aldığını açıklamak zorunda kalmıştı. Açıklamada, 1970-74 yıllarında 143'ü silahsız 226 kişiye ateş edilmiş, bunlardan 80'i ölmüştü. 1974-78 arası ise bu sayı 290 olarak açıklanıyor. 1979 yılında, Amerika tarihinde ilk kez Amerika Adalet Bakanlığı'nca, artan ırkçı polis

saldırılarına gözyumaktan Philadelphia valisi Rizzo hakkında dava açıldı. Araştırmalar polisin rüşvet aldığı, haraç topladığı, yalancı şahitliğe zorlama ve şahitlere zor kullanma ve tehdit vb. marifetlerini su yüzüne çıkardı. Philadelphia yüksek mahkemeye giderek itiraz etti. Mahkemede, Philadelphia'da polisin davranışının diğer yerlerden biçim ve kapsam olarak daha farklı olmadığına karar verildi.

İnsan hakları örgütlerinin 1972-93 raporunda ise, polisin gözaltına aldıklarını sistematik olarak döverek, boğmaya çalışarak ve elektrik vererek, işkenceden geçirdiği yer alıyor.

Sorun Abu-Jamal'in suçsuzluğunu ispat etmekten çıkmıştır

Mamia Abu-Jamal'in davası bir hukuk skandalıydı. Ama gelinen yerde açıklanan son belgeler, olayın bir başka perdesini daha aralıyor. FBI'nin (Federal polisin) gizli arşivlerinde, Amerikan polis kurumunun tehdit ve zorla rüşvet almak ve haraç toplamak, yeraltı dünyasının faaliyetlerine ve fuhuşa iltimas geçmek gibi bir sürü gerçeğin kayıtlı olduğu ortaya çıktı.

Ve yeni avukatlarla birlikte, Abu-Jamal'in özgürlük mücadelesi politik bir havaya girdi. Artık sorun onun suçsuzluğunu ispat edip etmemeyi aştı. Mamia Abu-Jamal, o mücadelecilik kimliğiyle, bugün kendi davası ile rüşvet ve yalan çukurunun üstünü açmak istiyor.

Düzen gençliğe geleceksizlik ve hücre duvarları vaad ediyor...

Teslim olmayalım!

Şubat krizi sonrasında ekonomik bir iflasla yüzyüze kalan sermaye düzeni, bir kez daha emperyalist merkezlerden hazırlanan kriz yönetim planlarıyla düze çıkarılmaya çalışılıyor. Yeni kriz yönetim planı, içerik ve hedefleri bakımından, son otuz yıldır krize çözüm adı altında uygulanan İMF-DB reçetelerinin daha da ağırlaştırılmış bir biçimi. Bu plan emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye yeni sömürü ve soygun alanları açarken, işçi ve emekçi kitlelerin yıkımını öngörüyor. On yılları bulan yapısal krizin bu en ağır nöbeti, bir kez daha emekçilerin boyunlarının sıkılmasıyla atlatılmaya çalışılıyor.

Emperyalizme uşaklık, emekçilere sınırsız düşmanlık

Düzen cephesinde son dönemin tablosu, emperyalizme kölece bir bağımlılıkla işçi ve emekçilere düşmanlığın çarpıcı bir aynasıdır. "Ulusal" yaftası ile lanse edilen programın gerçek içeriği şimdi tüm açıklığıyla ortadadır. Dünya Bankası'nın bir memuru ülkeye fiili başbakan olarak atanmıştır. Düzenin göstermelik kurumları artık tümüyle bir yana bırakılmıştır. Emperyalizmin memuru Derviş onların doğrudan iradesini temsil ettiği için tüm düzen kurumları önünde hizaya durmaktadır. Bunun en çarpıcı ifadesi "15 günde 15 yasa" olmuştur. Emperyalistlerin verdiği bu komutun gerekleri, tüm burjuva parti ve kurumlarının elbirliğiyle, uşakça bir sadakatle yerine getirilmiştir.

Emperyalist tahakküm öyle bir noktaya gelmiştir ki, artık ülkenin resmi başbakanı ve bakanları ABD büyükelçisini ziyaret edip günlük raporlar vermektedirler. ABD Başkanı, doğrudan düzenin iç siyasal kurumlarına emirler yağdırmakta, sömürü ve soygun kararlarının hayata geçirilmesini bizzat denetlemektedir.

Emperyalistlere kölece uşaklığın ve emekçilere dönük kapsamlı yıkım saldırısının karşılığı birkaç milyar dolardır. Bu birkaç milyar dolar düzen cephesinden tam bir bayram havasıyla karşılanmış, işçi ve emekçi kitlelere bir kurtuluş umudu olarak gösterilmiştir. Oysa bu birkaç milyar dolar gerisin geri işçi ve emekçilerin soygunu ile emperyalistlerin kasalarına dönecektir. İşçi ve emekçilerin önüne yeni yıkım paketleri olarak konulacaktır.

Gençliğe karanlık ve geleceksizlik!

Düzenin kapsamlı yıkım programı, tüm ezilenlere olduğu gibi gençliğe de yıkım ve geleceksizlik öngörmektedir.

Krizin ilk faturasıyla beraber ilk önce küçük ve orta boy işyerlerinde çalışan genç işçiler kapı dışarı edilmiştir. Halen kapı dışarı edilmeyenlerse, işsizlik tehditiyle zaten ağır olan çalışma koşulları daha da ağırlaştırılmış bir biçimde çalışmaya devam edebilmektedirler. Asgari ücretin altındaki ücretler, krizle erimesi yetmiyormuş gibi, ya daha da düşürülmekte ya da hiç ödenmemektedir. Diğer yandan, büyük ölçekli fabrikalarda yapılan kitlesel tensikatların ardından alınan genç ve çocuk yaşta denebilecek işçiler, düşük ücret ve hiçbir sosyal hak tanınmaksızın azgınca sömürülmektedirler.

İşçi ve emekçi çocukları, ailelerinin yaşadığı büyük yoksullaşma nedeniyle, artık üniversitelerin kapılarını dahi göremeyecek bir hale getirilmişlerdir. Onları artık doğrudan işsizlik beklemektedir. Halen okumakta olanlar ise üniversitelerden kapı dışarı edilmektedir. Bugün hiçbir işçi-emekçi çocuğu okul giderlerini karşılayacak durumda değildir.

Yıkım programı, diplomalı işsizliği de artık olağan bir durum haline getirmiştir. Formasyon ve uzman mühendislik saldırılarıyla üniversiteler de artık ucuz işgücü ve diplomalı işsiz yetiştirme merkezleri haline gelmişlerdir.

Emperyalizmin sadık uşakları, işçi ve emekçilere

yıkımdan başka birşey vermezken, gençliğe de geleceksizlik ve karanlık vaatmektedirler.

Sosyal yıkıma faşist terör eşlik ediyor!

Büyük bir acımasızlık ve pervasızlıkla uygulanan sosyal yıkım programı, sınırsız bir faşist zor ile tamamlanmaktadır. Çünkü böylesine kapsamlı bir yıkım programına işçi ve emekçi kitlelerin boyun eğdirilmesi gerekmektedir. Bu nedenle emperyalist karargahlarda hazırlanan program faşist eylem planlarını da içermektedir. Öyle ki, emperyalistlerin mali polisi İMF'nin memurlarının yanısıra CIA gibi kanlı teşkilat memurları da devlet kapılarını arşınlamaktadırlar. Sosyal yıkım paketine ilişkin kararlılık gösterilerine tehdit yüklü mesajlar eklenmektedir. Askeri darbe sopası sık sık öne sürülmektedir.

Krizin yıkıcı sonuçlarına karşı alanlara çıkan işçi ve emekçiler polis zoru ile karşılanmaktadır. Yıllar önce hazırlanan İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezi gibi faşist yasa ve kurumlaşmalar su yüzüne çıkarılmakta, fiili sıkıyönetim kararlarıyla alanlar yasaklanmaktadır. Gözaltılar, tutuklamalar, sürgün ve soruşturmalar kitlesel biçimlerde uygulanmaktadır.

Sosyal yıkımı hayata geçirmek için devrimcilerin cesetleri çiğneniyor

Düzen cephesi geleceğini sosyal yıkım programına bağlamış durumdadır. Sosyal yıkım programını ise hücre saldırısına...

Nasıl ki, sosyal yıkım programı emperyalist karargahlarda hazırlanmış stratejik bir plana göre gerçekleştiriliyorsa, hücre saldırısı da bu planın temel parçalarından biri olarak uygulamaya sokulmuştur. Çünkü işçi ve emekçilerin yıkımının önünün açılması, devrimci tutsaklar şahsında devrim davasının teslim alınmasına bağlı görülmektedir. Bu gerçek emperyalistlerin paralı uşakları tarafından da sık sık çarpıcı ifadelerle ortaya konulmuştur. Bu, hücre saldırısının temelde emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi tarafından sınıfsal bir varoluş sorunu olarak görüldüğünün açık göstergesidir. Devrimci tutsaklara karşı sergilenen gözü dönmüşlüğü ve barbarlığın arkasında bu vardır.

Emperyalist-kapitalist düzenin geleceği, işçilerin, emekçilerin ve gençliğin geleceksizliğidir. Dolayısıyla devrimci tutsakların cesetleri çiğnenerek düzenin geleceği güvenceye alınmaya çalışılmaktadır.

Düzenin karanlığına ve hücre duvarlarına teslim olmayalım!

Bugün işçi-emekçi ve gençlik kitlelerinin önünde yaşamsal bir sorun durmaktadır. Eğer düzenin sosyal yıkımına ve hücre saldırısına karşı konulamazsa, sonuç karanlığa ve geleceksizliğe teslimiyet olacaktır. Buna izin vermemenin yolu her alanda mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Bunun için öncelikle yaşamın her alanında birleşmek ve her düzeyde örgütlenmek zorundayız. Son 1 Mayıs'ta alanlara çıkan onbinler mücadelenin yolunun nasıl açılacağını göstermişlerdir. İşçiler, emekçiler ve gençlik 1 Mayıs alanlarında birleşmiş, sermayenin sosyal yıkım ve hücre saldırısına karşı hep birlikte öfkelerini haykırmışlardır. Şimdi, 1 Mayıs ruhuyla safları sıkılaştırmak, öfkemizi sermayeye karşı birleşik-militan bir mücadelede ortaklaştırmak durumundayız. Artık bunun için kaybedecek tek saniyemiz yoktur. Eğer gelecek ve insanca bir yaşam istiyorsak, örgütlü bir tarzda mücadele barikatlarında yerimizi almalyız.

Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!

(*Ekim Gençliği'nin Mayıs 01 tarihli 46. sayısının kapak yazısıdır...*)

Ekim Gençliği

Mayıs '01 tarihli 46. sayısı çıktı!...

**Düzen gençliğe
geleceksizliği ve hücre
duvarlarını vaad ediyor**

***

**Yaşamak ve yaşatmak için
ölüyorlar!**

***

**Hücre saldırısı ve
Ölüm Orucu Direnişi**

***

Gençlik hareketi ve 1 Mayıs

***

Eflit, parasız, bilimsel,
anadilde eğitim
istiyoruz; hücre değil!

***

**Öğrenci gençlik hareketinde
biriken olanaklar ve devrimci
çalışma (orta sayfa)**

***

Politik faaliyet tarzı üzerine...

***

Formasyon saldırısı üzerine

***

**Liseli gençlik
hareketinin sorunları**

***

Eğitim ve Türkiye

***

Hatice Yürekli:

**"Yaşamı köleleştirilmiş
milyonlarca işçi ve
emekçinin haklı davasını
savunmak için
direniyoruz!"**

***

Yaşam kazanacak!

***

Mücadele postası

Formasyon saldırısı üzerine

'80'li yıllar sonrasında mevcut öğretmen açığını kapatmak için açılan Fen-Edebiyat Fakülteleri sermaye devletinin bu ihtiyacı için iyi birer araçtı. Çünkü Fen-Edebiyat Fakültesi öğrencileri hem buldukları bölümün öğretmenliğini yapabiliyor, hem de sınıf öğretmeni olabiliyorlardı. Yani nerde açık orada Fen Edebiyat Fakültesi mezunu görev alır olmuştur. '90' lı yıllarda fakülte öğrencilerine yönelik saldırılar ilk anda kendini har(a)ç parasındaki artışla gösterdi. Her fakültede har(a)ç zammı yapılmasına karşın Fen Edebiyat fakültesi daha çok pahalalmıştı.

95-96 yılında saldırılar yoğunlaştı. Önce sınıf öğretmenliği diploması verilmeyip, diğer diploma da parayla satılır hale gelmeye başladı. Pedagojik-formasyon adı altında öğretmenlik artık alınıp satılan bir meta haline geldi. Okulu bitirmek, 4 sene boyunca ağır ders müfredatları altında ezilmek yeterli olmadı. Varolan tepkisizlikten, suskunluktan cesaret alarak bu saldırıyı daha da boyutlandıran YÖK, bu hakkı tamamen öğrencilerin elinden almış durumda. Bahane olarak ta öğretmen açığı yok, gibi gayet gülünç dedikodular yayıyor bir yandan da. Ancak Eğitim-Sen'e göre, gerçekte öğretmenler açık yüzünden iki kat fazla çalıştırılır hale getirilmişler. Varolan öğretmen sayısının yarısı kadar bir açık olduğu da bilinen bir gerçek.

Şimdi asıl nedenlere gelelim:

- 1) İMF'nin memur sayısını 300 bine çekmeyi hedefleyen programı,
- 2) Mezarda emeklilik yasası,

3) Maaşlardaki astronomik düşüşler (son krizle birlikte bu daha da arttı)

4) Genel olarak sosyal hakları gaspetmek.

Bir taşla bir sürü kuş vurmaya artık adet haline getiren sermaye sınıfı, bu yasayla hem memur sayısını azaltmayı, saldırıyı hayata geçirirken de olabildiğince öğrenciyi soymayı ve onlara işsizler ordusunun yolunu göstermeyi hedefliyor. Suskunluk kırlamazsa bunda hiç te zorlanmayacak.

Ne yapmalı? Nasıl yapmalı?

Öncelikle bilinçli, öncü öğrencileri mücadeleye çekip bir bilinçlendirme faaliyeti başlatılmalı. Öğrencilere sorun ayrıntılarıyla anlatılıp, bu saldırının hayati önemde olduğu, doğrudan geleceğimizin elimizden alındığı, ve bizi işsizler ordusuna diplomamızla gitmeye mahkum ettiklerini anlatmalıyız. Ulaşılan öğrencilerle birliktelik sağlanmalı (sayı başlangıç için hiç önemli değil). Bu saldırının diğer saldırılardan bağımsız olmadığı, saldırının bir sınıf olduğu, saldırıların geleceğimize olduğu unutulmamalıdır.

Ayrıca her ne kadar hak arama mücadelesi söz konusu olsa da sonuçta bir siyasal yapıya karşı olduğu için, verilen mücadelenin siyasal bir mücadele olduğu akıldan çıkarılmamalıdır. Bu unutulursa sonuca

ulaşamayacağı, ulaşılsa bile kazanımın kalıcı olamayacağı yeterli açıklıktadır.

Diğer üniversitelerin Fen Edebiyat fakülteleri ile iletişim kurularak bu ortak soruna karşı birleşik eylemler örgütlenmeli, her üniversitede formasyon hakkının gaspına karşı birliktelikler oluşturulabilmelidir.

Aynı zamanda, bu saldırı öğrenci gençliğin diğer sorunlarıyla da birleştirilerek, diğer fakültelerle de ilişki kurulmalıdır. Bunlar bu saldırıya karşı örgütlenecek tepkinin Fen Edebiyat Fakültesi ile veya bir üniversiteyle sınırlı kalmaması, tepkinin hapsolmemesi için son derece hayati bir önem taşımaktadır.

(Ekim Gençliği'nin Mayıs '01 tarihli 46. sayısından alınmıştır...)

"Uzman mühendislik" saldırısı ve görevlerimiz

Sermaye devletinin öğrenci gençliğe yönelttiği yeni saldırılardan biri de "uzman mühendislik" saldırısı. Patentli İMF'ye ait olan bu saldırı, sermaye devletinin 17 Ağustos depremini fırsat bilerek meclisten el çabukluğuyla geçirdiği mezarda emeklilik gibi birçok yasadan biri. Yasa, 17 Ağustos depremi sebep gösterilerek, mühendislik ve mimarlık alanında iki Kanun Hükmünde Kararname olarak yayımlandı. Bunlar, 595 sayılı "Yapı denetiminin özel şirketlere devredilmesi" ve 601 sayılı "TMMOB kanununda yapılan değişiklikler"dir.

Üniversiteyi bitirdikten sonra çoğumuzun iş bulamadığı, kendi bitirdiğimiz bölümle alakası olmayan işlerde çalıştığımız yetmezmiş gibi, "uzman mühendislik" saldırısıyla bize tamamen işsizlik dayatılmaktadır.

Yapı denetiminin özel şirketlere ve uzman mühendislere devredilmesiyle sözde yapılaşma sorununu çözmeyi planlıyorlar. Özel şirketler tarafından daha fazla kâr elde edebilmek, maliyeti düşürmek için yapılan dayanıksız yapıların denetimi, yine özel şirketlere devredilmek istenmektedir. Bu binaları yapanlara, insan hayatını hiçe sayarak malzemenin çalanlara, inşaat malzemesinde deniz kumu kullananlara izin veren belediye imar ve iskan müdürlükleri yerlerini özel şirketlere bırakacak.

601 sayılı KHK'ya göre, uzman mühendis ve uzman mimar diploması ve belgelerine sahip olmayanlar Türkiye'de mimar veya mühendis ünvanı ile çalışamazlar. Yani 4 yıl sonra mezun olduğumuzda elimize alacağımız kağıt parçasının hiçbir değeri kalmıyor.

Peki nasıl sahip olunuyor bu uzman mühendislik belgesine? İlgili meslek odalarının belirlenen ve TMMOB'un onayladığı uzmanlık alanları ile ilgili konularda sınava tabi tutularak. Sözde meslek odaları

tarafından yapılan sınavın yedi üyeli komisyonunda üç üye Bayındırlık ve İskan Bakanlığı'ndan, 3 üye YÖK tarafından, yalnızca bir üye TMMOB tarafından tarafından belirlenmektedir. Yüksek öğrenimini tamamlayan ve diploma alan öğrencilerin öğrenimlerinin bittiği ve YÖK'le bağlantılarının bulunmadığı düşünüldüğünde, YÖK gibi bir kurumdan üç üye bulunması, buna karşın TMMOB'un üye sayısının sadece bir olması, bu örgütlülüğün işlevsiz kılınmaya çalışıldığının göstergesidir.

Sadece bununla da bitmiyor. Sınava girmenin ön koşulları da var. Bunlar;

- a) TMMOB'la ilgili meslek odalarına üye olmak,
- b) Yüz kırtarıcı bir suçtan hüküm giymemiş olmak,
- c) İlgili meslek alanlarında en az beş yıl meslek deneyimi edinmek ve bunu belgelemek,
- d) Düzenlenen belge edinmeye yönelik meslek içi eğitim programına katılmış olmak,
- e) Uzman mühendis ve uzman mimar sınavında başarılı olmak.

Zaten öğrenim süresince yapmış olduğumuz zorunlu stajlar yetmiyormuş gibi, şimdi de 5 yıl staj dayatıyorlar bize.

Üniversitelerde mesleki bilginin yeterli verilmediği, bilimsel eğitimden uzak olduğu, uygulamalı eğitimin olmadığı göz önünde bulundurulursa, sorunun sermaye için bilim üreten üniversiteler ve eğitim sisteminden kaynaklandığı açıkça görülmektedir. Tabii ki bu sorunun çözümü sermaye devletinin kendi çıkarına ürettiği beş yıllık staj değildir. Staj sömürüsü herşeyden önce, ucuz işgücü, sigortasız, sosyal güvenceden yoksun çalışmadır. Sermaye iktidarı işsizler ordusunu daha da genişleterek dilediğinde çok ucuza çalışabilecek mühendisler ve mimarlar istemektedir.

Yine bu tasarıya göre mesleklerinde 12 yılı doldurmuş bulunan mühendis ve mimarlara uzman mühendis ve mimar diploması varılmaktadır. Türkiye'deki eğitim sistemi ve üniversitelerin durumu göz önüne alındığında, çalışılan yıl sayısının uzmanlık için bir kriter olamayacağı açıkça görülmektedir. Ayrıca meslek alanında yeni olan, ama mesleğini çok iyi yapan insanlar olduğu gibi, yine yaşadığımız depremlerde görüldüğü üzere, iskambil kağıtları gibi yıkılan binaları yapan sözde "deneyimli" insanlar da vardır.

Bu KHK'nın çıkış amacı depremler, inşaat alanı dışında bulunan birçok odayı da kapsıyor. Isıtma, soğutma, havalandırma, klima vb. uzmanlık konularının hepsinde beş yıl deneyim şartı aranacak.

Bu KHK ile amaçlanan; yapı denetiminin özel şirketlere devredilmesi, staj sömürüsünün yoğunlaştırılması, mühendislerin ucuz işgücü haline getirilmesi, meslek odalarının muhalif kimliğinin ve örgütlülüğünün ortadan kaldırılmasıdır.

Bu saldırı sermayenin toplumu geleceksizleştirmeye yönelik saldırılarının bir parçasıdır.

- Uzman mühendislik saldırısı geri çekilsin!
- Öğrenciye eşit iş imkanı tanınsın!
- Bilimsel eğitim sağlansın!
- Staj sömürüsüne son verilsin!
- Özerk-demokratik üniversite!
- Mesleki odalarda örgütlenme özgürlüğü tanınsın!

Bu talepler etrafında TMMOB'la, meslek odalarıyla ortak bir mücadele zemininde buluşarak, "uzman mühendislik" saldırısına karşı birlikte mücadele vermeliyiz.

(Ekim Gençliği'nin Mayıs '01 tarihli 46. sayısından alınmıştır...)

“Uzman mühendislik” saldırısı

10 Nisan 2000/595 sayılı, 28 Haziran 2000/601 sayılı KHK'lar, 17 Ağustos depreminin hemen ardından, sözde daha sonraki depremlerde can ve mal kaybını engellemek amacı gerekçe gösterilerek çıkarıldı.

Bu tarihten itibaren mesleğini nitelikli olarak kullananlar, ortak kuralları hiçe sayarak, etiği bir tarafa bırakarak ranttan nasıl olursa olsun pay olmak isteyenler, farklı amaçlar içine girdiler. Bizler de, KTÜ Mimarlık-Mühendislik Fakültesi'nde okuyan öğrenciler olarak; KHK'ların içeriklerini inceleyip, Trabzon Mimarlar Odası ile bu konuları görüşüp ve TMMOB'nin yayınlarından araştırmalar yaparak, ulaştığımız sonucu hem kendi üniversitemizdeki öğrencilerle tartışmak, hem de ülke çapında diğer arkadaşlarımızla paylaşmak istedik.

Trabzon'da görüştüğümüz Mimarlar Odası Başkanı daha çok 595 sayılı KHK ile ilgili görüşlerini ve kabul edilemezliğini aktarsa da, bize sundukları kaynaklar sayesinde her iki KHK ilgili olarak odaların görüşleri hakkında genel bir fikir sahibi olduk.

Siyasi iktidar, deprem yıkımlarının neredeyse tek sorumlusu olarak teknik elemanları görmüş, diğer herşeyi göz ardı ederek, sadece teknik elemanlara çeki düzen vermek amacıyla peşpeşe kararnameler çıkarmış ve bunları yürürlüğe koymuştur. Bir yanda imar afları çıkaran, deprem sonrası hasar gören yapılara kaçak olup olmadığına bile bakmadan 595'e bağlı genelgelerin satır aralarında imar afları getiren, hazine arazilerini, üzerlerindeki kaçak yapı sahiplerine peşkeş çeken siyasi iktidarın ciddi ve etkin bir yapı denetiminden yana olduğunu düşünmek mümkün değildir. Ciddi bir yapı denetimi oluşturmanın yolu; zaten suçladığımız mimar ve mühendislerin yanına bir de ne olduğu, kim olduğu belli olmayan %49 sermaye katarak Yapı Denetim Kurulu oluşturmak olmaz.

Mesleki ve bilimsel denetimi meslek odasının disiplini altında tutan ve mimar-mühendisleri inşaat sahibinin ücretli elemanı olmaktan çıkartan, kamusal hizmet statüsünde görev yapmalarını sağlayacak bir düzenleme yerine, depremleri felakete çeviren bilim dışı yapılaşma ve alışkanlıklar bu kez piyasa ilişkileri içinde sürdürülmek istenmektedir. Görülüyor ki 595 sayılı KHK, gerçekten güvenilir yapılar üretmek yerine, ayrıcalıklı kişi ve kuruluşlara yeni kazanç kapıları açmayı amaçlamaktadır.

KHK'nın 18,19, 20, 21, 22, 23. maddelerine baktığımızda, yapılan düzenlemeyle Yapı Denetim Kurulu(YDK)'na, sorumluluktan kurtulmalarını sağlayacak çeşitli olasılık ve bağımsızlıklar öngörüldüğü

anlaşılmaktadır. Ayrıca yapı müteahhidi, gerek KHK'nın 2. maddesinde gerekse tamamında, neredeyse bütünüyle sorumluluk dışı bırakılmıştır.

Bu, bugüne kadar her isteyen sorumsuzca müteahhitlik yapabildiği denetimsiz koşulların devamı anlamına geliyor. İMF, Dünya Bankası ve Dünyü Ticaret Örgütü politikalarına teslim olan iktidarların kendine halkın sorunlarını değil fakat sermayenin kazançlarını dert ettiğini ortaya koyuyor. KHK'nın hazırlandığı süreçte TMMOB'nin dikkate alınmamasının yanısıra, içeriğindeki odalarla ilgili maddeler incelendiğinde, odaların demokratik karakteri ve birikimlerinin, bağımsız bir meslek alanı ve kuruluşu olma niteliğinin yokedilmeye, işlevsizleştirilmeye çalışıldığını görüyoruz. Tabii bunun yanında, daha önce de belirttiğimiz gibi, teknik uzmanların örgütlü gücü yokedilerek inşaat sahibinin ücretli elemanı haline getirmek, asıl amaçlanan şeydir.

Söz konusu KHK'larla ilgili görüşlerine başvurduğumuz Trabzon Mimar Odaları tarafından bize verilen Mimarlar Odası İstanbul şubesine ait "Mimarlara mektup" başlıklı yayında şöyle denilmektedir:

"... kontrol güçleri ve iktidarlar, temel sorunu görmezden gelerek ilkel bir biçimde, politik ve mali sorumluluğu... atmayı sağlamaya çalışmaktadırlar. Bu anlamda yapı üretim ve denetim ortamına ilişkin yapısal reform beklentilerimiz boşa çıkmış, ilgililere ve kamuoyuna sunduğumuz "oda" yaklaşımları göz ardı edilerek, 595 ve 601 sayılı KHK'lar yönetmelikleri ile uygulamaya ilişkin, içeriksiz genelge yığınları dayatılmaya çalışılmıştır. Bu bağlamda anayasal bir meslek kuruluşu olarak odaların görev ve yetki alanına müdahale edilmiş... konunun asıl unsuru olan meslek odaları edilgen bir yapıya dönüştürülmüştür."

Özetlememiz gerekirse, 595 sayılı Yapı Denetimi Kararnamesi ile Kamusal Denetim ve Sorumlulukta olması gereken yapı denetimi, özelleştirilmiş ve kamu yetkisi özel şirketlere devredilmiştir.

6235 sayılı TMMOB yasasına göre, mesleği ilgilendiren bütün kurallar ancak meslek odaları tarafından belirlenebilirken, Yüksek Fen Heyeti meslek kurallarını belirlemeye başlamıştır. Bu durumda, amacın hiç de kamu yararına değil tamamen sermaye sahiplerinin çıkarları doğrultusunda olduğu görülmektedir.

Bizler için can alıcı önemde olan 601 sayılı uzmanlığın stajı kararnamesi, eğitim süresinden daha uzun bir staj süresi dayatmaktadır. Oysa biliyoruz ki stajla uzman olunamaz. Staj, eğitimi tamamlayan bir

çalışmadır. Mevcut eğitim sistemi değiştirilmeden, niteliği ile ilgili hiçbir ilerleme sağlanmadan, kalite sorununun çözümü kararnamelerle odalara bırakılmaktadır. KHK'lardaki bu tutum, mevcut öğrenim sisteminin yetersizliğinin, anti-bilimselliğinin bir ifadesidir.

Beş yıl staja mahkum edilen Mimarlık-Mühendislik Fakültesi mezunları, bu beş yıl boyunca; öğrenim döneminden daha sancılı, sosyal güvenceden yoksun ucuz iş gücü olarak çalışmak durumundadırlar. Zira stajı bitirmek zorunluluğu nedeniyle, bu durumu kabullenmekten başka bir yol olmayacak önlerinde.

Staj sonrası en az birer haftalık kurslar ve sınavlarla uzman olabilirler. Oysa odalar, meslek eğitimi sonrası teknik gelişmeleri, bilimsel anlayışları aktarmak; üyesini, çağın gerekleriyle karşılaştırmak anlamında eğitim verir. Bu da meslek içi eğitimidir. Bu eğitim programı lisans üstü eğitimle, doktora programlarıyla daha çok akademik çalışmalarında uzmanlığı ifade eden bir uzmanlık kavramını anlatmaz. Odanın verdiği eğitim programı sertifikayla belgelenir, bir uzmanlık getirmez, bir bilgi birikimini ifade eder.

Son olarak, yapı denetim şirketlerinde, hisselerin %51'inin uzman mimar-mühendisler için olması öngörülmektedir. Bu, geriye kalan %49 hissenin, teknik formasyon dışı kişilere ait olacağı ve dolayısıyla bu tür kişilerin ticari amaçlarla yapı denetimi içinde yer alabileceği sonucunu getirmektedir. Bu durumda nasıl bir "sağlıklı denetim" olabileceği ortadadır. Sağlanan bu olanakla, kaçak yapılaşma konusunda tescilli olanların bu şirketlere sahip olma eğilimine gireceklerinden kuşku duyulmamalıdır.

Bütün bu uygulamalar biz Mimarlık-Mühendislik Fakültesi öğrencilerini ve doğuracağı sonuçlar bakımından Mimarlar-Mühendisleri, TMMOB'ni ve bir bütün olarak halkı olumsuz yönde etkilemektedir. Her ne kadar anayasaya aykırılığı ve yukarıda belirttiğimiz nedenlerle KHK'lara karşı iptal davası açılmış olsa da, sermayenin, İMF'in, DB'nin istekleri, saldırıları bitmeyecek ve farklı alanlarda farklı şekillerde karşımıza çıkacaktır.

Geleceğimize sahip çıkmazsak hiçbir geleceğimiz olmayacak, kalamayacak. Bu gerçekle içerden ya da dışardan bizleri yoketmeye, bugünümüzü ve yarınımızı hücreleştirmeye yönelik her türlü saldırıya karşı çıkmalı ve mücadele etmeliyiz.

***KTÜ Mimarlık-Mühendislik
Fakültesi öğrencileri/Trabzon***

Soruşturma ve hukuk terörüne izin vermeyeceğiz!

Dokuz Eylül Üniversitesi İzmir Meslek Yüksekokulu'nda paralı eğitime karşı yürütülen kampanya sonucunda 8 arkadaşımıza soruşturma açıldı, bir hafta ile birbuçuk yıl arasında değişen cezalar verildi.

Son dönemde tırmanan soruşturma terörüne karşı üniversitedeki öğrencilerle biraraya gelerek neler yapabileceğimizi tartışıldı. Geniş katılımlı bu toplantının ardından DKÖ'lerin de desteğiyle Buca Eğitim Fakültesi ana giriş kapısı önünde basın açıklaması yapıldı. Basın komitesinin hazırladığı bildiriler Dokuz Eylül Üniversitesi'nde dağıtıldı. Ayrıca çağrı metinleri demokratik kitle örgütlerine, siyasi partilere ulaştırıldı.

17 Mayıs'ta hazırlanan, taleplerimizin yazılı olduğu dövizler okul kantininin çeşitli yerlerine asılarak eylem başlatıldı. "Soruşturma terörü durdurulsun", "Disiplin yönetmelikleri iptal edilsin", "Soruşturma kurulları dağıtılsın", "YÖK kaldırılınsın", "Bütün soruşturmalar sonuçlarıyla birlikte geri alınınsın" taleplerinin yazılı olduğu dövizlerle ve sloganlarla ana giriş kapısına yönelindi. Uzaklaştırma alan arkadaşlar, DKÖ temsilcileri, basın girişte bizi karşıladılar.

Ana giriş kapısı önünde 200 kişilik bir kitle tarafından

"YÖK'e hayır!", "Soruşturma terörü durdurulsun!", "Paralı eğitime hayır!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Yaşasın özerk-demokratik üniversite mücadelemiz", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Polisle idare işbirliğine son!" sloganları atıldı. Basın açıklamasında polis-idare işbirliği teşhir edildi ve örgütlü mücadeleye vurgu yapıldı, yanısıra şunlar söylendi:

"12 Eylül darbesinin artığı gerici, faşist, askeri mantığın ürünü olan bu saldırılarla amatçlanan çok açıktır. Düşünen, sorgulayan, düşüncesini ve farklılığını ortaya koyanların sesini bastırmak ve muhalefeti sindirmektir.

Ama tarihsel derslerden çıkardığımız bir sonuç var ki, bu tür sindirme, yıldırma, ehlileştirme politikalarının kaybedeceği ve muhalefetin her zaman varolacağıdır. Bedel ödeme bilinciyse ve her seferinde daha fazla güç daha fazla yürek olursak başlattığımız eylemleri aynı cüret ve kararlılıkla sürdürürsek kazanan biz olacağız."

ÖDP ve CHP ilçe örgütlerinden temsilciler de yaptıkları konuşmalarla bizlere desteklerini sundular.

Basın açıklamasının okunmasının ardından tekrar okula yönelindi. ÖGB ve sivil polislerin içeri almama saldırısı kitlesel bir tarzda boşa düşürüldü. "Baskılar bizi yıldıramaz!", "ÖGB-polis idare işbirliğine son!", "F tipi üniversite istemiyoruz!" sloganlarıyla okul içinde yürüyüş başlatıldı. Konuşmalarla saldırılar teşhir edildi.

200 kişilik öğrenci kitlesiyle İMYO önünde 1 saat kadar oturma eyleminin ardından müdürlüğün bulunduğu binaya gidilerek talepler tekrar dile getirildi. Eylem çağrılarla sona erdi.

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde son dönemde yoğunlaşan saldırılara karşı anlamlı bir eylemle yanıt verildi. Fakat eylem komitesinin inisiyatifi koruyamaması, kendiliğinden fiili bir işgalin oluşu vs. ciddi zaafıdır. Bizler kendiliğinden olanakları değerlendirmenin yanısıra kendiliğindenciliğin önüne geçmeyi de politik bir bakışla ele almalıyız. Önümüzdeki dönem geniş platformlar örgütleyerek sürece müdahale etmeliyiz.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

DEÜ Ekim Gençliği/İzmir

Paris Komünü:**“Toplumsal devrimin şafağı”**

Paris'in emekçi yığınları feodalizme karşı mücadelede burjuvaziyle birlikte ve üzerinde “özgürlük, eşitlik, kardeşlik” yazan üç renkli bayrak altında yürümüşlerdi. Aradan yüz yıl geçmemişti ki, bu kez ellerinde kızıl bayraklar, burjuvaziye karşı savaşıyorlardı.

Komün insanlığın nihai kurtuluşu için başlayan uzun yürüyüşünün son derece görkemli bir ilk adımı idi. O ne gelip geçici, ne de rastlantının ürünü bir olaydı. Bunun içindir ki, etkileri ve sonuçlarıyla daha sonraki dönemleri de derinden etkiledi.

Louis Bonaparte'ın 2 Aralık 1851 darbesinden doğan İkinci İmparatorluk rejiminin yolaçtığı ağır siyasi ve ekonomik bunalım hazırlamıştı Komün'ü. Paris sokakları 19. yüzyıl boyunca kaç kez emekçi yığınların direnişine ve barikat savaşlarına tanıklık etmişti.

Fakat bu en sonuncusunu diğerlerinden ayıran çok temelli farklılıklar vardı. Bu kez yükseltilen proletaryanın kızıl renkli bayrağı idi. İlk kez bir hükümete ve kendi silahlı birliklerine sahiptiler ve küçük-burjuva yığınları da kendi bayrakları altında yürütmeyi başarmışlardı.

Komüncüler kendi eylemlerini Paris ile sınırlı görmüyorlar, tüm dünyadaki emekçi yığınları için mücadele ettiklerine inanıyorlardı. Komün bayrağı dünya cumhuriyetinin bayrağı olarak kabul ediliyordu. Hedefleri ve talepleri ne kadar belirsiz ve bulanık olursa olsun tüm dünya üzerinde sarsıcı bir etki yaratmasının en önemli nedenlerinden biri idi bu. Ve Avrupa'nın ve Amerika'nın emekçi yığınları üzerinde büyük bir heyecan dalgası yarattı. Burjuvazi ve basın ise nefret ve kin kusuyor, lanetliyordu.

Zira 1871'in 18 Mart'ında Paris'te gürleyen top sesleri, yalnızca Fransa'yı değil tüm dünyayı sarsmıştı. O güne dek hiçbir devrimin başaramadığını başarmıştı Paris devrimi. 72 gün gibi kısa bir süreçte tüm

kölelik zincirleri kırılıp atılmıştı.

Neydi Komün?

Toplumsal devrimin ilk öncü müfrezesi idi.

“Olağanüstü bir tarihsel olay”, emekçi yığınların tarihsel girişkenliğinin “olağanüstü” bir örneği idi. “Olağanüstü” bir inisiyatif, kahramanlık, cesaret ve özveri idi.

“Siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından fethini temsil ediyordu” ve “sınıflı toplumu tarihe gömecek

büyük toplumsal devrimin şafağı idi”.

Ve en önemlisi, Komün, “devletin yadsınması” idi.

Komün'e kadar tüm devrimler, sınıf egemenliğinin bir aracı olarak devlet denilen bürokratik ve askeri mekanizmayı daha da yetkinleştirmişlerdi. Bu kez bu egemenlik aracının kendisine yönelmişti. Fakat bu “umutsuz” bir savaştı. Tarihsel-toplumsal koşullar bu ilk “proleter devletin” yaşayabilmesi için yeterince olgunlaşmamıştı. İşte böylesine elverişsiz koşullarda işçi sınıfının

son derece cüretli bir girişimiydi Komün.

İşçi sınıfı burjuvaziye tarihe gömmeye yetenekli tek sınıf olduğunu ilk kez bu eylemi ile ortaya koydu. Nesnel ve öznel koşullardaki tüm olumsuzluklara karşın görkemli bir direnişle son barikatına kadar savaşan, kızıl bayrağı yere düşürmeyen tek sınıf oldu. Teslim olmaksızın, onurlu bir biçimde ölmeyi yeğledi.

Zira onlar gökyüzünü fethetmeye çıkmışlardı!

Burjuvazinin ayaklarını bastığı toprak öylesine derinden sarsılmıştı ki, yanıtı, dizginsiz bir terör, sınırsız bir vahşet oldu. Sözde “uygarlığın” temsilcisi bu sınıf tükenmiş ve çürümeye başlamıştı artık. Adeta devrimi kökünden kazımak istercesine saldırdı. Vahşet

ve katliam barbarlık dönemlerinin hiç gerisinde kalmadı. Tam bir kitlesel kıyım gerçekleştirildi.

Komün yepyeni temeller üzerinde kurulacak yeni bir toplumun doğumunun ilk sancılıydı. Nesnel koşullardaki elverişsizliğin yanı sıra bu ilk olmanın getirdiği pek çok zaafı ve yanılığı da yaşadı. Fakat insanlığın gelecekteki yürüyüşünün önünü açan, “devlet mekanizmasını ele geçirmekle yetinmeyip onu parçalayan”, devlet denilen “asalak ur” a savaş açan ilk devrim oldu. Ardında son derece zengin bir deneyim bırakarak toplumsal devrim tarihindeki onurlu yerini aldı.

Onun yenilgisi, gelecekteki yengilerin yolunu açtı.

“Komün ezilse bile, savaşım sadece ertelenecek. Komün ilkeleri ölümsüzdür ve yokedilemezler; bu ilkeler, işçi sınıfı kurtuluşunu elde edeceği güne değin kendilerini zorla kabul ettirmekten geri kalmayacaklar.”

Yaşasın Komün!

**Konuşan kalbimin sesi
Korkum, kaygım, tasam yok.**

**Övünerek derim ki:
Beğendiğim tek bayrak
Kızıl renkli bayraktır.
Kızıldır kanım gibi
Kanım gibi dolaşır
İçinde yüreğimin.**

Çocuklar

Yaşasın Komün!

Çocuklar

Yaşasın Komün!

O günler de gelecek

Her çocuğun ayakkabısı

Herkesin ekmeği, işi gücü

Sofrasında iyi şarabı olacak.

Yaşasın Komün!

Çocuklar

Yaşasın Komün!

Eugène Chatelain

Kanlı hafta

(...)

**Bütün resmi gazeteler
Hırsızlar, tüm pis herifler
Serüven için gelenler
İşbirlikçiler, omuzu süslüler
Uçkuru kirli aşıklar
Kurtlar gibi kaynıyorlar
Cesetlerinde devrimcilerin.**

Evet ama...

**Geçecek bu kara günler.
Burjuvaların ayağı altından
Bir gün kayacak toprak.
Birleşip bütün yoksullar
Canlarına okuyacak!**

Eugène Chatelain

Lenin'den Komün'ün tarihsel anlamı ve önemi üzerine

“Sosyalist proletaryanın birçok tarikata bölünmüş bulunmasına karşın Komün, burjuvazinin önermekten başka bir şey bilmediği demokratik görevleri yerine getirmek üzere, proletaryanın gösterdiği oy birliğinin parlak bir örneğini verdi. Özel ve karmaşık yasalar çıkarmaksızın, sadece eylemler aracılığıyla iktidardaki proletarya, toplumsal rejimi demokratlaştırdı, bürokrasiye son verdi, görevlileri halk tarafından seçti.”

“Ama parlak bir zaferin meyvelerini iki yanlığı yok etti. Proletarya yarı yolda durdu: ‘mülksüzleştiricileri mülksüzleştirmeye girişecek yerde, ülkede ortak bir ulusal görev ile birleşen yüce bir adaletin kurulması üzerine düşlere kapıldı; örneğin bankalar gibi kurumlara hiç dokunulmadı, prudoncu ‘adaletli değişim’ vb. teorisi, henüz sosyalistler arasında egemen bulunuyordu. İkinci yanlığı, proletaryanın çok büyük yüce gönüllülüğü oldu; düşmanlarını ortadan kaldıracak yerde proletarya, onlar üzerinde sağtörel (moral) bir etkide bulunmaya çalıştı; iç savaşta salt askeri eylemlerin önemini savsadi ve Paris'teki zaferini Versailles üzerine gözüpek bir saldırı ile taçlandırarak yerde oyalandı ve Versailles hükümetine karanlık güçleri toplamak ve kendini Mayıs'taki kanlı haftaya hazırlamak zamanını kazandı.”

“Ama tüm yanılıklarına karşın Komün, 19. yüzyılın en yüce proleter hareketinin en ulu örneğidir. Marx, Komün'ün tarihsel anlamına ve önemine çok büyük bir değer veriyordu: Eğer Versaylılar güruhu Paris proletaryasının silahlarını kalleşçe elde etmeye giriştiği sırada işçiler, onları savaşmadan bırakmış olsalardı, bu güçsüzlüğün proleter hareket içinde daha büyük olurdu. Komün'ün uğradığı kayıplar ne kadar ağır olursa olsun, proletaryanın genel savaşımı bakımından taşıdığı önem buna değirdi: Komün Avrupa'daki sosyalist hareketi derinden derine harekete getirmiş, iç savaşın gücünü ortaya çıkarmıştır; yurtseverce yanlısamaları dağıtmış ve burjuvazinin ulusal özlemlerine duyulan bönce inancı yoketmiştir. Avrupa proletaryasına Komün, sosyalist devrim sorunlarını somut olarak koymasını öğretmiştir.”

(Komün Dersleri, Sol Yayınları, s.54-55)

Açılım Hukuk Bürosu açıklamasından...

"Gestapo devleti"

"Gestapo Devleti", "Polis Devleti" dedi Mesut Yılmaz, eski bir Başbakan, şimdiki ünvanı ise Başbakan Yardımcısı. Mevcut yasalara göre; aynı anlamı taşıyan kelimeleri ya da aynı kelimeleri sarf edenler, bu tarz devlet ve düzene karşı çıkanlar, "terörist" tanımlaması içine girmektedir. Karşılığı ise hapis olmakta, mekan F tipi olunca da, bedel ölüm ya da ölümden beter hale getirilerek ödetilmektedir.

Mesut Yılmaz'ı ucu kendi yüksek çıkarlarına dokunduğu için feveran ettiren, doğruyu söylettiren (bunu yaparken yargıya bu kadar açıktan müdahalesi de olayın bir başka boyutu), DGM Savcısı ve kolluk teşkilatının uygulamaları, devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici, onbinlerce, yüzbinlerce insana sistematik bir biçimde yönelmekteyken, buna destek ve onay verenlerin bu çıkışı; traji-komik bir itiraftan başkaca anlam taşımıyor. İlginç olan genellikle muhalefetteyken "doğruları" söyleyen düzen partileri yöneticilerinin artık iktidarda iken de bunu dile getirmeleridir. Dahası, kolluk teşkilatı yasalara göre kendisine bağlı olan İçişleri Bakanı'nın mensubu olduğu partinin başkanı sıfatıyla bu açıklamanın yapılması, hayli enteresan oluyor.

Sanki Mesut Yılmaz'ın tanımlamasını doğrulamak amacıyla çaba gösteren devletin çeşitli kurumları, icraatlarını yeni örneklerle sürdürüyor. Kamuoyuna "telekulak" olarak yansıyan "telefon dinleme" faaliyetinin S. Demirel'i bile istisna kılmayacak tarzındaki yaygınlığı, Ankara Emniyet birimlerinin bilim-kurgu film ve romanlarını andıran biçimde Ankara'nın cadde ve sokaklarını bilgisayar destekli bir sistem ile kontrol etme çalışmalarına başlaması, Meclis kulisinin basına yasaklanmaya çalışılması, son haftalardaki gelişmeler olarak kamuoyuna yansıyor.

(...)

Bakanlarını istifa ettiren, tutuklamak zorunda kalan; IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlara teslimiyetini Kemal Derviş'in atanması şahsında artık gizlemeye dahi gerek duymayan; otomatiğe bağlanan zam furusu ve sıfır oranındaki maaş ve ücret "artışları" ile sömürüyü resmen ve açıktan dayatan ; "Kıdem Tazminatı Fonu" ve sahte "Memur Sendikaları" yasa tasarıları ve kapsamlı işçi tensikatu ile emekçi haklarının tasfiyesinde dizginsiz bir yönelime giren; Telekom ve Bor Madenleri örneklerinde görüldüğü ve görüleceği gibi yağmada ve peşkeste sınır tanımayan Devlet; F tipi hapisanelerde de bütün bunlarla aslında çok yakından ilgili, imha politikasındaki ısrarını sürdürmeyi asli görev olarak kabul etmektedir.

F Tiplerinde insanlık suçu ve insanlık dramı

Yukarıdaki tablo en hafifinden eleştiriyi, itirazı, karşı çıkışı gerektiriyor. Bunun çoğalmasa ve güçlenmesi; sistemin stratejik hamlelerinin boşa çıkması, emperyalist programların aksaması, bozulması anlamına gelmektedir. İşte tam da bu noktada F tiplerindeki ısrarın esrarı çözülüyor. Karşı çıkanların en ileri, en uç örnekleri; hem tasfiye edilmek, hem boyun eğdirilmek suretiyle insanlık dışı koşullara mahkum ettirmeye çalışılırken, olası karşı çıkanlara akıbet adresi gösterilmiş oluyor. "Hücreleştirilmek istenen yaşamın kendisidir.", "Sindirilmek istenen esasında bir bütün olarak toplumdur." denilirken kastedilen, tam da budur.

F tipi hapisanelerde direniş sürüyor. Ölenlerin, felç olanların, geriye dönüşü olmayan yolda ilerleyenlerin yerine ve yanına, onlarca yeni mahpus ölüm orucuna başlıyor. Devletin hiçbir manevrası işe yaramadı. 5 aylık F tipi hapisane pratiğini bizzat yaşayarak "karşı çıkış gerekçelerinde" ısrarları daha da güçlenen mahpuslar; onca ölüme, onca sakatlanmaya karşın eylemlerine son vermiyorlar.

İnsanlık suçu işlenen F tipi hapisanelerde bir insanlık dramı yaşanıyor. Aklını yitiren, Wernicke Korsakoff isimli illetin pençesinde kıvranan, iç organlarının kimisi

işlevsiz kalan, dengesini kalıcı bir biçimde kaybeden, bir dizi yetisi kaybolan onlarca tutuklu ve hükümlü, hastanelerin izbe hücrelerinden F tipi'nin özel bloklarındaki hücrelerine külçe gibi atılmış durumda, büyük bir yokluk ve sefalet içerisinde, kah sendeleyerek kah sürünerek nefes almaya çalışıyorlar. Bir çok şeyin bilincinde, farkında olmaksızın, temel ihtiyaç ve bakımlarını karşılayamadan, son derece pis ve sağlıksız bir ortamda acı çekiyorlar. Zorla müdahale işkencesinin bu korkunç bilançosu; F tiplerinin daha uzun vadedeki hedefini, şimdilik tüm hapisanelerdeki özel olarak ayrılan koridorlarla (genellikle C BLOK) sağlamış bulunuyor.

Gerçek bu iken, Hatice Yazgan isimli hafızasını yitiren bir mahpusun, avukatının 2 ay önceki başvurusunu (CMUK md. 399 çerçevesinde) yeni bir manevranın malzemesi yapan Hükümet ; cezanın ertelenmesini (6 ay için) kabul ederek basına "tedaviyi kabul eden tutuklunun cezası ertelendi" diye ilan ettirdi. Polat İyit'ten, Murat Dil'e onlarca mahpusun cezasını ertelemeyerek, tedavisini engelleyen ve ölümüne sebep olan Devlet; şimdi direnişi kırmak için "şefkatli" adımlar atıyor.

TMY'nın 16.maddesinde 4666 sayılı yasayla yapılan pekiştirici mahiyetteki "değişiklik" ile İzleme Kurulları ve İnfaz Hakimliği tasarılarıyla getirilecek "yenilikler"; sorunu, insan hakları hukuku normlarına uygun tarzda çözücü değil, çözümsüzlüğü dayatıcı nitelikte olduğundan, direnişin yeni katılımlarla boyutlanması ve bu gidişle ölüm orucuna girmeyen kimsenin kalmayacağı gerçeği; insanlık tarihinin en büyük katliam ve mezaliminin öngününde olduğumuzu düşündürüyor. Yani, şimdiye kadar olanlar, bundan sonra olacakların yanında çok hafif kalacak gibi görünüyor. Bugüne kadar yaşananların ve yaşanmakta olanların bilançosu hatırlandığında, bizi bekleyen olayların inanılmaz boyutu ancak tasavvur edilebilir. Bu durumda unutulmaması gereken bir başka gerçek de, F tipi hapisaneler sürecine seyirci kalmanın faturasının şimdiden iflas ettirici bir hacme ulaştığıdır.

Avukatlık yasasına makyaj

Yargı mizanseninde içinde "avukatlık" rolünü sahneleyen avukatlar, yeni çıkarılan 4667 sayılı "Avukatlık Yasası"nda Değişiklik Yapan Yasa" ile mevcut durumlarını değiştiren bir "yenilik" ile karşılaşmıyorlar. Yargı bağımsızlığının olmadığı (bunu doğrulamayan, söylemeyen kalmadı) bir sistem, "savunma"nın iddia karşıtı durumunun "düşman"ca algılanmasını perçinlemektedir. Avukatların da bu çerçevede, yargı sürecini baltalamaya, engellemeye, saptırmaya çalışan, suçu ve suçluyu koruyan kişiler olarak rejim ve toplum karşıtı gösterilmesi kolaylaşıyor.

Avukatlığın savunma kurumunun temsilcisi olarak tanımlanmaması, zorunlu avukatlık, zorunlu müdafilik uygulamasının getirilmeyişi, meslek sırrı prensibinin sınırlandırılmaması oluşu, davayı reddetme hakkının bulunmaması, şirket avukatlığı yoluyla bağlı avukatlık yolunun açılması, delil toplama yetkisinin devlet sırrı kavramıyla içinin boşaltılması, staj sisteminin formalite tarzını doğrularcasına sınav uygulamasının öngörülmesi, yabancı hukuk şirketlerine imkan tanınması, Baroların vesayet sisteminin aynen korunması, 3'lü protokol ile getirilen cezaevi girişinde avukatların dosya ve belgelerinin incelenmesi, el konulması uygulamalarına son verilmemesi vb. bir dizi kritik husus, yeni yasada kayda değer bir "değişim" olmadığını gösteriyor. Yukarıda sıraladığımız konularda olumlu yönde bir değişime gidilmesi, 12 Eylül hukuk sistemi ile bağdaşmayacağından zaten mümkün gözüküyordu ve bu nedenle de sürpriz yaratmadığını söylemek sanırız yanlış olmayacak.

17 Mayıs '01

Ege Bölgesindeki 56 Emlakbank şube ve birim temsilcisinin

Bank-Sen İzmir Şubesi'nde yaptığı toplantıda alınan kararla ilgili çağrı metni:

Emlakbank kapatılamaz!

Emlakbank'ı kapatmaya çalışıyorlar! İMF'ye verilen sözler niyetine, bu ülkenin tüm değerlerini haraç mezat satmak istiyorlar. Defalarca sonuçlarını yaşadığımız İMF politikalarının sonuncusunda fatura bankamıza ve biz çalışanlara çıkıyor.

Yaratılan ekonomik krizin aşılabilmesi adı altında, hortumcuların tükettiği kaynakların karşılığı olarak bankamızı ve 10 bin çalışanını İMF'ye kurban ediyorlar. Biz bu kadar büyük ve tarihi bir kuruluşun yerli ve yabancı büyük bankalara alan açmak için kapatılmasını, müteahhitlere alan açmak için kapatılmasını, binlerce çalışan ve ailesini sokağa atmak için kapatılmasını, onlarca yılda yarattığımız değerleri kriz bahanesiyle üç beş günde İMF'ye teslim

etmek için kapatılmasını, Emlakbank'taki değerleri yerli ve yabancı sermayeye yağmalatmak için kapatılmasını kabul edemeyiz.

Biz diyoruz ki; Emlakbank kapatılamaz! Emlakbank emekçiye konut için yapılandırılınsın! Emlakbank çalışanlarının krizde payı yoktur, ödemeyeceklerdir! Yerli ve yabancı sermaye kaynak bulmak için hortumculara başvursun!

Emlakbank'ın kapatılma kararına karşı, ikibin yürekli çalışanın 18 Mayıs'ta, İstanbul'da basın açıklaması eylemiyle başlattığı etkinlikleri, 21 Mayıs 2001, Pazartesi, Saat 12:30'da, Ege Bölge Binası önünde yapacağımız basın açıklamasıyla devam ettirecek, haklı sesimizi kamuoyuna duyuracağız. Tüm

emekçileri sesimize katılmaya çağırıyoruz. Sustuk sıra bize geldi, Susmayacağız!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ya İMF, ya biz!

Deprem yıkmadı, İMF hiç yıkamaz!

Emlakbank'ı değil, hortumlarınızı kapatın!

Hortumcular kucakta, çalışanlar sokakta!

Kapatmayı unut, emekçiye konut!

Kapatmak yok, devretmek yok, terketmek yok!

**Emlakbank Çalışanları
DİSK/Bank-Sen İzmir Şubesi
19 Mayıs 2001**

Mücadele Postası... Mücadele Postası... Mücadele Postası...

“Sessiz kalarak ister istemez bu suça ortak oluyoruz”

Öyle zamanlar vardır ki söz ve yazı anlamını yitirir, herşey artık yaşanır, herşey pratiktir. Gerçekte yaşamak ve yaşatmak için ölmen gerekir. Bu yaşamına ölüm aslında insanlığın geleceği içindir. Ama malesef bunun bilincinde olan insan çok azdır.

Herkes ölümlere alışmıştır. Daha doğrusu toplum buna alıştırmıştır. Ölüm sırasının kendisine gelmesi değildir mesele. Çünkü böylesi dönemlerde aslında ölen, ölümü seyredenlerdir. Devlet artık herkesi kendine suç ortağı etmiştir. Sessiz kalarak ister istemez bu suça ortak oluyoruz. Yıllardır mitinglerin vazgeçilmez sloganı haline gelen “Susma, sustukça sıra sana gelecek” artık anlamını yitirmiştir. Çünkü artık sırası gelmeyen kalmamıştır. Son 20 senedir hep susmuştur, ama eline hiçbir şey geçmediği gibi elindekilerden de olmuştur.

Bir savaşta düşman kuvvetleri toprakları işgal etmiş, insanları bir bir sıraya dizip giyotinle kafalarını uçurmaktadır. Sıranın kendisine gelmekte olduğunu gören vatandaşın biri öndekine yaklaşır, “Yahu arkadaş ben hiçbir şey yapmadım, böyle kellemin uçurulmasını mı bekleyeceğiz?” der. Hemen arkasındaki vatandaş ise ona yaklaşarak, “Sen fazla konuşma, sıranı sav gitsin” der.

Evet, bugün de biz bir an önce ölümlerin devam ederek sıranın bize gelmesini mi bekliyoruz? Yoksa nedir bu çıldırtan sessizlik? Ölüm Oruçları’nda şehit olan 22 devrimci ile toplam katledilen devrimci sayısı 50’yi aşmıştır, fakat toplum hala kitlesel suskunluğa, daha doğrusu onursuzluğa devam ediyor, suça ortak oluyor.

Peki işçi, emekçi arkadaş... Devrimciler gelecek güzel günler için, yaşamın hücreleşmemesi için ölümün üzerine yeni Ölüm Orucu ekipleriyle yürürken, sen sesini ne zaman çıkaracaksın? Sayı 100’e 200’e ... ulaştığı zaman mı içinde bir şeyler tutuşacak? Nazi Almanyası döneminde bir papazın; “Yahudiler öldürüldü ses çıkarmadım. Komünistler öldürüldü ses çıkarmadım. Sosyalistler öldürüldü ses çıkarmadım. Demokratlar öldürüldü ses çıkarmadım. Bir gün benim kapım çalındı. Gelen bir Nazi subayıydı. Ölüm benim de kapımı çalmıştı. Yardım istemek için bağırdım. Ama yardım edecek kimse kalmamıştı” sözlerini ibretle hatırlayalım. Şimdilerde galiba biz bu papaz durumuna gelmeyi bekliyoruz.

Bu bir savaş. Düzenle devrim arasında bitmez tükenmez bir kavga. Devrimci iradeyle düzen arasında sürmekte olan bu savaş, her savaş gibi çok çetin geçiyor. Ama tarihte zulümle ayakta kalmaya çalışan tüm egemenler, sonunda tarihin derinliklerine gömülmüşlerdir. Sırada kapitalizm var ve mutlaka yenilgiye uğrayacak. Bedeller kuşkusuz ağır olacak, ama bu düzen açısından sonucu değiştirmeyecektir.

Bir okur/İstanbul

Suskunluğumuzu sorgulayalım!

Dur! Evet dur diyelim. Türkiye cezaevlerindeki katliama; toplu ölümlere, devletin duyarsızlığına, kin ve nefretine dur diyelim. Bu katliama dur demenin zamanı gelmiş ve geçmiştir. Ama hala bu kadar duyarsız, bu kadar kör, sağır, dilsizi oynayan bir toplum tarihte görülmemiştir. Devletin baskı ve zulmünü mazur görmek herhalde insanlık tarihinde çok rastlanılan bir durum değildir. Yüzlerce insan cezaevinde ölümle yüzyüze, birçoğu yatalak, şuurunu yitirmiş, yaralı. Ama hala, hala ısrarla ve inatla direniyorlar.

Halk olarak bu devletin yönetiminden memnun olan var mı? Bir soralım kendimize ve etrafımıza bir bakalım. Esnafı, memuru, öğrencisi, işçisi, köylüsü, yazarı-çizeri, aydını, demokrati, partilisi, derneklisi vb., acaba hangisi memnun? Buna rağmen neden bu sessizlik?

Öyle ise...

Sorgulamaya kendimizden başlayalım. Örgütlenmeyi, bilinçlenmeyi, kendimizde görelim ve egoistliği, bencilliği bir tarafa bırakıp toplumdaki bu çılgına kulak verip, derman olalım. Kulakları kapamayalım!

Sistemin zulmü, MİT’i, JİTEM’i, polisi, askeri varsa da bu baskıcı sistem ne kadar kan akıtsa da bizleri, halkın taleplerini gözardı edemeyecektir. Halk olarak taleplerde birleşmeli, eylemlilikte bütünlük sağlamalı, bu koflaşmış, baskıcı sistemi alt edip yerine işçi-emekçi iktidarını getirmeliyiz.

Bir SY Kızıl Bayrak okuru/Almanya

Neredesiniz?

Analar yerde
Oğullar
Ve
Kızlar hücrede...

Ya siz?..
Yaratıcılar!..
Yeryüzü tanrıları
Siz neredesiniz?

Siz ki
Gemileri ve trenleri
Evleri ve yolları
Ve güzel ekmekleri
Yarattınız...

Şimdi nerelerdesiniz
Bu gecelerde?
Yıldızlar sönüyor
Yakın lambaları
Edison da sizdendi.

E. Yılmaz

Sosyal yıkım tüm dünyada derinleşiyor

Emperyalist-kapitalist düzenin derinleşen krizi dünya üzerindeki işsizliği her geçen gün artırıyor. Amerika’da son iki yılda yaşanan işten atmalar, Avrupa ve bağımlı ülkelerdeki işsizliğin yoğunlaşması, dünya üzerindeki toplam işsiz sayısını bir milyara çıkardı. Bu, dünyada ortalama her altı kişiden birinin işsiz olduğu anlamına geliyor.

Emperyalizmin sistemli yağma ve talan politikalarıyla bağımlı ülkeler işsizlik ve sefaletin batağına saplandılar. Afrika ülkelerinin birçoğu açlıkla mücadele ediyor. IMF ve DB’nin ezici borç yükleri az gelişmiş ülkelerin emekçi halklarına tam bir köleliğin dayatılmasını getiriyor. Yeni borçları vermek için dayatılan IMF-DB programları, işçi ve emekçilerin tam bir yıkımı anlamına geliyor.

IMF’nin borç yükü altında olan ülkelerde yolsuzluklar da had safhada. Çin, Rusya, Endonezya ve Türkiye rüşvet ve yolsuzluklarda dünya sıralamasında ilk dört sırayı paylaşıyorlar.

Bugün Türkiye’nin 120 milyar dolar dış borcu var ve yeni borçlarla bu daha da artacak. Bu, işsizliğin ve yoksulluğun daha da derinleşmesi demektir. Bugün ülke nüfusunun % 20’lik kısmı ulusal gelirin % 4,9’unu alıyor. Ülkenin en zenginiyle en fakiri arasındaki gelir farkı 234 kattır ve bu fark her geçen gün artıyor.

ILO’nun raporlarına göre 1997’de Asya krizinden sonra 20 milyon kayıtlı işçi bir milyar işsiz saflarına geçti. Dünya üzerinde çalışan nüfusun üç milyardan bir milyardının günlük geliri bir dolardan daha az. Diğer taraftan bilgi ve teknolojiye yararlanan sınırlı sayıdaki ülkede de gelir dağılımında büyük uçurumlar var.

Küreselleşmeye karşı gösterilerin yarattığı tehlikeye dikkat çeken DB yetkilileri, ülkeler arası gelir dağılımında gittikçe büyüyen dengesizliğe karşı protestocuların taleplerinin dikkate alınması gerektiği söylüyorlar. Bu tıpkı Türkiye’deki sermaye uşağı sendika bürokratlarının hazırladıkları çeşitli raporlarda olası sosyal patlamalara dikkat çekmelerine benziyor.

İşçi ve emekçilerin kendilerini dayatılan yıkım programlarını püskürtmek için harekete geçmek dışında bir seçenekleri yoktur. Bu yapılamadığında, her geçen gün katlanan yıkım faturasını ağır bedeller ödeyerek üstlenecekler, yalnızca kendilerinin değil çocuklarının da geleceğini karatmış olacaklardır.

A. Engin/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 **KAYSERİ**

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **GEBZE/KOCAELİ**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

0093240-0

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Sendika bürokratları burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki ajanlarıdır...
Burjuvaziye karşı mücadele bu hain çeteye karşı mücadeleden ayrılamaz!..**

“Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı hergünkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir. Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır. TKİP, sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi sınıfı hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine karşı sistematik bir mücadele yürütür. Sendikaları devrimcileştirmeyi işçi sınıfını devrimcileştirme sürecinin temel bir boyutu olarak ele alır.”

(TKİP Programı, VIII. Bölüm/Stratejik ve Taktik İlkeler)

